CLUBUL Logicienilor

Prezintă Edmond Nicolau

Răspuns la problema din numărul trecut.

Deoarece fiecare satelit are o altă perioadă de rotaţie, ei se vor găsi din nou pe aceeaşi linie cu planeta după 23×28×33=21 252 de zile. Aceasta face 21 252:400=53 de ani şi 52 de zile. Tripla conjuncţie este un fenomen rar chiar şi pe Planeta Verde.

Enigma ceasornicelor

V-aţi întrebat vreodată de cîte ori se acoperă, adică se află în acelaşi punct, suprapunîndu-se, cele două arătătoare ale unui ceas? Aceasta se întîmplă de 11 ori în interval de 12 ore. Şi iată cum:

1) Prima întîlnire a celor două arătătoare are loc la ora 1,5 minute şi 5/11 (fracţiuni de minut).
2) A doua — la ora 2,10 minute şi 10/11.
3) A treia — la ora 3, 16 minute şi 4/11.
4) A patra — la ora 4, 21 minute şi 9/11.
5) A cincea — la ora 5, 27 minute şi 3/11.
6) A şasea — la ora 6, 32 minute şi 8/11.
7) A şaptea — la ora 7, 38 minute şi 2/11.
8) A opta — la ora 8, 43 minute şi 7/11.
9) A noua — la ora 9, 49 minute şi 1/11.
10) A zecea — la ora 10, 54 minute şi 6/11.
11) A unsprezecea — la ora 12.

Ioana Vasiliu

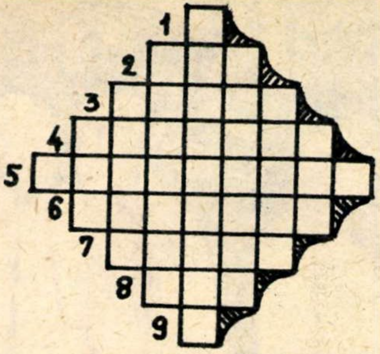

DE VACANŢĂ

ORIZONTAL: 1) Cap! 2) Pieptănătură feminină. 3) Cale de legătură între Dunăre şi Marea Neagră, avînd o lungime de 64 km şi capetele la Cernavoda şi Agigea. 4) Relief pitoresc dezvoltat în zone calcaroase. 5) Cea mai importantă poartă maritimă a României. 6) Oraş în însorita Sicilie, port la Marea Ionică. 7) Cale ferată electrificată, cum este Bucureşti—Timişoara—Jimbolia sau Bucureşti—Braşov. 8) Constanţa (abr.). 9) Doar una!

Triverb marin

(8, 2, 4)

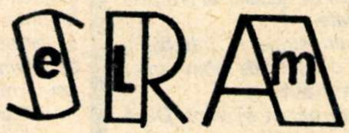

Dezlegare: *ÎNSERARE LA MARE*

ROMAN FOILETON

mine? Ca să-mi izgonesc gîndurile, unele, cam sumbre, încep să-i vorbesc şoferului, fără nici o altă introducere:

— Nea Gheorghiţă, ţine minte ce îţi spun. Sînt locotenentul Kurt Grolmann, originar din Sibiu, am fost acasă în permisie... Te-am angajat de la Gara de Nord ca să mă transporţi urgent la Ploieşti.

— De ce îmi spui toate astea?

— O să-ţi mai spun eu şi altele... Pînă atunci dă-i bice! Ştii unde trebuie să ajungem?

— Dacă adrisantul e generalul ăla, ştiu unde... Fumează dacă vrei! mă îndeamnă el cu o adîncă înţelegere.

Nu-i dau ascultare. Privesc înainte, în noapte. Simt copacii cum alunecă în viteză pe lîngă maşină, ca nişte umbre înspăimîntătoare. Deodată, mi se năzare că-l văd pe căpitanul Pan Demetriad plimbîndu-şi degetul pe harta Bucureştiului şi parcă îl aud spunîndu-mi: «Toate datele, mă informează el, converg către una şi aceeaşi concluzie: mai mult ca sigur că nemţii vor încerca să pătrundă în Capitală atacînd dinspre nord... Avem la ora asta o insurecţie, asupra inamicului, un mare avantaj — surpriza... De aici zăpăceală şi confuzie în tabăra lui, care nu pot să ţină totuşi prea mult... Trebuie să ne folosim de acest atu».

Pe neaşteptate, realizez cam pe unde sîntem şi mă întorc cu faţa spre şofer. Las ţigara să-mi cadă în palmă şi-i zic:

— Uite ce-i, nene, podul de la Băneasa trebuie să-l trecem cu cea mai mare viteză. Nu de alta, dar ai noştri o să deschidă focul.

— Să tragă asupra noastră? sare domnul Bragă speriat. De ce să tragă?

— Că o să ne someze, să oprim, iar noi n-o să oprim.

— Păi, dom'le, o să-mi ciuruiască maşina! Iar dacă dă Dumnezeu şi mai nimereşte şi un glonţ în cauciuc, ajungem direct în lac...

— Lasă, că-i asigurată! glumesc eu cam strîmb, zărind în depărtare lanternele militarilor care îi controlează pe toţi cei care ies sau intră în oraş. Şuier printre dinţi:

— Nene Gheorghiţă, acum înainte, cu toată viteza!

Omul de lîngă mine se încordează şi se apleacă asupra volanului, de parcă ar urmări să-l ocrotească cu pieptul său.

(Va urma)

Din enciclopedia timpului liber (III)

În zilele de şcoală privim mai mult înăuntrul nostru, în cele de vacanţă avem timp mai mult să privim în jur. Totul e să avem grijă ca a privi să însemne a vedea. Să ne aducem aminte de miticul Argus: el reuşea să cuprindă lumea în priviri pentru că avea întotdeauna deschise asupra lumii 50 din cei 100 de ochi ai săi...

Şi vedem înainte de toate că s-au creat cele mai bune condiţii pentru ca în timpul pe care îl numim vacanţă să ne bucurăm de toate: de nisipul auriu al plajei şi de răcoarea pădurilor de brazi, de emoţiile călătoriilor şi peripeţiile excursiilor, de bucuria activităţii artistice şi binefacerile concursurilor sportive. A nu profita de ceea ce, cu atîta generozitate ni s-a pus la îndemînă, ar fi nedrept atît faţă de cei ce au lucrat spre binele nostru cît şi faţă de noi înşine. Săptămînile verii trec repede şi nici unul dintre voi nu vrea ca, la începutul viitorului an şcolar, să lase albă foaia pe care va scrie ca titlu «Cum mi-am petrecut vacanţa». În fiecare zi ne aşteaptă soarele, în fiecare seară avem întîlnire cu stelele. În orice direcţie ne-am îndrepta vom găsi maluri de la care e bine să pleci şi cetăţi la care e bine să ajungi. Chiar înainte de a rosti formula magică «Sesam, deschide-te!» — vom întîlni în drumurile noastre comorile acestui pămînt: holdele de aur ale cîmpiilor, strălucirea albă a caselor din noile cartiere ale oraşelor, mineralele cu puteri solare pe care oamenii le scot din straturile geologice, culorile grădinilor şi aromele livezilor cu pomi fructiferi ce cresc pentru bucuria tuturor. Să ne uităm atenţi la toate şi să dăm dovadă de **inteligenţă** *— adică de acel dar* **care ne îngăduie să facem legătura** *între* **lucruri.** *Tot ceea ce învăţăm în orele de şcoală se completează în mod necesar cu ceea ce cunoaştem în timpul nostru liber. Foaia cărţii de studiu capătă noi dimensiuni ale realului şi profunzimii. Vacanţa devine astfel un timp* **activ,** *înăuntrul căruia cum am putea fi noi înşine astfel? De aici şi nevoia pe care o simţim nu numai de a privi la cei ce adună recolta, dar şi de a da o mînă de ajutor la cules; nu numai de a ne uita la grădinile oraşelor, ci şi de a contribui la îngrijirea şi înfrumuseţarea lor; nu numai de a vedea cum se munceşte pe un şantier sau într-o uzină, ci şi de a ne convinge, concret, în ce fel cunoştinţele căpătate în şcoală pot fi folositoare pe cîmp, la maşină sau printre schele.*

Arşi de soare, răcoriţi de vînt, suiţi pînă la vulturi şi cufundaţi după peşti, nu putem considera vacanţa ca o ruptură, ci ca o legătură între anii noştri de învăţătură. A înţeles-o poate cel mai bine Nicolae Iorga cînd a spus: «Nu te odihneşti niciodată pentru munca ce ai făcut-o, ci pentru aceea ce-o vei face».

Radu Ţiulescu

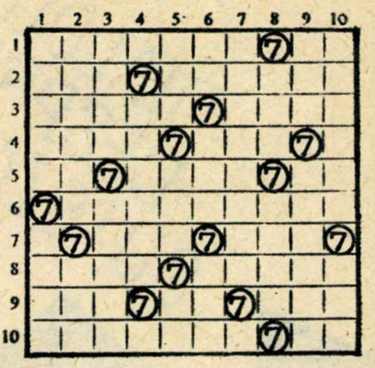

DIN ŞAPTE ÎN ŞAPTE

ORIZONTAL: 1) Dus cu vorba. Vas de pămînt. 2) Fluviu african cu şase cataracte. Loc de trecere printr-o apă (pl.). 3) Românul are şapte în pieptu-i de aramă (fig. pl.). Îmbinat. 4) Piesă la jocul de şah. Document. 5) 365 de zile din viaţa Terrei. Cetatea celor şapte coline. Simion Radu. 6) Şapte la şapte! 7) Rînduială. Localitate în Nigeria. 8) Enunţat. Partea dinapoi a capului. 9) O creangă poetică. Două din şapte. Un prieten al omului. 10) Înainte de a şaptea zi a săptămînii. Note bune.

VERTICAL: 1) Personaj feminin din filmul «Haiducii lui Şapte-cai». Fragment dintr-o poezie. 2) Farul din Alexandria, Grădinile suspendate ale Semiramidei sau Colosul din Rodos, socotite printre cele şapte capodopere ale antichităţii (sing.). Luna florilor. 3) Grup de popoare indo-europene răspîndit pe litoralul răsăritean al Mării Adriatice (sing.). Scriitori germani, autori ai basmelor «Cele şapte lebede», «Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici» etc. 4) Renumit actor francez care a jucat în coproducţia româno-franceză «Şapte bărbaţi şi o femeie». 5) În avion! Rîu românesc cu o lungime de 699 km. «Scaunul» motociclistului. 6) În sunetul goarnelor. A cincea, a şasea şi a şaptea din săptămînă! La etajul şapte! 7) Cei şapte ani de acasă. 8) Produs lactat. Sprijin în vie. 9) Între doi de şapte dă 49. Pentru vitejia lor, acest mare domn al Moldovei le-a dat în stăpînire celor şapte fii ai Vrâncioaiei cei şapte munţi ai Vrancei. 10) Cinci... la şapte. Imaculat.

Cutezătorii

Redactor şef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacţie:
IOAN DONCA

Redactor responsabil de număr:
ILIE TRAIAN

Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAŞ

Redacţia: Piaţa Scînteii nr. 1. Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAŢIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, Bucureşti.

Index 41633

24 PAGINI, 2 LEI

DIALOG DESPRE CUTEZANȚĂ

În dimineața aceea, pionierilor din tabăra forumului li se părea că acele ceasornicului se roteau mai încet pe cadrane. Se adunaseră nerăbdători pe platoul însorit al «cetății» universitare, în așteptarea oaspetelui. Deși cea mai mare parte dintre ei îi văzuseră chipul doar pe ecranele televizoarelor sau în ziare, îl considerau un prieten apropiat. I-au pregătit și un cîntec cu care să-l întîmpine.

— A sosit, a sosit, se auziră mai multe glasuri vesele.

Peste cîteva minute copiii aveau să poarte un tulburător dialog, despre voință, perseverență și cutezanță cu tînărul, care, numai cu cîteva luni în urmă, își înscria numele în istoria cuceririi spațiului cosmic — inginerul cercetător **Dumitru Prunariu.**

Întîlnirea i-a emoționat, deopotrivă, atît pe copii cît și pe oaspete. Văzîndu-i cu obrajii îmbujorați, cu privirile luminoase Dumitru Prunariu și-a amintit de propria-i copilărie cînd, pionier, ca toți cei în fața cărora se afla acum, și-a desoperit pasiunea și a început să dea aripi spiritului său de creativitate, într-unul dintre miile de ateliere pionierești.

De aceea atunci cînd comandanta de unitate a taberei forumului i-a adresat invitația de a povesti despre munca, despre realizările și bucuriile sale, Dumitru Prunariu a evocat, în primul rînd, momente din frumoșii ani ai pionieriei. Așa au aflat tinerii prieteni ai cosmonautului de astăzi despre elevul de odinioară al Școlii generale nr. 10, Dumitru Prunariu, care, mînat de pasiunea sa, începe să construiască primele aeromodele în atelierul Casei pionierilor și șoimilor patriei din Brașov. Aflăm că și acum, copiii din Brașov pot găsi acolo, păstrate într-un dulap din atelier, caietele în care pionierul Dumitru Prunariu își nota cu minuție observațiile și gîndurile asupra miniaturalelor aparate de zbor pe care le construia. Vorbind de perioada aceea, în care zborul i se părea încă un vis, cosmonautul își amintește cu dragoste și respect de părinții săi care i-au întreținut flacăra pasiunii pentru tehnică, pentru aeronautică îndeosebi și i-au încurajat pașii. Cu același respect amintește de minunații dascăli care l-au îndrumat, despre anii studenției la Facultatea de aeronautică a Institutului Politehnic din Capitală pe care a absolvit-o.

În sală e liniște și copiii îl ascultă pe pionierul de odinioară cu interes. Privirile lor îi cercetează chipul pe care citesc calm, hotărîre, stăpînire de sine și-o mare putere de muncă.

Dornici să afle cît mai multe despre drumul parcurs pînă la împlinirea marelui său vis, acela de a zbura în cosmos, pionierii îl asaltau cu întrebări. Ei își notează cu repeziciune răspunsurile în carnețele pentru ca, odată ajunși acasă, printre colegii de școală, să le poată reda cît mai multe din cele aflate.

Dialogul este spontan, răspunsurile la întrebările ce vin din toate părțile sălii sînt deosebit de interesante:

— Cum ați devenit cosmonaut?

— Încă din anii copilăriei, am năzuit să zbor. După ce am absolvit facultatea, am început să lucrez. Mă aflam la Bacău atunci cînd s-a făcut o selecție pentru recrutarea unor posibili cosmonauți. M-am înscris de îndată dar... un guturai a făcut ca să fiu respins. Am fost necăjit atunci dar, peste cîteva zile am aflat că examenele medicale se vor relua. Mă însănătoșisem între timp și m-am prezentat din nou la comisie. Nu vă pot spune cît de fericit am fost cînd am aflat că mă număr printre cei admiși. Știam că mă așteaptă un drum lung și greu, de pregătire intensă. Aceasta a durat trei ani și jumătate. În acei ani mi-am dat seama cît de mult înseamnă să-ți însușești foarte bine cunoștințele căpătate la școală, să ai cunoștințe din toate domeniile.

— Ce ați simțit în momentul lansării navei cosmice? Ați avut emoții?

— În clipa desprinderii navei de la sol, suprasolicitările organismului cresc, greutatea corpului crește de 4 ori, astfel încît nu poți ridica nici măcar mîna. Cînd se desprindeau treptele simțeam un șoc puternic. Abia cînd s-a desprins ultima treaptă ne-am simțit ușurați. Obiectele din cabină pluteau în stare de imponderabilitate. Dacă luai, de pildă, o gumă sau un creion și le ridicai în aer, rămîneau acolo, plutind. În privința emoțiilor, ele trec repede atunci cînd începi să lucrezi. Și am avut mult de lucru.

— Care era programul unei zile de lucru în cosmos?

— O zi de lucru în cosmos începea la ora opt dimineața și dura pînă seara, la orele 23. Dimineața ne trezea soneria ceasului deșteptător pe care l-am luat cu noi. În timpul zborului în cosmos am efectuat o serie de experiențe cu aparatură produsă în România. Am făcut de asemenea experimente medicale, în timpul cărora am urmărit comportamentul organismului omenesc.

— Cum se vede planeta noastră din cosmos?

— De la distanța de 350 de kilometri ai prilejul să admiri un peisaj cu totul deosebit. Se văd clar continentele, întinderile albastre ale oceanelor și orașele mari.

— Cum ați colaborat cu coechipierul dumneavoastră, cosmonautul sovietic Leonid Popov?

— Am colaborat fructuos tot timpul. Ne-am sfătuit și am fost prieteni apropiați. Este un cosmonaut experimentat care s-a aflat în cosmos 185 de zile. De altfel colaborarea și prietenia dintre membri echipajului este foarte importantă în tot timpul zborului.

— Ce sentimente v-au încercat la înapoierea pe Terra?

— Am fost fericit că mi-am îndeplinit cu succes misiunea.

Știți cu toții că România are vechi tradiții în dezvoltarea aeronauticii. Poporul nostru se mîndrește cu pionierii aviației românești Aurel Vlaicu și Traian Vuia. Știți, de asemenea, că tot un român — Henri Coandă — a inventat zborul reactiv. Însă cea mai mare bucurie și cele mai fericite clipe din viață le-am trăit la întoarcerea în patrie, cînd am fost primit de secretarul general al partidului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU,** și am avut înalta cinste de a fi decorat cu înaltul titlu de Erou al Republicii Socialiste România. M-am gîndit atunci, ca de altfel în multe alte momente ale vieții mele, că împlinirea visului meu o datorez Partidului Comunist Român, secretarului său general care se preocupă cu dragoste de crearea tuturor condițiilor pentru împlinirea personalității umane.

*

Privind în sală ne dăm seama că aceleași sentimente de dragoste și recunoștință îi animă pe toți copiii prezenți.

Așa cum am arătat întîlnirea cu inginerul cosmonaut Dumitru Prunariu a prilejuit participanților la Forumul Național de la Brașov un viu și instructiv dialog despre dragoste pentru știință și tehnică, despre voință, perseverență și cutezanță — trăsături caracteristice comuniștilor. Și, pentru a-și aminti peste ani de clipele petrecute împreună, pionierii i-au prins, în acea zi, pe piept lui Dumitru Prunariu două distincții dragi pe care Organizația Pionierilor le acordă celor ce se evidențiază prin fapte deosebite «Meritul pionieresc» și «Cutezătorul».

Ecaterina Roșca

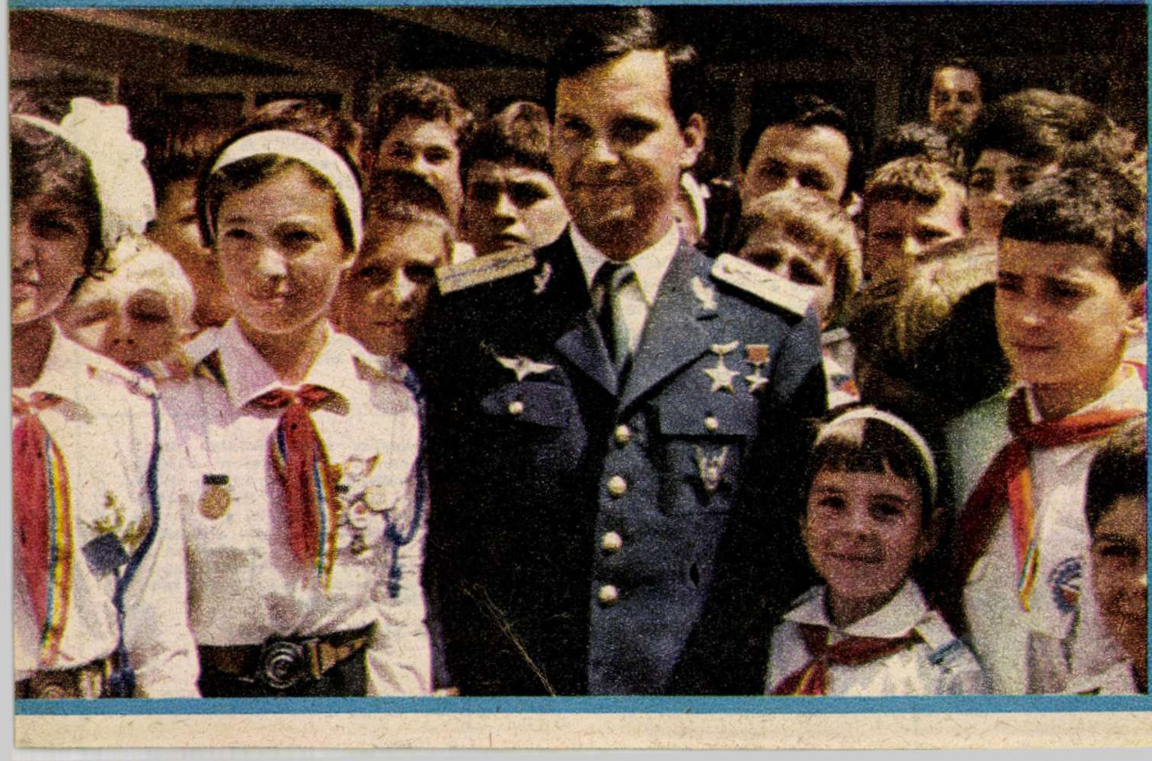

MUREȘ
SECȚIA PENTRU

DIN SUMAR:

- **PIONIERII TRANSPUN ÎN VIAȚĂ HOTĂRÎRILE FORUMULUI NAȚIONAL** *(pag. 4—5)*
- **«TOT ÎNAINTE! AMPLA ACȚIUNE PIONIEREASCĂ A ANULUI 1981** *(pag. 2—3)*
- **GEORGE ENESCU** *(pag. 9)*
- **PREMIILE, LA FAZA PE ȚARĂ A FESTIVALULUI NAȚIONAL «CÎNTAREA ROMÂNIEI», A SECȚIUNII DE CREAȚIE ȘTIINȚIFICĂ ȘI TEHNICĂ** *(pag. 12)*

Cutezătorii

36

JOI, 3 SEPTEMBRIE 1981.
ANUL XV (727)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Toamnă frumoasă, toamnă bogată. Pionierii — copii harnici și inimoși — se dovedesc mereu dornici să fie prezenți întotdeauna acolo unde ajutorul lor poate fi de folos: în livezi, pe ogoare, la înfrumusețarea satelor și orașelor, la îngrijirea propriilor școli. Astfel, hotărîrile luate de ei la Forumul Național de la Brașov prind, cu fiecare zi, viață.

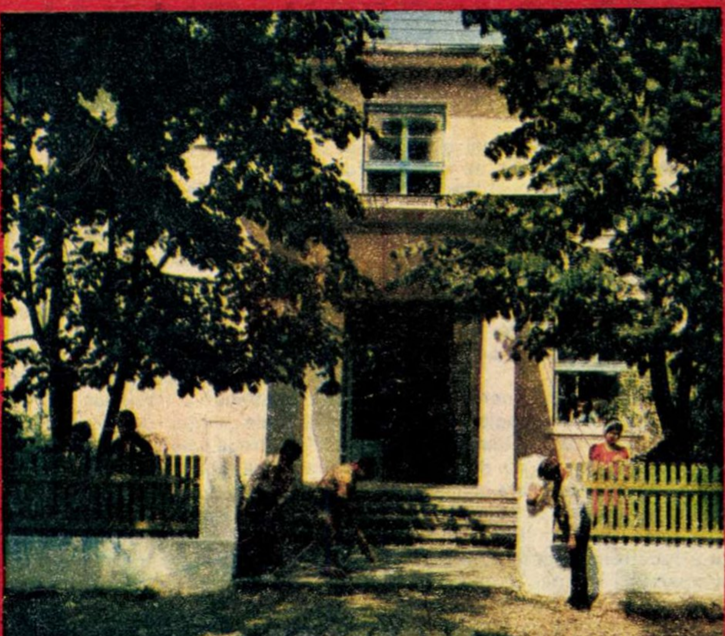

CADRAN POLITIC

Sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, la sediul C.C. al P.C.R. a avut loc, recent, o Consfătuire de lucru pe problemele agriculturii. Ca obiectiv al analizei l-a constituit activitatea desfășurată pentru îndeplinirea planului producției agricole în acest an, a rezultatelor obținute pînă acum, ca și stabilirea măsurilor necesare executării în cele mai bune condiții a campaniei agricole de toamnă și pregătirii temeinice a producției anului viitor.

Consfătuirea a avut un pronunțat caracter de lucru, înscriindu-se în practica profund democratică promovată consecvent de către conducerea partidului, de secretarul său general, de a se consulta permanent cu cadrele de conducere din economie, cu oamenii muncii din diferite sectoare de activitate, pentru stabilirea celor mai potrivite măsuri în vederea asigurării progresului economic și social al țării.

În cadrul consfătuirii au fost prezentate rapoarte privind rezultatele obținute în diferite județe în îndeplinirea planului, fiind evidențiate realizările bune înregistrate într-o serie de unități, care, chiar în condițiile climatice mai neprielnice ale acestui an, au atins producții superioare.

În cadrul consfătuirii s-a conturat clar ce este de făcut în continuare, cum trebuie acționat pentru generalizarea experienței fruntașilor, pentru ca toate unitățile să se ridice la nivelul acestora, să obțină producții superioare, pentru încheierea cu succes a campaniei agricole de toamnă și pregătirea corespunzătoare a recoltei anului viitor. Consfătuirea a stabilit măsuri pentru fiecare sector de activitate, pentru fiecare domeniu și ramură a agriculturii, pentru soluționarea rapidă și eficientă a tuturor problemelor, pentru asigurarea în cele mai bune condiții a producțiilor planificate și, pe această bază, aprovizionarea bună a populației, cantitățile de materii prime necesare industriilor alimentară și ușoară, celorlalte ramuri ale economiei naționale, precum și livrările la export.

Din cuvîntarea rostită de tovarășul Nicolae Ceaușescu, în încheierea lucrărilor consfătuirii, s-a conturat cu claritate ce trebuie făcut pentru îmbunătățirea activității în agricultură, pentru înfăptuirea programului de creștere a producției agricole. «Dispunem de tot ce este necesar, din punct de vedere material», a spus secretarul general al partidului, «avem mijloacele necesare, dispunem de semințe și de materialul necesar pentru a realiza ce ne-am propus în agricultură. Mai presus de toate, dispunem de forța oamenilor muncii— muncitori, țărani, cooperatori, specialiști, cadre cu înaltă calificare. Aceasta este forța principală, hotărîtoare, oamenii, cu care putem realiza orice».

„TOT ÎNAINTE!“
amplă acțiune pionierească a anului 1981

La început de primăvară, cînd firul ierbii încerca timid să iasă deasupra pămîntului iar florile se pregăteau să dea culoare grădinilor, pionierii întregii țări, la data și ora stabilită de ei au pornit, împreună, într-o minunată și deosebit de interesantă călătorie: **se declanșa acțiunea «Tot înainte!»**. Dedicată aniversării a 60 de ani de la crearea Partidului Comunist Român, ediția din acest an i-a reunit pe toți cei 2 784 000 de pionieri, pe școlari și șoimi ai patriei care și-au propus realizarea unor importante obiective: cunoașterea și aprofundarea momentelor celor mai semnificative din istoria poporului nostru, a trecutului glorios de luptă al P.C.R. și al clasei muncitoare, cunoașterea principalelor realizări în construcția socialismului în țara noastră, a perspectivelor de dezvoltare a României. De asemenea, îmbogățirea activității pionierești în vederea obținerii unor rezultate deosebite în toate domeniile și mai ales la învățătură, în creația tehnico-științifică, în pregătirea politico-ideologică, la activitățile cultural artistice; organizarea unor activități de muncă patriotică, sub genericul «Stafeta generațiilor» ș.a. Ampla acțiune «Tot îna inte!» a străbătut, astfel, un drum d numeroase bucurii și satisfacții, d mari împliniri. Depășind etapa de mas (martie-mai), apoi aceea pe localitat (mai-iunie), ne-am aflat în pragul vacanței de vară. Cei mai buni, mai harnici și mai inimoși pionieri au participat la taberele județene «Tot înainte! Apoi, în final, în miez de vară, pionier din toate județele țării, peste patru sute, s-au reunit în tabăra republicană, organizată de către Consiliul Național al Organizației Pionierilor, în frumoasa stațiune de pe malul mării — Eforie Nord. Răsplătind în felul acesta hărnicia, dăruirea și pasiunea pe care pionierii au dovedit-o în decursul întregii perioade a desfășurării acțiunii tabăra s-a constituit într-un minuna mijloc de odihnă, de distracție dar n numai atît, așa cum se va putea deduce și din reportajul de la fața locului

*

Mai întîi au apărut albumele. Din fiecare județ. Și copiii se adunau «ciorchine» să vadă fotografiile, să citească însemnările. Era așa, ca și cum s-ar fi întîlnit, aici, toți pionierii țării. Sute

AL XVI-LEA CONGRES INTERNAȚIONAL DE ISTORIE A ȘTIINȚEI

Între 27 august și 3 septembrie, Bucureștiul a fost o capitală a științei mondiale. În aceste zile, în primul oraș al țării noastre și-a desfășurat lucrările cel de-al XVI-lea Congres internațional de istorie a științei. Eveniment de o însemnătate deosebită în viața științifică a lumii, congresul s-a desfășurat sub înaltul patronaj al tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu, prim viceprim-ministru al Guvernului republicii noastre, președintele Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie.

Alegerea capitalei noastre ca gazdă a acestei importante reuniuni științifice confirmă încă o dată prestigiul de care se bucură țara noastră, prestigiu cîștigat în fața lumii întregi prin politica sa consecventă de pace și largă colaborare în toate domeniile, deci și în domeniul științei, elaborată de președintele României, tovarășul Nicolae Ceaușescu, militant neobosit pentru făurirea pe planeta noastră a unei lumi mai bune, mai echitabile. Această alegere atestă, de asemenea, prețuirea ce se acordă științei românești, contribuțiilor sale fundamentale, din trecut și de astăzi, la dezvoltarea cunoașterii universale.

Congresul a reunit sub generoasa sa deviză: «Știință și tehnologie, umanism și progres», 1 200 de oameni de știință din 50 de țări. Ei au dezbătut probleme de mare actualitate cum sînt relațiile dintre progresul științific și cel social, folosirea exclusiv în scopuri pașnice a cuceririlor științifice, afirmarea umanismului științei, punerea ei în serviciul adevăratelor interese ale umanității.

Un moment de adîncă semnificație l-a constituit cuvîntarea tovarășei Elena Ceaușescu rostită la deschiderea congresului. În cuprinsul cuvîntării s-a subliniat locul pe care îl ocupă știința în dezvoltarea contemporană a României socialiste, înalta prețuire de care se bucură la noi realizările tuturor disciplinelor științifice. Ele se situează în continuarea nobilelor tradiții umaniste ale științei românești. Punînd la baza întregii sale opere constructive promovarea științei, a învățămîntului și culturii, România participă din plin la cooperarea internațională în domeniul științei, la schimbul mondial de valori științifice, condiție fundamentală a progresului tuturor popoarelor. Datoria oamenilor de știință este să se asigure că roadele muncii lor sînt puse în slujba omului, a păcii și dezvoltării, servesc mersului înainte al omenirii pe calea progresului și civilizației.

Ideile cuvîntării au găsit un puternic ecou în rîndurile participanților. Aceștia au subliniat în cuvîntul lor valoarea teoretică și practică a acestor idei atît pentru buna desfășurare a reuniunii cît și pentru dezvoltarea generală a științei în lume.

Programul Congresului a cuprins susținerea de comunicări în cadrul a 14 secțiuni științifice, două simpozioane, șapte ședințe tematice, al unei mese rotunde și a patru ședințe comemorative consacrate memoriei unor mari oameni de știință din trecut.

Cel de-al XVI-lea Congres internațional de istorie a științei a subliniat cu putere rolul și răspunderile științei în epoca noastră, misiunea oamenilor de știință de a fi promotori ai progresului, independenței și păcii.

Pionierii din Dorohoi descoperă tainele unei noi meserii practicate în industria sticlăriei din orașul lor: gravura pe sticlă.

și sute de fotografii înfățișîndu-i pe copii în chip de pricepuți gospodari, în postura de vizitatori ai marilor uzine, cu halatul de lucru în atelierul școlii, sau la întîlniri cu oaspeți de seamă. Și chiar dacă subiectul imaginilor uneori se repeta, fiecare avea personalitatea sa, îndemna la o privire atentă pentru că fiecare album dăduse ocol județului adunînd în filele sale cele mai frumoase momente din timpul desfășurării acțiunii «Tot înainte!».

Mai apoi, a început să prindă contur «Semaforul» taberei. Și-atunci, care mai de care s-au grăbit să vină cu articole frumoase, interesante, cu desene și poezii.

Și, în fine, după trei zile de cunoaștere și împrietenire «pentru totdeauna», cum își promiteau ei, au început dezbaterile, discuțiile privind activitățile cele mai reușite și cum au rezolvat unele probleme mai deosebite. Pentru că nu-i deloc ușor de organizat, de pildă, un concurs de mare anvergură, ca cel intitulat de către doljeni «Partidului. omagiul fierbinte al tinerei generații». Viorica Ilie, de la Școala generală nr. 14 din Craiova are foarte multe lucruri de spus despre felul cum au reușit ei să-i mobilizeze pe toți colegii să participe la acest concurs, să treacă cu mult succes probele teoretice, să alcătuiască un grandios program artistic dedicat aniversării partidului. Din Bacău, de la Școala generală nr. 19, Claudia Diana Stanciu a adus un desen foarte interesant, el conținea, pur și simplu o «mare» de pomi. «Este plantația noastră», a explicat Diana celor cu priviri mirate. «Am plantat pe 110 ha sute de puieți. În anul ce vine vor fi copaci în toată firea».

Lorena Ploaie din Vaslui a povestit prietenilor din tabără despre una dintre zilele de vacanță în care străzile și parcurile orașului au fost invadate de pionieri. Copacii, iarba, florile din parcuri și de pe toate străzile orașului s-au înviorat cînd sute de copii au început să le ude, să le îngrijească. Cum a fost posibilă o asemenea mobilizare, în timp de vacanță? Acesta-i un secret pe care Lorena îl împărtășește cu plăcere. Așa cum, de altfel și Liliana Hordilă, din Iași este dispusă să facă, privind succesele ieșenilor în activitatea tehnico-științifică și mai ales a cercurilor «Prietenii adevărului științific». De asemenea, a numeroaselor echipaje de expediționari «Cutezătorii» («Pescăruș» din Ruginoasa, «Toaca-Ceahlău '81» din Prisăcani, «Cutezanța» de la Școala generală nr. 25 din Iași etc.).

La Eforie, în tabăra republicană «Tot înainte», pionierii au folosit zilnic prilejul de a afla lucruri deosebite unii de la alții. S-au reunit însă, adesea, cu toții, și în plen, pentru a analiza «Modul în care acțiunea «Tot înainte!» a contribuit la cunoașterea și aprofundarea de către pionieri a documentelor de partid și de stat» sau «Modul de realizare a obiectivelor propuse sub genericul «Pionierii în anii de lumină». Cu aceste prilejuri au putut fi exprimate numeroase păreri, sugestii pentru viitor. Dar, cel mai important rămîne faptul că fiecare dintre pionierii participanți la tabăra «Tot înainte!» s-au întors în județele lor, în detașamente și unități nu numai cu bucuria de a fi împărtășit din experiența tovarășilor lor, ci și cu satisfacția că poate contribui — datorită noii experiențe dobîndite — și mai mult la îmbogățirea activității pionierești.

Ampla acțiune politico-educativă «Tot înainte!» care a mobilizat, și în acest an, toate unitățile și detașamentele din țară — s-a constituit într-o perioadă efervescentă în care pionierii României socialiste au întîmpinat cea de-a 60-a aniversare a făuririi Partidului Comunist Român, răspunzînd prin fapte de muncă, și învățătură, prin acțiuni cu profund caracter patriotic devizei organizației: «Tot înainte!».

Încă de la începutul primăverii, harnicii pionieri ai satelor patriei au luat în grijă și însemnate suprafețe de fînețe. Ei le-au întreținut cu grijă și au contribuit, muncind alături de părinți, la fertilizarea lor.

Acum, după ce fînul a fost cosit, pionierii pot fi întîlniți muncind cu aceeași dăruire la strînsul și depozitarea lui pentru iarnă. În imagine: copiii din tabăra de la Arbănași — Buzău, la strînsul fînului.

URMÎND EXEMPLUL COMUNIȘTILOR

Prin faptele lor de fiecare zi, pionierii transpun în viață hotărîri

CONSTELAȚIA „PIONIERII“

1

2

FOTOCRONICĂ PIONIEREASCĂ REDACTATĂ DE SUBREDACȚIA „TOT ÎNAINTE“ - BUZĂU

În fiecare zi, unul din evenimentele împărtășite cu multă bucurie și cu interes de «Cutezătorii» este sosirea corespondenței din toate județele țării.

În această vară, printre colaboratorii noștri cei mai operativi, mai prompți, mai înzestrați, care au petrecut deci o vacanță activă, se află pionierii reporteri din județul Buzău. Remarcăm condeiul lor ziaristic, slujind mereu actualitatea pionierească din județ, cît și fotografiile realizate, bogate la număr, grăitoare și sugestive. Îi felicităm pe acești buni reporteri și pe îndrumătorii lor și, pentru a concretiza cît mai mult aprecierea împărtășită vi-i prezentăm, de data aceasta, în cadrul rubricii noastre Constelația «Pionierii».

«Lucrările Forumului Național al Organizației Pionierilor, program de lucru pentru viitor» a fost tema întîlnirii pionierilor de la Școala generală Siriu, cu pioniera Mihaela Deneș, participantă la Forumul Național. În imagine (foto 1) este surprinsă o secvență dintr-o dezbatere cu temă similară în comandamentul unității de pionieri de la Școala generală nr. 11 din municipiul Buzău.

«Țara mea, mîndră grădină» (coregrafie, Elena Constantin, conducerea muzicală, Ion Popescu), un spectacol prezentat de ansamblul de cîntece și dansuri «Izvorașul» al Casei pionierilor și șoimilor patriei în cadrul clubului de vacanță (foto 2).

Hărnicia pionierească nu intră niciodată în vacanță! Dovadă, aceste imagini, în care-i vedeți pe pionierii din localitatea Valea Rîmnicului, dînd un ajutor cooperatorilor (foto 3—4).

La zi este și activitatea de autogospodărire în care... **«Școala noastră ca o floare».** Deci pregătirile gospodărești, în vederea începerii noului an școlar, la Școala generală din Zărnești și de la Școala generală nr. 4, din Rm. Sărat, au și început... (foto 5 și 6).

«Prietenii naturii». Așa și-au intitulat spectacolul lor de brigadă, cu tema ocrotirii naturii, pionierii din comuna Nehoiu. Spectacolul a fost prezentat pe scena căminului cultural din localitate (foto 7).

La tabăra de sculptură în aer liber de la Măgura, pionierii Școlii generale din Tisău au admirat operele expuse. Organizatorul acestei interesante vizite: clubul de vacanță din școala lor (foto 8).

3

4

5

6

7

ocrotiți natura

8

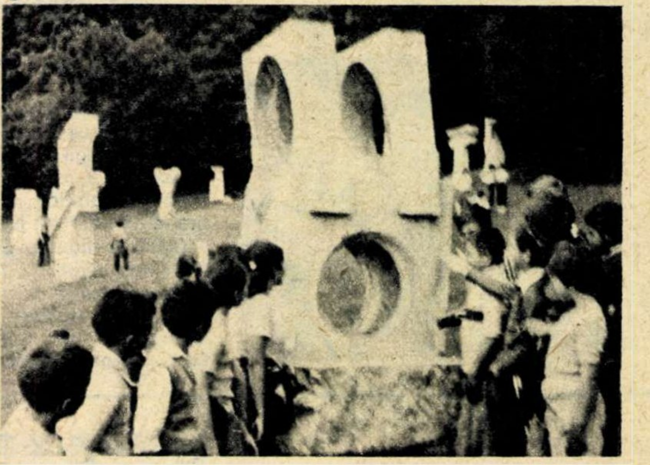

VACANȚA ȘI... „PRIETENII POMPIERILOR“

Și de data aceasta, «Prietenii pompierilor» au avut o vară plină de activități și de satisfacții.

Mai întîi — în luna iulie, — un echipaj de fete și unul de băieți din Timișoara (unele dintre cele mai bune din țară) au participat și ne-au reprezentat cu cinste în cadrul Concursului internațional al «Prietenilor pompierilor» desfășurat în Cehoslovacia. Deși țara noastră participa doar pentru a doua oară la acest concurs, fetele și băieții noștri au reușit să-și învingă... tracul și să obțină rezultate remarcabile: locul 3, la egalitate cu pionierii bulgari, în clasamentul general neoficial, pe națiuni, între cele 8 țări participante.

Apoi din nou activități frumoase și satisfacții la nivel național. În această vară — între 20—26 iulie, s-a desfășurat — la Rîmnicu Vîlcea — tradiționalul concurs al echipajelor campioane pe județe și pe municipiul București ale «Prietenilor pompierilor». Probele — cele știute: teoretică, ștafeta 4×20, pista de îndeminare și dispozitivul de lucru. Participanți — cîte un echipaj din fiecare județ, plus cel din București. A fost o mare întrecere pentru locurile fruntașe, participanții dovedind nu numai o temeinică pregătire teoretică și practică, ci și multă pasiune pentru această preocupare mai deosebită. **Locul întîi a fost cucerit de echipajul județului Alba (cu 151 puncte), locul doi — de cel al județului Botoșani, (cu 147 puncte), iar pe locul trei s-a clasat, tot cu 147 puncte, echipajul județului Călărași.**

Concluzia vine de la sine: pionierii noștri se dovedesc, în continuare, pricepuți și capabili și-n acest domeniu atît de important din cadrul pregătirii lor pentru apărarea patriei — acela al prevenirii și stingerii incendiilor.

C. Diaconu

TOT ÎNAINTE!

orumului Național

Livada minunată

Ceea ce mi-a atras atenția la fata care în ziua aceea urma să povestească colegilor ei, aflați în tabăra Forumului, despre livada școlii, era privirea ei curată, deschisă, semeață aproape. După ce rostise însă prima frază, atenția ne-a fost reținută de claritatea ideilor, de exprimarea concentrată, de capacitatea de a spune esențialul bazîndu-se pe fapte. Apoi am aflat că o cheamă Rodica Tănase. de la Școala generală din comuna **Tudor Vladimirescu,** *județul* **Brăila.**

Dar s-o lăsăm să povestească.

— Oare o livadă înseamnă numai meri și caiși? își începe cuvîntul Rodica — numai fructele pe care le culegem toamna? Experiența pe care o avem la școală la noi arată mult mai mult. Unitatea noastră avea și înainte o grădină cu pomi. Era mică. Pionierii care ne-au predat-o au plecat de mult din școală. Cu timpul, prin munca noastră, grădina s-a transformat într-o adevărată livadă. Noi am lărgit-o: am pus cireși și caiși și, de curînd, piersici. Fiecare pom cere să-l îngrijești, să-l cureți, să-l sapi la rădăcină, să-i dai apă, iarna să-l păzești de îngheț și încă multe altele. La început, veneau în livadă să lucreze cîteva grupe de pionieri răzlețe din unitate. Pomii, ca și cum ar fi dorit să ne răsplătească pentru muncă, ne dădeau rod bogat. Profesorii noștri erau mulțumiți și-au început să ne laude hărnicia, să evidențieze munca noastră frumoasă din livadă. Treptat au fost atrași și cei care de obicei spun: «N-avem timp». Și acum îmi amintesc de colegii care ne spuneau cu nepăsare: «Nu mă interesează ce faceți acolo». Oamenii din sat, care vedeau livada, se uitau cu drag la ea și ne lăudau. Detașamentele au început să vină să lucreze pe grupe. Tot mai mulți doreau să ni se alăture. Comandamentul unității a pus atunci o condiție: «Vin în livadă numai cei cu note bune». Și iată că livada a determinat schimbări și în catalog. Apoi dintr-un detașament s-a născut o inițiativă, chiar în această primăvară. «Să punem piersici». Și apoi, alta: «Între spațiile rămase libere între pomi, să punem fasole și dovlecei. Zis și făcut! Ne-am dus la C.A.P. și aici de îndată ni s-au dat răsaduri, puieți, tot ce aveam nevoie. Oamenii aveau încredere în noi, pe baza faptelor.

Rodul piersicilor n-o să-l culegem noi, ci pionierii care vor veni în urma noastră. Lor le vom preda ștafeta, așa cum cu cîțiva ani în urmă am primit-o și noi.

Am fost adeseori întrebată dacă nu este greu să îngrijești o livadă ca a noastră. Cred că dacă lucrăm împreună cu toată responsabilitatea pentru ceea ce facem, dacă după muncă, ne jucăm, cîntăm, ne veselim și ne regăsim mai prieteni ca înainte, dacă livada constituie mîndria școlii și a comunei cred că livada noastră este minunată...

O ascultam pe Rodica și, împreună cu pionierii cărora le-a împărtășit din experiență, îi felicităm pentru priceperea și hărnicia lor.

B. Caragiale

„Răsfățații" copiilor din Vlașin

Prima dată am aflat despre pionierii din Vlașin de la Nina Necula, din clasa a VII-a, Școala generală Vlașin, comuna **Schitu,** *județul* **Giurgiu.** *Cu Nina am făcut cunoștință în municipiu (era în tabăra forumului județean) și felul ei de a se purta și de a vorbi, respectuos și chibzuit, ne-a trezit dorința și interesul să ne cunoaștem mai bine... Cel mai mult atrage atenția dragostea Ninei pentru satul natal într-atît încît deși recunoaște minunăția orașului, nu s-ar lipsi de frumusețea vieții trăită la țară. Preocupările copiilor de aici sînt îndrăgite și rodnice, întrucît îi înzestrează cu deprinderi și cunoașteri care nu strică niciodată în viață (chiar dacă ar fi să ajungă orășeni). Astfel una din deprinderile zilnice ale pionierilor din Vlașin este aceea de a da ajutor părinților la creșterea și îngrijirea animalelor. Venind, așadar, vorba despre aceasta, numai că o auzim, la un moment dat pe interlocutoarea noastră tot povestindu-ne despre «Jenica». Aflăm apoi că acum «este grasă și frumoasă» și copiii au crescut-o la școală. I-au făcut grajd și o îngrijesc pe rînd, săptămînă de săptămînă, împărțiți în cîte șapte echipe, formate din cîte șapte copii, echipați cu halate și cu toate uneltele trebuincioase: lopată, furcă, greblă, mătură, găleată, cană, strecurătoare pentru lapte. Aflăm că Jenica este foarte «răsfățată». Toți oamenii din sat știu că nu admite să fie mulsă decît de copii. Jenica însă oferă și răsplata: o producție de 15 litri lapte, pe zi. Lîngă Jenica a apărut în acest an un juncan și în această vară copiii au mărit grajdul. Acum au început să construiască și un coteț, pentru a crește porci. Și tot așa, prinzînd poftă și spor de a gospodări în școală, pionierii din Vlașin s-au dovedit și se dovedesc pricepuți și harnici. Întocmai cum am avut impresia, de la bun început, cînd am făcut cunoștință cu colega lor, pioniera Nina Necula.*

M. Micu

„Rază de soare"

La Școala generală **Pîngarați — Centru,** *județul Neamț, pionierii veneau zilnic să îngrijească legumele și zarzavaturile de pe lotul școlar și din micro-sera pe care ei au denumit-o «Rază de soare». Printre harnicii cultivatori, să-i amintim pe cei mai harnici: Elena Faraon, Vasile Tablan, Cristina Ionasc, Mihaela Ivan, Mihai Surdu, Ionela Surdu și mulți alții. Cu materialul săditor realizat de ei în această primăvară, s-au acoperit cheltuielile de amenajare și semințe, oferind sătenilor răsaduri pentru grădinile personale.*

Aceste rezultate se alătură altora la fel de frumoase obținute în cursul acestui an, din care amintim cele peste 3 500 ore de muncă patriotică, efectuate de pionierii școlii la curățatul celor peste 5 hectare pășune, zona turistică a comunei pe o lungime de circa 1 000 metri liniari șosea și șanțuri — și îngrijirea permanentă a monumentului eroilor din centrul comunei, îngrijirea livezii Consiliului Popular în suprafață de peste 1 ha, lucruri ce au adus comunei o economie estimativ calculată la peste 14 000 lei, activitate la care s-au remarcat în mod deosebit pionierii din detașamentele claselor a V-a, a VI-a B, a VII-a A și alții.

Încă o propunere ce i-a captivat pe copii în această vacanță a fost îngrijirea și creșterea animalelor mici. Așa că, în aceste zile de toamnă, copiii care au început să crească iepuri de casă s-au angajat să predea la fondul de stat prima «recoltă» de urecheați.

Așadar, încheiem o vacanță plină de roade, pentru că ne-a plăcut să muncim — și în vacanță!

Comandant-instructor
Matilda Teodorescu

PIONIER ÎN FIECARE CLIPĂ

OMENIA NU ARE VÎRSTĂ!...

Există o vîrstă anume la care învățăm alfabetul omeniei? Fără îndoială că, la o astfel de întrebare se pot da mai multe răspunsuri. Și toate... adevărate. Eu, de pildă, am încredințarea că la orice vîrstă omul nu poate fi ocolit de șansa de a descoperi noblețea omeniei. Și mai sînt convins că această «cea mai însemnată dintre virtuți», cum o numea înțeleptul, se cuvine s-o deprindem odată cu rostirea dintîi a cuvîntului mamă sau a cuvîntului patrie.

Iată, pioniera **Liliana Pîrnog,** din Urziceni, ne înfățișează într-o scrisoare simțită cum într-o anume împrejurare a îngrijit o căprioară «cu trei țepi înfipți într-un picior și o rană gravă. Cînd s-a făcut sănătoasă și i-am deschis poarta să plece, întorcea mereu capul spre mine și parcă îmi spunea cu ochii ei mari, frumoși: îți mulțumesc, îți mulțumesc...»

Desigur, nu pentru acest mulțumesc nerostit Liliana i-a fost de folos căprioarei în impas. Gestul a pornit spontan și are o explicație mai adîncă, tulburătoare. Nu pentru recompensa unui... mulțumesc un pionier sau altul își rup din timpul lor de învățat pentru a merge la colegul bolnav să-l țină la zi cu lecțiile, să-l îmbărbăteze în suferință. Nu pentru a culege neapărat un mulțumesc, atîția și atîția pionieri ajută pe cîte un bătrîn, ori își dăruie din ce-i al lor să producă o bucurie, să descrețească o frunte. Nu pentru a auzi rostindu-se cuvîntul mulțumesc, cu aceeași rezonanță în oricare limbă a pămîntului, acești copii, mîine oameni mari, nu vor pregeta să-și facă datoria **de omenie,** dacă se va ivi împrejurarea, fie în largul oceanului planetar ori în mina din adîncul pămîntului, în momentele obișnuite ori în altele, dramatice, ale existenței omului.

Mulțumesc, desigur, este semnul recunoștinței. Dar mai presus de recunoștință este această virtute, a omeniei, deprinsă trainic într-o societate prietenă omului, ca a noastră. A fi om e lucru mare, auzim la fiece pas în jurul nostru. E un adevăr vechi și, în același timp, mereu tînăr. A fi pionier, în orice clipă a vieții echivalează și cu **omenia** care nu are vîrstă, ci doar nobilii purtători ai ei.

ILIE TĂNĂSACHE

Pionierii din Drăgănești-Vlașca (Teleorman) se numără printre laureații la Festivalul Național «Cîntarea României», în ultima ediție.

Zi de vară pînă-n seară, la clubul nostru de vacanță

Am ajuns de dimineață la Școala generală nr. 4 din Giurgiu doritori să ne reîntîlnim cu tinerii fotoreporteri și cinefili care și-au cîștigat notorietate în municipiu. După cum am prevăzut, tovarășul profesor Gheorghe Răboj și ucenicii săi sînt în laboratorul foto. Ne propunem împreună să realizăm o fotocronică a acestei zile de vacanță, la clubul școlii.

Orele opt și jumătate, deci... Curtea școlii este animată (așa cum arată imaginea 1), băieți și fete sînt, ca de obicei, matinali. Ei curăță curtea și veghează ca pretutindeni, în incinta clubului (care, dealtfel, este și a școlii) să fie ordine, curățenie, decorul să fie agreabil, primitor.

Orele nouă. Au sosit la școală peste optzeci de copii. Cercetînd programul clubului de vacanță, care este

Vacanța pediționarilor propie de sfîrșit!

ELEX

Echipajele ne transmit:

Pe cînd vacanța mare, cu nenumăratele ei promisiuni, începea, mii de echipaje pionierești de expediționari îndrăzneți din întreaga țară erau pregătiți pentru a porni în noua ediție a popularei acțiuni «Expedițiile Cutezătorii». Cu rucsacuri pline, cu corturi și carnete de însemnări, cu sfaturi, multe sfaturi primite din partea părinților, fraților și bunicilor, cu toate cele necesare pregătirii primului prînz la foc de vreascuri (în ceaun și la pirostrii), au pornit la drum, pe cărările minunatelor plaiuri ale patriei, pionierii iubitori de drumeții, de cunoaștere și descoperiri spectaculoase, au pornit expediționarii cu cravate roșii cu tricolor.

În răstimpul acestei vacanțe pionierești încărcate de importante evenimente, am primit la redacție numeroase telegrame, cărți poștale ilustrate și chiar scrisori «în seriale» expediate de prietenii noștri, desigur de pe traseele drumeților în care se angajaseră. Iată o telegramă, prin care pionierii membrii ai expediției «Ciobănașul» din Dumbrăveni, județul Sibiu transmiteau, la încheierea traseului străbătut de ei și măsurînd 200 de km — prin munții Cibin, Lotru, Parîng și Sureanu: **«pionierilor prezenți la Forumul Național '81 de la Brașov, mult succes în desfășurarea lucrărilor acestuia. Le transmitem calde salutări tuturor pionierilor din țară».**

Este de crezut că toți cei care pînă mai ieri cutreierau cărările de o neasemuită frumusețe ale munților noștri s-au angajat în pasionante «aventuri» în lumea de basm a Deltei ori au străbătut cu pasul văile sălbatice și pline de măreție ale Bicazului, Crișului, Jiului sau Oltului, se află la această oră cu jurnalele de expediții gata întocmite, cu materialele culese cu grijă, adunate și așezate la locul cuvenit pentru a ilustra cît mai convingător izbînzile lor de drumeți, fotoreporteri, bucătari, căutători de folclor, biologi și chiar acvanauți.

● *Două echipaje de pionieri expediționari, iubitori de folclor din județul Buzău, comuna Mărăcineni au constituit tot atîtea expediții (Romanus I și Romanus II) cu care s-au deplasat în munții Buzăului pentru cercetări etnografice. Zona de cercetare: Mînzești — Bisoca. Cu ce impresii s-au întors din expediție și mai ales cu ce date — deocamdată păstrăm secretul!*

● *Din județul Alba, de la Gîrda Seacă ne-a sosit la redacție, într-o însorită zi de august, o vedere semnată de echipajul «Florile gîndului» din Tibănești, județul Iași.* **«Vă transmitem salutul nostru pionieresc din frumosul ținut al munților pe care-i străbatem».**

● *De la expediționarii din Petrila — județul Hunedoara, care s-au întors de curînd de pe traseul: Obîrșia Lotrului, Valea Frumoasei, Vîrful Cindrelul, Păltiniș, Sibiu — am primit o frumoasă vedere panoramică a Munților Făgăraș, cu imaginea senină a Vîrfului Viștea și Moldoveanu.* **«De la Sebeșul de Sus**

vizibil la intrare, (și aflăm, la ›ră, că va fi refăcut din punct de grafic, pentru a fi și mai suges- onstatăm că am nimerit în «zi vă».

terenul de fotbal s-a încins un de antrenament între clasele a 3 și a VI-a C. Urmărind primele observăm că «C»-ul nu prea are re bună, pe cînd la echipa adver- tervenția promptă a portarului inea 2) salvează echipa de la l.

paralel cu meciul de fotbal se șoară «încinse» meciuri de ping- și «nerăbdătoare» partide de entru că sînt în sală grupele de... ători. Aflăm însă că nu este s să apară, dintr-un moment în și campionii școlii, Anghel Coco- ampion județean), Barac Dragoș onete Gigi, — cărora le place să nă simultane cu colegii lor înce-

palierul de la intrare, în școală, copii (Cătălina Velicu, Dragoș :, Emilia Dobrea), sub îndruma- ovarășei comandant-instructor de te, Mariana Șovărel (profesoară odată o talentată graficiană, au- de expoziții) și a tovarășei profesoare de desen Elena Cioclu, lucrează la a doua pictură murală cu tema «Bucuriile învățăturii». (Prima pictură murală, care este definitivată, avem prilejul s-o admirăm).

După pauza de prînz, intîlnim copii făcînd repetiții pentru un spectacol. Știm că seara va fi la club foc de tabără. Pentru focul de tabără, pionierele Denisa Cristescu, Daniela Baboi, Florentina Mierloi, Daniela Paraschiv și-au propus să realizeze o imagine foto... de zile mari. Și colegii lor de la cerc le-au răsplătit, fotografiindu-le, la rîndul lor în vreme ce fetele lucrau în laborator (imaginea 3). In jurul focului de tabără, așteptat cu multă bucurie, pionierii au cîntat și au recitat versuri înflăcărate închinate țării și partidului, părinte drag.

Seara, cînd ultimele scîntei ale focului s-au stins și s-au aprins cele ale aștrilor nopții, ne-am despărțit, încheind astfel o zi de vară pînă-n seară, petrecută împreună la clubul de vacanță.

Marga Micu

1

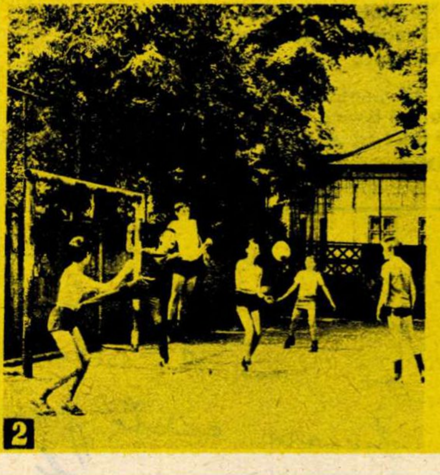
2

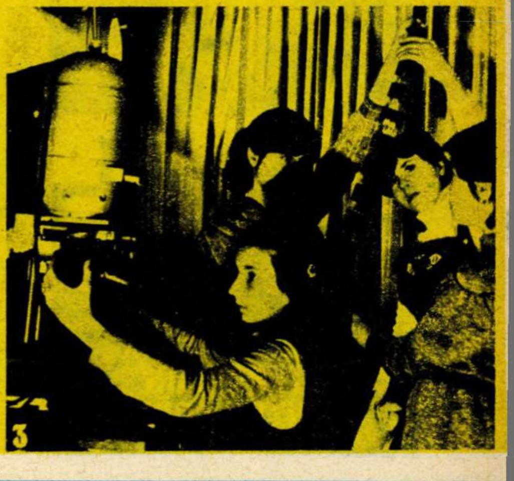
3

scriu ei — am intrat în traseul rească pe la cabana Suru, Ne- și... iată-ne ajunși cu bine la -Lac. Programul a decurs nor- Timp bun!»

Expediția montană «Trepte spre soare» — Petrila.

O adevărată cronică a expediției, are am primit-o într-o avalanșă de ori frumos redactate și caligrafiate, parvenit din partea echipajului pio- sc de expediționari «Zada 2» din — Școala generală nr. 23. Cronica- pioniera Magda Moisa, care în prima vă ne înștiința cu privire la compo- a, perioada, traseul și obiectivele are și le-au propus cei 15 membri ai pajului ne scria: **«în principal vom ări cunoașterea geologiei, geo- iei, florei și faunei incluse în erar cu elemente de ocrotire aturii».**

penultima scrisoare primită de la pajul «Zada 2», Magda ne relata: **treia etapă a expediției a înce- cu coborîrea de pe Rarău spre ea Bistriței. Deoarece drumul asfaltat, coborîrea a fost mult ușoară decît ascensiunea și, nd că autobuzul de Vatra Dor- sosea abia peste trei ore, ne-am ărît să facem cu toții o baie în trița. Am umflat și saltelele pneu- tice. Ce plăcere să plutești pe în care odinioară, în copilărie, scăldase și minunatul povesti- Ion Creangă!»**

curînd, peste vacanța mare a aces- veri, cu peripeții minunate și desco- iri extraordinare, se va trage cortina. tru expediționari, însă, aventura nu încheiat încă. Amintirile din memo- sufletului și gîndului, amintirile a- ei vacanțe îi vor însoți o viață. Dar camdată, ei își pregătesc cu grijă țile și fotografiile, jurnalele și oglin- expedițiilor, retușînd ceea ce în nalul întocmit prin livezi ori seara în t, la lumina lanternei, în timpul popa- ilor grăbite nu a ieșit tocmai bine.

Tuturor acestor cutezători expediționari le dorim succes în finalizarea cu ultate cît mai bune a scopurilor pe e și le-au propus în această frumoasă iune pionierească de vacanță.

Emilia Teodoru

„Expediționarii"

- Foileton -

Nimic nu-i mai putea opri! Ultima barieră și cea mai grea — acordul părinților — fusese învinsă. Vor pleca, deci, Sandu, Radu și Ștefănică în expediția mult visată, pe biciclete. Oare de cînd o plănuiseră? Parcă de prin primăvară, atunci cînd și în detașamentul lor se punea la cale alcătuirea unui echipaj pentru a pleca, în vară, în munți. Atunci, celor trei prieteni — Sandu, Radu și Ștefănică, ideea colegilor lor nu le surîsese deloc. De ce? Foarte simplu, pentru că nu erau de acord cu «măsurile organizatorice». Va fi un tovarăș profesor conducător? Desigur! Și-acesta va fi tot timpul cu ochii pe ei? Bineînțeles! Parcă îl și auzeau: «Ai grijă să nu transpiri», «Vezi că acolo este alunecos», «Să nu te îndepărtezi de corturi»... și tot așa. Dar, chiar și căpitanul, pionier ca și ei, își va lua în serios funcția dîndu-le lor sfaturi și comenzi. Iar ei nu admiteau așa ceva. Voiau să se simtă «liberi ca pasărea cerului», toți trei egali, și independenți. Așa va fi expediția lor! Pe tema aceasta au discutat îndelung, zile de-a rîndul. Nimic n-a fost uitat. Cine să fie în fruntea coloanei? Pe rînd, în mod egal. La biciclete, neapărat aceleași fanioane. Pe cap, șepci identice. Și tot așa...

Acum, după cum spuneam, nimic nu-i mai putea opri. Erau gata de plecare. Ultima discuție organizatorică se încheiase. «O să mă scol mai devreme să dau jos cortul din pod», își aduse aminte Sandu.» Lanțul bicicletei cam scîrțiie, dar o să-l ung pe parcurs, să-mi iau ulei» gîndi prevăzător Ștefănică. «Am promis că aduc conserve, să văd ce găsesc prin cămară», se îngrijoră Radu.

În sfîrșit, la punctul și ora stabilită cei trei temerari expediționari se întîlniră. Dădură bărbătește mîna și... la drum.

Dimineața era plăcută, răcoroasă, păsărelele cîntau, iar ei înaintau mîndri, pedalînd cu forță, pe frumoasa șosea internațională E 15. «Mergem cît putem în prima etapă, să cîștigăm timp. Cine știe, pînă seara poate ajungem chiar aproape de munți, lîngă Cîmpina. Ne așezăm cortul și-apoi ne facem un program pe cinste», hotărîseră bunii prieteni, la plecare. Nu ieșiseră, însă, bine din București, că bicicleta lui Ștefănică începu să scîrție asurzitor. «Nu-i nimic, facem o mică pauză și o ung» își liniști el tovarășii. «Da, desigur, se entuziasmă și Sandu la gîndul că-și va lăsa, pentru moment, cortul din spinare.

Soarele se ridicase spre amiază cînd mica expediție se afla la ieșirea din prima localitate după București — Otopeni. Se opriseră de mai multe ori, interveniseră și cîteva discuții, neplăcute dar, în final, hotărîră să ia masa. Radu scoase săculețul cu conserve și le arătă mulțumit celor doi. «La alegere, de toate, pentru toate gusturile», spuse dînd victorios la iveală mazărea boabe extrafină, fasolea verde tăiată, roșiile în bulion, zarzavatul pentru ciorbe, conopida în saramură... «Ce-i asta?» săriră ca arși ceilalți doi. «Pe-astea trebuie să le faci mîncare, și noi nu știm».

Flămînzi, fără chef de nimic, simțind oboseala în picioare, hotărîră să întindă cortul. Dar unde? Peste tot, grădini de zarzavat, culturi. Dezorientați, se așezară pe marginea drumului. Se lăsa seara...

— Ah! Sîntem salvați! Mi-am adus aminte că îl cunosc pe nenea Mircea, care locuiește aici, în comună, sări Ștefănică bucuros. Să-l rugăm să ne primească în curtea lui, în seara aceasta.

* * *

Cerul era plin de stele. Deși culcați în cort, pe saltele, băieții vedeau totul clar afară. Nici n-ar fi fost greu, întrucît de jur-împrejur, în cortul lui Sandu, nefolosit de cîțiva ani, apăruseră, nu se știe din ce cauze, găuri mari, care promiteau să devină adevărate ferestre. În liniștea perfectă, cu glas încet, Ștefănică îndrăzni să-și rostească gîndul.

— Mîine să ne întoarcem acasă. Prea sîntem ghinioniști!...

Într-un tîrziu, adormiră cu toții cuprinși de nostalgia cărărilor de munte pe care, desigur, demult se aflau colegii lor.

Elena Mănescu

DIN ANTOLOGIA
LITERATURII
PENTRU COPII

COSTACHE ANTON

BIBLIOGRAFIE (selectivă)

Cărţi pentru copii
Seri albastre, roman, vol I şi II;
Colegi de clasă, schiţe;
Despărţirea de jocuri, schiţe (Premiul Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor);
Ochii aurii ai Roxanei, schiţe (Premiul Uniunii Scriitorilor);
Neuitatele vacanţe, schiţe;
În soarele de april, schiţe;
Vacanţa, roman.

Cărţi pentru toate vîrstele
Lună beată, schiţe şi povestiri;
Liniştea, roman;
Dimineţile lungi, roman (Premiul Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti).

Copilăria rămîne izvorul cu apă
vie la care mă întorc mereu
să-mi răcoresc fruntea şi, în
fiecare carte pe care o scriu, să
fiu aproape de voi, cititorii mei,
să-mi luminez ochii cu bucuriile
voastre, să visez, să sufăr
şi să îndrăznesc alături de voi

Costache Anton

SCRISOARE PENTRU VIORELA

Eu sînt Viorela. Însă colegii mi-au cam uitat numele. Din comoditate, ori din snobism, mi l-au scurtat. Îmi spun Vi. Pe mine nu mă supără acest lucru, pentru că oricum, Vi este aproape un sfert din numele meu. Cînd cineva îmi spune Vi, eu adaug în gînd şi celelalte litere şi-n felul acesta mă regăsesc, adică îmi regăsesc un anumit cadru, un anumit spaţiu spiritual, ba chiar şi geografic. Cred că e destul de complicat ceea ce vreau eu să spun şi ca să-mi fie mai uşor o să folosesc, de pildă, numele unchiului Ştefan sau pe cel al bunicii Agatia. Unchiul Ştefan e frate cu tata şi stă undeva la ţară. Am fost la el de multe ori, vara, în vacanţă. O dată sau de două ori pe an şi unchiul Ştefan trece pe la noi. Cît de mult pot să semene fraţii între ei! Unchiul Ştefan e mai în vîrstă decît tata, e şi mai voinic, are umerii largi, braţele lungi, palmele mari şi fruntea neobişnuit de înaltă. Cînd stau la masă, unul în faţa celuilalt, cînd rîd sau cînd vorbesc, zici că e unul şi acelaşi. Au aproape aceleaşi gesturi, aceeaşi modulaţie în glas, aceeaşi încreţire a ochilor. Însă atît. Din clipa în care unchiul Ştefan se ridică de la masă nu mai seamănă cu tata. Pur şi simplu, e alt om. De-aceea cînd primim scrisoare de la el sau cînd din întîmplare îi este rostit numele, mie îmi apare în faţă aşa cum îl ştiu din vacanţele petrecute la ţară. Numele unchiului Ştefan îmi aduce totdeauna înaintea ochilor ceva din lumina zilelor de vară, din febra plecării, din călătoria cu trenul, din atmosfera sau geografia satului. De ce spun geografia? Pentru că totdeauna unchiul Ştefan mă aşteaptă în gară. Şi gara nu e chiar în sat, ci undeva în cîmp. E o gară mică şi din tren cobor numai eu. Unchiul Ştefan mă aşteaptă în capătul peronului, lîngă o fîntînă cu roată. La doi paşi de el, îl zăresc pe Răsură, un cîine alb, cu pete roşii pe spate şi cu urechi mari de prepelicar. Cum apar pe scara vagonului, Răsură începe să latre cu glasul lui răsunător. Mă recunoaşte şi latră de bucurie. Unchiul Ştefan îşi tot ridică pălăria cu coada biciului, descoperindu-şi fruntea înaltă, dar nu se mişcă de lîngă fîntîna cu roată. Spre scara vagonului se repede numai Răsură. Se repede vijelios, în prima clipă am senzaţia că o să mă doboare sau că o să ajungă sub roţile trenului. Dar e numai o senzaţie. Răsură nu-i un cîine zănatic. E inteligent şi bine crescut. Oricît de vijelios ar porni spre scara vagonului, cînd ajunge la cîţiva paşi se opreşte. Eu îl întreb:

— Ce faci, Răsură? Cum o mai duci? Nu ne-am mai văzut de mult. Şi parcă te-ai schimbat. Ai crescut. Te-ai făcut mai voinic!

Răsură e bucuros de revedere, de tot ce-i spun, dar ştie să se stăpînească. Nu începe să latre, nici să-mi alerge în jur, ameţit de bucurie. Mă priveşte în ochi şi doar din cînd în cînd îşi mişcă una din urechile mari şi cam clăpăuge. Aşteaptă să-i dau valiza. Dacă nu i-o dau, dacă uit sau mă prefac doar că uit, atunci glasul lui Răsură se face auzit iar.

Valiza mea e mică, aş putea s-o duc singură, dar, vreau, nu vreau, trebuie să i-o dau lui Răsură, altfel risc să-l supăr, să rămîn imobilizată lîngă scara vagonului, pentru că prietenul meu, tovarăşul de năzdrăvănii din atîtea vacanţe, uită cine sînt şi îşi arată colţii. Numai intervenţia unchiului Ştefan poate să-l îmblînzească iar şi, bineînţeles, să mă salveze, să mă scoată dintr-o situaţie destul de neplăcută.

— Ce se întîmplă aici? aud glasul cunoscut al unchiului Ştefan.

Eu înalţ din umeri. Spun mirată:

— Nu ştiu ce-i cu Răsură. Cred că m-a uitat. Nu mă mai recunoaşte.

Unchiul Ştefan rîde:

— Cine să nu te recunoască: Răsură? Spune mai degrabă că ai uitat să-i dai valiza!

Răsură îl priveşte pe unchiul Ştefan şi devine conciliant. Începe să-şi mişte iar una din urechile lui cam clăpăuge. Eu încerc să repar ce-am stricat.

— Vai, Răsură, te rog să mă ierţi. Am uitat să-ţi dau valiza.

Dar Răsură nu mă ascultă. Îmi cunoaşte modulaţiile glasului şi probabil ştie că nu spun adevărul. Înşfacă valiza de mîner şi o poartă demn şi plin de importanţă spre docar. Unchiul Ştefan înţelege şi el din aerul demn, prea demn al lui Răsură, că am vrut să-l păcălesc şi mă face atentă:

— Vezi, altă dată să nu întinzi prea mult gluma, că poţi s-o păţeşti.

Docarul ne aşteaptă în spatele gării. Satul e departe, la cinci sau şase kilometri. Drumul trece întîi pe lîngă un iaz, apoi printre lanuri nesfîrşite de grîu, de floarea-soarelui, de porumb, pe lîngă tarlale întinse de rapiţă, de maci roşii, de in înflorit. Florile de in sînt albastre şi cînd trecem pe lîngă lanul de in, între culoarea cerului şi între culoarea pămîntului nu-i nici o deosebire.

Numele bunicii Agatia îmi aduce totdeauna în faţa ochilor alte imagini. Bunica Agatia locuieşte într-un orăşel din nord. Un orăşel de deal, înconjurat de vii şi livezi. De-aceea, poate, odăile ei păstrează tot timpul un miros pătrunzător de mere şi struguri. Bineînţeles, a doua jumătate din vacanţă o petrec la ea. Dar tot la bunica Agatia îmi petrec şi celelalte două vacanţe. Vacanţa c iarnă şi de primăvară. Îmi plac odăile curate şi dichisite, cu miros de mere struguri, îmi plac mărul bătrîn din fa casei, viţa de vie, care acoperă chioşc de vară din curte, îmi place curtea inva dată de flori. Îmi place totul, totul, da n-aş putea să spun că de dragul odăil cu miros de mere şi struguri sau al curţ invadată de flori vin eu să-mi petre vacanţele aici. Nici singurătatea bunic nu cred că mă aduce la ea. Pentru c bunica Agatia nu e bătrînă. Şi nici foart singură. Lucrează la fabrica de conser vat fructele şi are multe prietene.

Cred că mărul din faţa casei şi viţ căţărătoare, care acoperă chioşcul d vară, şi scrisoarea de la bunicul mă fa să vin aici în toate vacanţele. Bunicu a murit cînd era foarte tînăr. Dar el sădit mărul din faţa casei şi viţa căţără toare care acoperă chioşcul de vară ş tot el a lăsat unui tovarăş, înainte d execuţie, scrisoarea către Viorela. Nu i-a scris bunicii, probabil n-a mai avu timp. Gîndul lui din ultimele clipe s- îndreptat spre mama, care avea numa trei luni şi pe care nici nu apucase s- vadă, pentru că fusese arestat în dimineaţa cînd se născuse mama. Viorel nu sînt eu. Viorela e mama, dar mi- dat numele ei şi mie. Scrisoarea bunicului — un petic îngălbenit de hîrtie, dintr-un pachet de ţigări — mi-a căzu în mînă din întîmplare. Într-o dimineaţ cînd bunica era plecată la fabrică, eu am deschis scrinul să-mi caut o bluză. Pe fundul unuia din sertare, printre alte hîrtii şi acte, am găsit scrisoarea de la bunicul. Am citit-o, am pus-o la loc şi bunicii nu i-am spus nimic. Dar de atunci vin la ea în fiecare vacanţă şi cînd rămîn singură deschid sertarul scrinului, scot scrisoarea şi o citesc. Nu ştiu ce fel de glas avea bunicul. Însă, cînd îi citesc scrisoarea, aud, nu ştiu de ce, glasul unchiului Ştefan.

Dragă Viorela,

Peste cîteva ceasuri plec într-o călătorie lungă. Tu să nu fii supărată că nu m-ai cunoscut. Tăticul tău a făcut în viaţă ceea ce trebuia şi era dator să facă. Să înfrunte duşmanul care ne-a călcat ţara. Despre toate astea o să ştii mai multe cînd o să fii mare. Acum nu pot să-ţi spun decît atît. Am plecat de lîngă voi cu fruntea sus, demn. Vă îmbrăţişez şi vă sărut. Tata.

După ce citesc scrisoarea, o pun înapoi în sertar. Încerc să mi-l închipui pe bunicul, dar nu reuşesc. În faţa ochilor îmi apare mereu statura înaltă a unchiului Ştefan.

Dicționar „Cutezătorii“

CIVILIZAȚIE

Prin termenul de **civilizație** înțelegem condițiile economice, politice și social-culturale în care își desfășoară activitatea o anumită colectivitate de oameni.

Civilizația socialistă, tip superior de civilizație, se bazează pe instaurarea proprietății socialiste asupra mijloacelor de producție, pe un nou tip de relații de producție — de colaborare și ajutor reciproc —, pe conducerea întregii activități de către clasa muncitoare, în frunte cu partidul său revoluționar.

Partidul Comunist Român urmărește prin întreaga sa activitate ridicarea continuă a gradului de civilizație al poporului nostru. În etapa construirii societății socialiste multilateral dezvoltate aceasta presupune dezvoltarea forțelor de producție, amplasarea rațională a acestora pe întreg teritoriul țării, dezvoltarea armonioasă a tuturor ramurilor economiei naționale, creșterea productivității muncii și a întregii activități economice, perfecționarea relațiilor de producție și a organizării sociale, înfăptuirea repartiției conform principiilor eticii și echității socialiste, înflorirea științei, învățămîntului și culturii, ridicarea bunăstării materiale și spirituale a tuturor oamenilor muncii, dezvoltarea democrației socialiste, intensificarea activității politico-educative de formare a omului nou, crearea tuturor condițiilor pentru înflorirea personalității umane.

Atragem atenția că este greșit să se pună semnul egalității între gradul de civilizație și dezvoltarea economică a unei țări. Desigur că dezvoltarea economică își pune pecetea asupra gradului de civilizație, dar problema este mai complexă. Astfel, țara noastră, datorită unor condiții istorice obiective, este din punct de vedere economic o țară în curs de dezvoltare, deci cu un nivel economic inferior unor țări capitaliste. Dar nivelul economic ridicat din țările capitaliste are loc în condițiile exploatării omului de către om, a proprietății private, a relațiilor de exploatare, cea mai mare parte a bogățiilor aflîndu-se în mîna unui grup restrîns de oameni în timp ce majoritatea trăiesc în condiții de mizerie. Țara noastră datorită existenței proprietății socialiste, a relațiilor de colaborare și ajutor reciproc, a faptului că la conducere se află clasa muncitoare, se află însă pe cea mai înaltă treaptă a civilizației umane — civilizația socialistă.

P. CONSTANTIN

START spre viitor

Citiți nr. 8 al revistei «START SPRE VIITOR» în care găsiți:

- *Două pagini pentru pasionații electronicii*
- *Planul de construcție al minisalupei «SOIMUL»*
- *Cîteva dintre secretele aranjamentelor florale* ***IKEBANA***

Revista publică PREMIILE CONCURSURILOR: «Clubul ingenioșilor», «Matematică pentru concurs» și «Olimpiada jocurilor».

ÎNTÎILE ZBORURI

GEORGE ENESCU

Scenariu: George CHIRILĂ

Desene: Elena și Ion MIHĂESCU

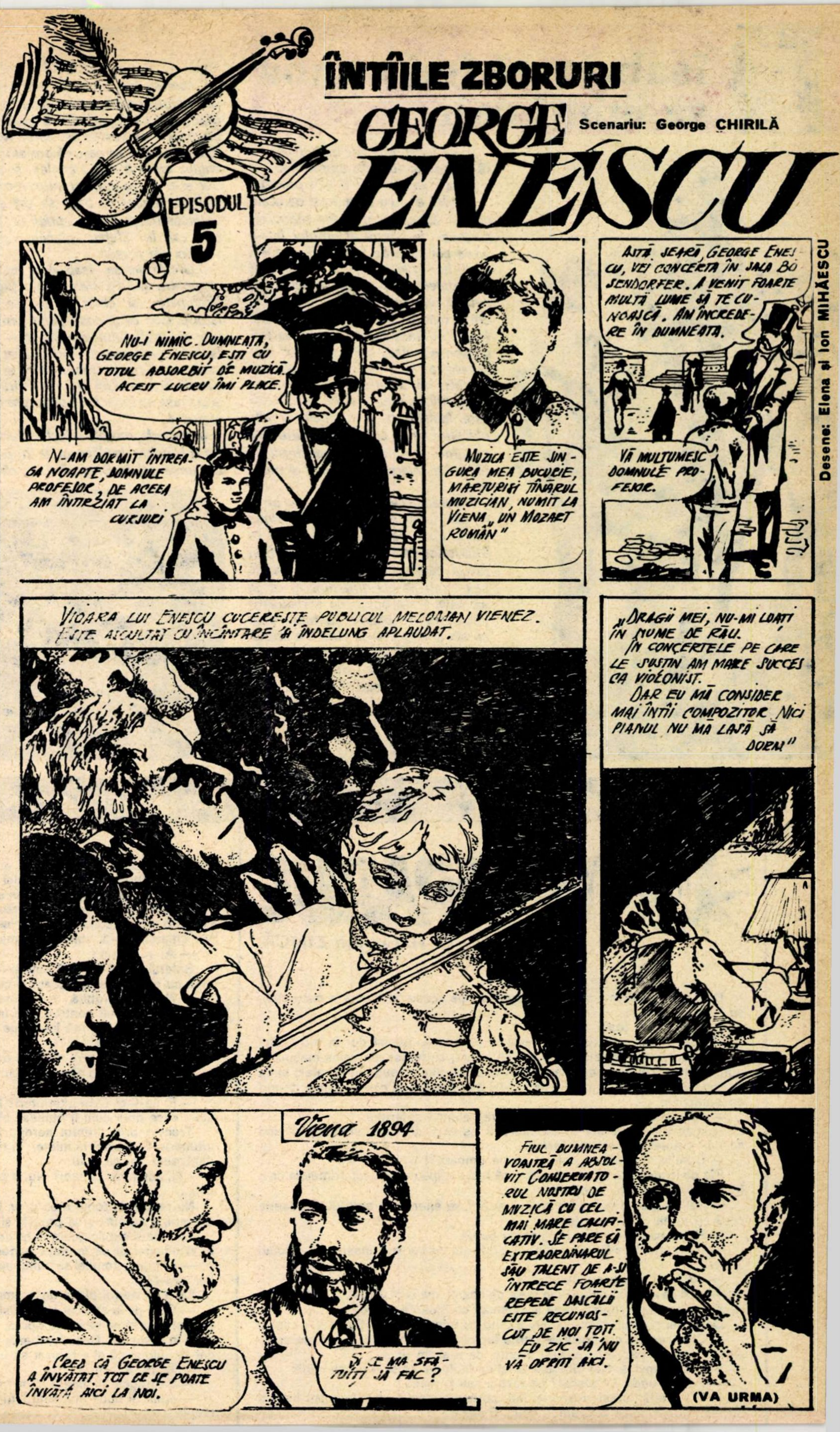
EPISODUL 5
NU-I NIMIC. DUMNEATA, GEORGE ENESCU, ESTI CU TOTUL ABSORBIT DE MUZICĂ. ACEST LUCRU ÎMI PLACE.
N-AM DORMIT ÎNTREAGA NOAPTE, DOMNULE PROFESOR, DE ACEEA AM ÎNTÎRZIAT LA CURSURI
MUZICA ESTE SINGURA MEA BUCURIE, MĂRTURISI TÎNĂRUL MUZICIAN, NUMIT LA VIENA „UN MOZART ROMÂN"
ASTĂ SEARĂ, GEORGE ENESCU, VEI CONCERTA ÎN SALA BÖSENDORFER. A VENIT FOARTE MULTĂ LUME SĂ TE CUNOASCĂ. AM ÎNCREDERE ÎN DUMNEATA.
VĂ MULTUMESC DOMNULE PROFESOR.
VIOARA LUI ENESCU CUCEREȘTE PUBLICUL MELOMAN VIENEZ. ESTE ASCULTAT CU ÎNCÎNTARE ȘI ÎNDELUNG APLAUDAT.
„DRAGII MEI, NU-MI LUAȚI ÎN NUME DE RĂU. ÎN CONCERTELE PE CARE LE SUSȚIN AM MARE SUCCES CA VIOLONIST. DAR EU MĂ CONSIDER MAI ÎNTÎI COMPOZITOR. NICI PIANUL NU MĂ LASĂ SĂ DORM!"
VIENA 1894
CRED CĂ GEORGE ENESCU A ÎNVĂȚAT TOT CE SE POATE ÎNVĂȚA AICI LA NOI.
ȘI CE MĂ SFĂTUIȚI SĂ FAC?
FIUL DUMNEAVOASTRĂ A ABSOLVIT CONSERVATORUL NOSTRU DE MUZICĂ CU CEL MAI MARE CALIFICATIV. SE PARE CĂ EXTRAORDINARUL SĂU TALENT DE A-ȘI ÎNTRECE FOARTE REPEDE DASCĂLII ESTE RECUNOSCUT DE NOI TOȚI. EU ZIC SĂ NU VĂ OPRIȚI AICI.
(VA URMA)

Isabela vă îndeamnă să iubiți caii

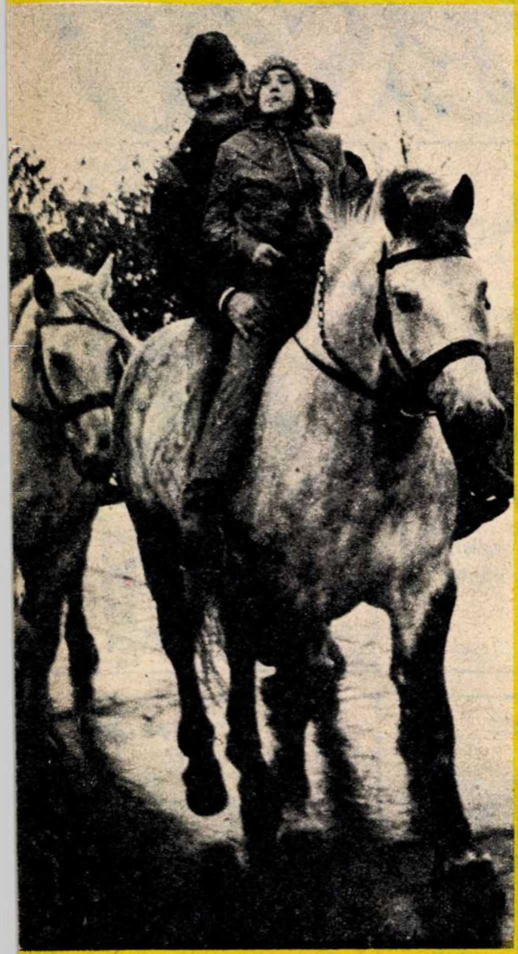

Și vă îndeamnă nu numai pentru că ea însăși iubește animalele.

Ei, dar cu calul e o altă poveste. Fiindcă el nu e un animal oarecare ci, hai să spunem vorbe mari: un partener de istorie al omului într-o bună perioadă de timp. Știe Isabela toate lucrurile astea? Le știe atît cît să înțeleagă ce a însemnat calul pentru noi, românii. Ion Niculescu, om al uzinei (de Autocamioane) statornic militant pentru păstrarea tradițiilor populare ale românilor brașoveni a fost de nenumărate ori purtător de steag al formației «Junii Brașovului», manifestare tradițională care laolaltă cu costumele și alte obiceiuri vechi conservă în principal imaginea voinicească, baladescă, a flăcăului călare. Un călușar al munților.

Încurajată de tata, Isabela s-a urcat în șa! Acolo s-a simțit și se simte foarte bine, dar mai ales a simțit ce tulburător este să te afli tu însuți în fluxul fără sfîrșit al unei tradiții, să-i simți pe cei dinaintea ta ca pe «ai tăi». I s-a spus: de sărbătoarea «Junilor» se poartă costume doar cu alb și negru — și cînd s-a îmbrăcat prima dată astfel, a simțit o emoție nebănuită. Dar calul de sub ea? Acesta e vînăt rotat — așa i-a spus tata și ea a căzut de acord că sună frumos. Apoi a aflat ce înseamnă trapul săltat — și a consimțit că arată frumos. Apoi a aflat că ei, caii românești, nu sînt așa, niște ființe anonime, care se trag unii din alții într-o succesiune oarbă, ci au o genealogie! Mai mult: că ei participă la genealogia unor rase vestite ale lumii. Multora, de pildă, li se pare că pur sîngele englez sună foarte... englez, și atît. Dar el ar putea suna și puțin moldovenește fiindcă la baza sa stă și o «matcă» românească: aprigii cai huțuli, caii lui Ștefan cel Mare și ai vitejilor săi răzeși!

...Urcată în șa, Isabela a înțeles că pentru cai îți trebuie afecțiune, imaginație, și chiar... interese de istoric. Caii ca și codrii, sînt simboluri ale sufletului românesc — și Isabela s-a bucurat cînd a aflat că pentru cai nu-ți trebuie bici și că «Junii Brașovului» numesc dîrlogii și cravașa nu obiecte de pedeapsă ci... ajutoare.

În vacanța aceasta a fost alături de cai la Hălchiu, la Hărman, la Stupeni. De unde cai la Brașov? Uite că se află. Mai mult: retrăgîndu-se sea
după o plimbare cu rotatul, în cam
ra ei plină de poze cu cai, Isabe
discuta adeseori cu tata: ce bine
fi dacă în vacanța viitoare s-ar put
aranja aci, la Dîrste, lîngă tabăra
la Poiana Soarelui un grajd cu cîți
Huțuli mici, un fel de poney rom
nesc! Copii și cai la Poiana Soarel
— nu-i așa că sună frumos? F
există la fața locului, de îngrijit i-
îngriji «Junii Brașovului», ba uneo
chiar si copiii din tabără care, ima
ginați-vă bucurie: ar avea prilej
să se joace și să se plimbe pe sătu
rate cu splendidele și simpaticel
patrupede.

Și atunci, mult mai mulți copii a
înțelege ce a înțeles Isabela — fetiț
de pe strada Școlii din Brașov, al
cărei vise sînt vizitate adesea de ca
albi, cai adevărați, ca niște prieten
de nădejde.

Ilie Traian

CLUBUL Logicienilor

Prezintă Edmond Nicolau

— Oamenilor de știință le e bine cunoscut numele matematicianului William Rowan Hamilton (1805—1865). El a propus o problemă ce s
enunță astfel: să se urmăreasc
muchiile unui corp geometric, ast
fel încît să se treacă prin toate vîr
furile, dar fiecare muchie să fi
parcursă o singură dată.

— Și ce propui?

— Să se studieze drumurile ha
miltoniene la un cub.

Rezolvare
în numărul viito

ROMAN FOILETON

10 TEMERARUL

de Haralamb ZINCĂ

Deși nea Bragă m-a ascultat și a apăsat pe accelerator pînă la maximum, eu îi strig din nou:

— Înainte! Cu toată viteza!

Militarii de la punctul de control al podului — numai doi în momentul acela — surprinși de refuzul nostru de a opri, se feresc din calea mașinii și pur și simplu zburăm peste lac. În urma Buick-ului se aud cîteva rafale lungi de arme automate. Nici n-ai crede că sînt împușcături, ci explozia unor dopuri de șampanie.

— Nu mai e nevoie să gonești, îi atrag atenția șoferului.

Acesta înjură, dar îmi dă ascultare. Îl las să-și descarce sufletul, iar cînd se mai potolește, exclamă fericit:

— Dom'le, da' știi că puteau să ne omoare?!

Rîd de izbucnirea lui și îi dezvălui că nici o clipă n-a existat primejdia de a fi răpuși de gloanțe românești.

— Păi au tras în noi, dom'le, n-ai auzit? se enervează șoferul. Caroseria cred că arată ca un șvaițer.

— Fii pe pace! Au tras cu gloanțe oarbe.

— Uite ce-i... Nea Bragă s-a înfuriat într-atît încît a oprit mașina în mijlocul șoselei.

— Ce faci?! strig eu nedumerit.

— Văd că ai intrat definitiv în piele de neamț, mă ia el la rost. Adică ce vrei să zici, că ostașul român trage în dușman cu gloanțe oarbe?

Omul îmi cere un răspuns. Îmi aprind cu mișcări calme țigara și-i explic:

— Chestia asta cu gloanțele oarbe face parte din misiune... Noi am aranjat-o... domnul căpitan... și dă-i drumu, că n-avem timp...

Nu l-am convins. Nea Bragă e la fel de indignat ca și în prima clipă:

— Păi noi unde am plecat? La război sau la joacă?...

— O să te lămuresc, însă mai întîi pornește mașina. Iar de-acum înainte nu mai oprești decît la ordinul meu... E clar?

ROMAN FOILETON

Îmi aruncă o căutătură urîtă, ambreiază, o luăm din loc. Și ca să-i risipesc pe deplin indignarea, îi dezvălui următorul amănunt:

— La ora asta, nemții care țin și ei sub observație, de pe malul opus, au și raportat pe toată filiera că românii au deschis focul asupra unui automobil care n-a oprit la somație. Și pe cine puteau românii să someze? Pe un român? Iau chipiul, îi arăt vulturul german și rîd:

— Ai priceput?

Șoferul înjură iar, mai potolit — semn că a priceput ceva. Mă uit la ceasul meu cu cadran fosforescent și mă grăbesc să trec la un ton grav:

— Nea Gheorghiță, ascultă-mă acum cu atenție: Dincolo de aeroport, intrăm într-o zonă controlată în mare parte de nemți...

— Waldlager-ul, mă întrerupe șoferul rîzînd.

— Și p-asta o știi?!

— Păi pe cîți nemți nu i-am dus eu din oraș pînă la Waldlager!

— Te pomenești că ești la curent și cu secretul lor din pădure? întreb eu într-o doară.

— Ei na-ți-o! Cum altminteri? Mîndru de el îmi arată imediat cunoștințele sale. «Ilse doi» cum îl numesc ei în limba lor încîlcită, Ilse țvai.

Trecem prin dreptul aeroportului Băneasa: clădirea este cufundată în întuneric, în tăcere, în mister. În mîinile cui o fi? Ale inamicului? Abia mîine dimineață o să aflu.

— Ei, acum de ce taci? Nu te așteptai ca un biet șofer să știe cine-i Frsu Ilse...

Nu renunț la tonul meu grav. N-am voie. Intrăm într-o zonă pe care noi, militarii, o numim, și la propriu și la figurat, cîmp minat.

— O să-ți explic acum în ce constă misiunea noastră. Eu trebuie să întru în Waldlager și să înmînez generalului Peter vor Kraus plicul acela...

— Ce spui, dom'le! se minunează nea Gheorghiță. Și mă rog frumos, unde l-ai găsit?

Cum să nu-mi placă un asemenea om? Îi merge mintea.

— Cam pe la stăvilar l-am găsit... Un bărbat rănit grav s-a ridicat dintr-un șanț și ne-a făcut semn să oprim. Am oprit. Era neamțul nostru. Eu am vorbit cu el în germană. Deci dumneata n-ai înțeles nimic, ai văzut numai cînd mi-a dat un plic și că el a refuzat să urce în mașină.

— De ce a refuzat?

— Că trăgea să moară și nu voia să ne facă încurcături.

— Aha! Și dacă mătăluță intri în Waldlager eu ce fac, cu mine ce se întîmplă?

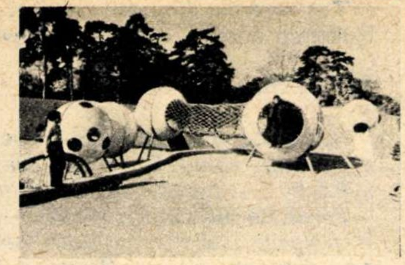

Locuințe selenare... pe un teren de joacă! Adaptînd această idee, amenajați-vă și voi spațiul destinat jocurilor într-un mod cît mai ingenios.

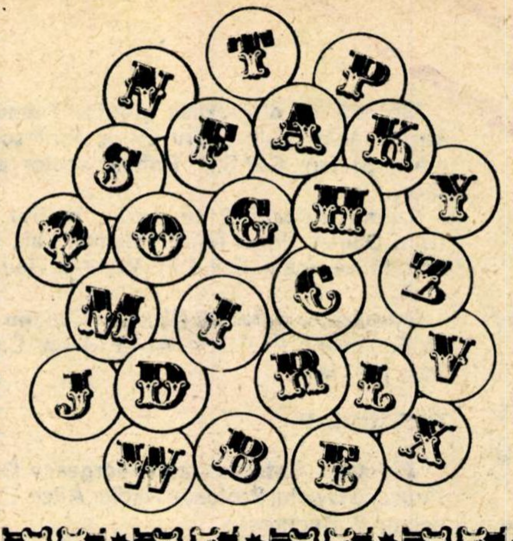

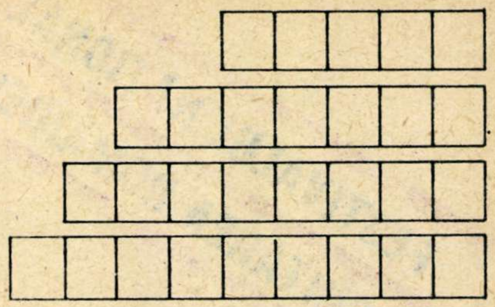

Luați un ac cu gămălie, închideți ochii și înfigeți acul, la întîmplare, în grupul de litere alăturat. Ați «ales» astfel o literă. Notați în spațiile de mai sus cîte un cuvînt avînd ca inițială litera la care s-a oprit acul cu gămălie. Valoarea cuvintelor găsite este cu atît mai mare cu cît litera cu pricina apare de mai multe ori în cuprinsul cuvintelor alese.

Se joacă, pe rînd, de oricîți copii.

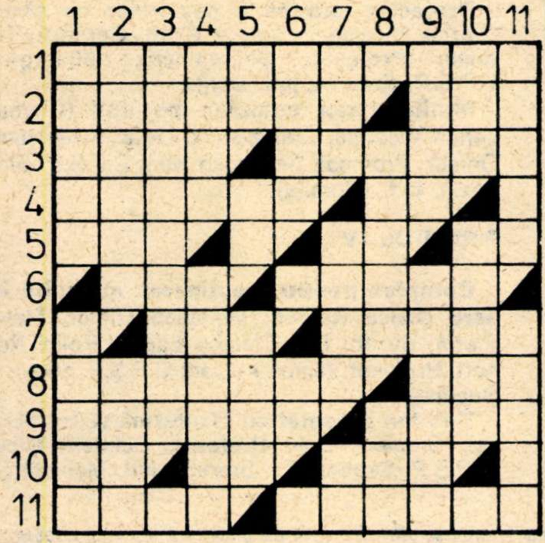

SEPTEMBRIE

ORIZONTAL: 1) Prozator român, membru al Academiei, născut la 19 septembrie 1882 (m. 1962) în satul Cenade, lîngă Blaj). 2) «Cultura proletară», publicație legală a P.C.R. cu caracter științific și literar militant, apărută la 15 septembrie 1926. Din toamnă în toamnă! 3) Cetate legendară. Cunoscută localitate climaterică de pe Valea Prahovei, declarată oraș la 25 septembrie 1883. 4) Militantă în mișcarea comunistă din România, născută la 23 septembrie 1917 (Ocsko). Începe echinocțiul. 5) Salut roman. Nedelcu Gheorghe. Witt Ian. 6) Oraș în Norvegia. Ca recoltele toamnei (sing.). 7) Aducător de ploi. Actor și dramaturg român, decedat la 9 septembrie 1896 (n. 1814). 8) Strugure necopt. Rîu în R.F.G. 9) Mare chimist și fizician englez, născut la 6 septembrie 1766 (m. 1844). Îmbelșugate cu roadele toamnei. 10) Măsură agrară. O mișcare de revoluție în jurul Soarelui. Plin cu fructe. 11) Etajera din cămară încărcată cu provizii. Autorul lucrării «Istoria vînătoarei», prima de acest gen în țara noastră.

VERTICAL: 1) Suprafață de pămînt brăzdată toamna. Instrument de detectare, bazat pe proprietățile undelor electromagnetice de a fi reflectate de ionosferă, realizat de savanții englezi în septembrie 1940. 2) Oraș elvețian în care, la 3 septembrie 1866, a avut loc primul Congres al Internaționalei I. Te primește la întoarcerea din expediție sau tabără. 3) În septembrie se împlinesc 265 de ani de la moartea (1716) acestui cărturar luminat al Țării Românești, întemeietorul mai multor tipografii. 4) Septembrie cu octombrie (pl.). A selectat legumele în funcție de anumite calități. 5) Busuioc Șerban. 13 septembrie 1848, cînd pompierii români s-au luptat vitejește cu trupele turcești care năvăliseră în țară. Raicu Ionescu, critic literar și publicist român născut la 20 august 1872 (m. 1895). 6) Două localități în Egipt. Dan Nistor. 7) Drumuri. Urmașul lui Romulus, care a reformat calendarul roman, luna septembrie devenind a noua în loc de a șaptea, cum era în vechiul calendar. Poftim? 8) Om politic român, luptător înflăcărat pentru unire, care a încetat din viață la 28 septembrie 1876 (n. 1812). Fel de existență. 9) Prezent în vie. Localitate componentă a orașului Sovata (jud. Mureș). 10) Instrument muzical național. Celebru scriitor englez de anticipație, născut la 21 septembrie 1866 (m. 1946). 11) Succese în noul an școlar (pl.). Iau parte la marele tîrg anual din orașul Negrești (jud. Satu Mare), care se ține la 1 septembrie.

DICȚIONAR: ANIM, AAS, ILS, ITSA

VENERA POPESCU

ROMAN FOILETON

— ...Sînt două posibilități: Să te iau cu mine, căci eu, ca ofițer neamț, trebuie încă în noaptea asta să ajung la Ploiești. Sau să te las și să te întorci la București.

— Singur?

— Și să-i raportezi căpitanului că am reușit să ajung la obiectiv...

— Asta ar fi tot războiul meu?!

Discuția ar fi continuat așa multă vreme dacă în întuneric nu ar fi prins să licărească semnalele unor lanterne. Ni se semnalizează să oprim.

— Oprești și nu scoți o vorbă! îi ordon șoferului.

— 'Nțeles, să trăiți! îi răsună ironic vocea.

Ne apropiem. Îmi dau seama repede că-i vorba de o patrulă numeroasă instalată de-a curmezișul pădurii. Domnul Bragă frînează. Nu aștept ca ofițerul care vine spre noi să-mi deschidă portiera, ci i-o iau eu înainte. Cobor.

— Căpitan Richard Werner, mă întîmpină pe un ton degajat ofițerul. Lanterna de front îi atîrnă de un nasture al vestonului. Prezentați actele la control.

I le prezint. Mi le cercetează meticulos. În vremea asta deslușesc, în afară de cei care alcătuiesc patrula, un telefonist instalat cu aparatul său de campanie și pitit lîngă liziera pădurii.

— În dumneavoastră s-a tras la pod? se interesează căpitanul după ce-mi înapoiază actele.

— Da!

— Vreți să ajungeți la Ploiești?

— Nu înainte de a-i înmîna generalului Peter von Kraus un mesaj.

Îi arăt plicul. Îl cercetează la lumina lanternei. Înțelege repede despre ce-i vorba. Nu-mi pune întrebări, spre bucuria mea. Se îndreaptă, în schimb, spre telefonist, îi ia receptorul din mînă și cere un indicativ, raportează unui colonel chestia cu mesajul. Ascult încordat. De aici, de fapt, începe și misiunea mea. Puțin mai tîrziu, căpitanul îl strigă pe un oarecare Hans care-și face apariția din desișul pădurii și-i ordonă să mă conducă la comandament, apoi se întoarce spre mine și-mi comunică:

— Sînteți așteptat. Grăbiți-vă!... Dinspre Snagov vine o coloană de români. Am ordin să-i atac.

Mă înfior. Nu mi-e greu să-mi imaginez ce se va întîmpla. Am însă misiunea mea și trebuie să merg înainte. Îi fac semn lui Hans să urce lîngă șofer. Abia în clipa asta, căpitanul sesizează că-i vorba de un taxi și de un șofer român. Mă întreabă:

— Cu ăsta vreți să ajungeți la Ploiești?

— Al meu e, cu mîna mea o să-l împușc.

(Va urma)

a

	10	3	4	6	2	11	1	
9	3	7	12	1	13	14	8	1
	13	1	8	7	3	12	1	
		15	4	8	2	1		
9	1	8	16	1	8	2	11	1
	1	13	2	9	4	13	1	
	4	8	17	3	14	2	2	
	16	1	8	4	1	18	1	
7	1	6	14	1	8	5	12	1
		7	3	8	2	12		
		1	16	1	10	1		

b

HORTICOLĂ

— Aritmogrif —

Prin înlocuirea cifrelor cu literele corespunzătoare, veți obține pe verticala a-b numele unei flori mici, albe, frumos mirositoare, iar pe orizontale — alte denumiri tematice.

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor responsabil de număr:
ELENA MĂNESCU

Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

Index 41633

12 PAGINI, 1 LEU

9

FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI"

Pionierii premiați la faza pe țară a secțiunii creație științifică și tehnică

PREMIUL I

Video-display cu memorie (Titică Valentin, Chițu Gheorghe, Țîrlea Petre, Stanciu Victor, Moise Șerban; Profesori: Dincă Nicolae, Vlădescu-Olt Alexandru; C.C.P.Ș.P. București).

Centrală helio-eoliană (Badea Cristian, Dumitru Viorel; Profesori: ing. Zaharescu Doru, Ciocîrlan Florea, Vîlvoi Ion; C.P.Ș.P. Pitești, jud. Argeș).

Metodă și dispozitiv pentru măsurarea suprafețelor (Alexandru Elena; Profesor: Humăilă Ștefan; C.P.Ș.P. Buftea, sector agricol Ilfov).

Coasă mecanică cu motor în doi timpi (Bîra Daniel, Socol Mirel, Neamțu Ivan; Profesor: Milea Ioan; C.P.Ș.P. Victoria, jud. Brașov).

Numărător didactic (Mustață Claudiu, Frunză Emanuela; Profesor: Aniță Maria; C.P.Ș.P. Iași, jud. Iași).

PREMIUL II

Electron Autoservice (Georgescu Dragoș, Popescu Ovidiu; Profesor: Nadler Alice; C.P.Ș.P. sector 2 ,București).

Combină autopropulsată pentru recoltat sfecla de zahăr (Capa Tiberiu, Cîrdei Liliana, Naiden Marcel, Popa Ion, Sava Ion, Vitay Ștefan, Cioșiac Ion; Profesor: Moldovan Zamfir; C.P.Ș.P. Jimbolia, jud. Timiș).

Aparat pentru determinarea atenției și a gradului de oboseală (Dobre Silviu, Ioachim Dumitru, Andrieș Geani, Mandric Cristian, Rusescu Valentin; Profesor: Chivu Valentin; C.P.Ș.P. Gheorghe Gheorghiu-Dej, Bacău).

Teleturometru (Raicu Răzvan, Buzatu Ivan; Profesor: Neculcea Adrian; C.P.Ș.P. sector 1, Bucuresti).

Tester auto (Popescu Romeo, Mitru Dar Solomon Mircea; C.P.Ș.P. Craiova, jud. Dolj

PREMIUL III

Mască de protecție pentru sudură (Tomes cu Victor, Matei Gheorghe, Haivas Eduard C.P.Ș.P. Constanța, jud. Constanța).

Presă de vulcanizat (Hidău Ana-Maria, Ro man Vasile, Culic Dorin, Matei Iosif, Dîrjan Ma rin, Cenghe Giulio; Profesor: Bartha Iuliu C.P.Ș.P. Zalău, jud. Sălaj).

Mijloc de transport pe cablu (Sochirc Florin, Șochircă Radu, Horlescu Daniel, Chir pelean Remus; Profesor: Kantor Attila; C.P.Ș.P Sighișoara, jud. Mureș).

Protecția termică a cazanelor cu abur (Bazgu Nicolae, Ivănescu Radu, Cornaciu Adrian: Profesor: Gheorghișan Gheorghe C.P.Ș.P. Craiova, jud. Dolj).

Minilaborator complex portabil (Ciumacenco Vicențiu, Ciumacenco Dorel, Ardeleanu Onișor; Profesor: Sevcenco Ivan; C.P.Ș.P. Slobozia, jud. Ialomița).

PREMIUL IV

Complex pentru menținerea mediului în sere (Raicu Răzvan, Muhasan Dieter, Matei Florin, Buzatu Ion, Claudiu Eugen, Polici Robert; Profesor: Minea Adrian; C.P.Ș.P. sector 1, București).

Telefon automat cu claviatură (Gîlcă Marcel, Clement Dan; Profesor: Scînteie Micu; C.P.Ș.P. Drobeta-Tr. Severin, jud. Mehedinți)

Primăvara vieții este anotimpul celor mai frumoase afirmări. Este un gînd care îmi vine adesea în minte, de fiecare dată cînd tinerii, adolescenții, copiii se fac remarcați prin realizări temeinice, durabile.

Mi-am amintit acest gînd cu ocazia decernării premiilor la faza pe țară a secțiunii dedicate stimulării creației științifice și tehnice din Festivalul Național «Cîntarea României». Faptul că și de această dată, alături de lucrările unor specialiști de mîna întîi, au fost distinse cu premii cele semnate de pionieri este în același timp emoționant și semnificativ. Emoționant ca tot ce pune în lumină cutezanța, ingeniozitatea pionierilor, atracția lor spre tehnica cea mai înaintată, capacitatea lor de a se orienta în universul în perpetuă înnoire al științei contemporane, de a avansa idei originale și de a le materializa în lucrări funcționale. Semnificativ pentru că în succesul tinerilor tehnicieni cu cravată de pionier se întrezărește un crîmpei de viitor: din viitorul lor de oameni ai muncii, ai creației materiale, de purtători ai progresului în lumea de mîine; dar și din viitorul patriei, căreia tineretul, întreaga națiune îi dedică toate înfăptuirile, tot ce creează mai bun, mai generos.

Mîndri de realizările prezentului, pionierii văd în ele un semn al viitorului, o mostră din ceea ce, ajunși peste ani la dezvoltarea integrală a posibilităților lor, vor oferi țării, poporului, întorcîndu-le astfel ceva din lumina și dragostea care le-au înconjurat copilăria.

Horia Aramă

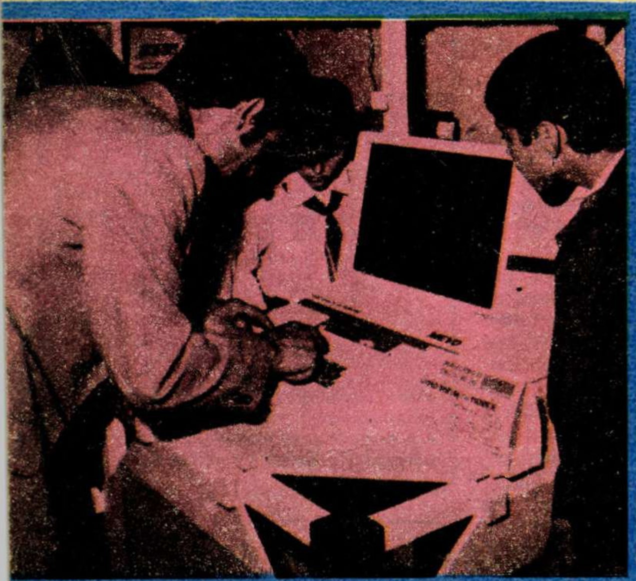

Video-display cu memorie (Premiul I)

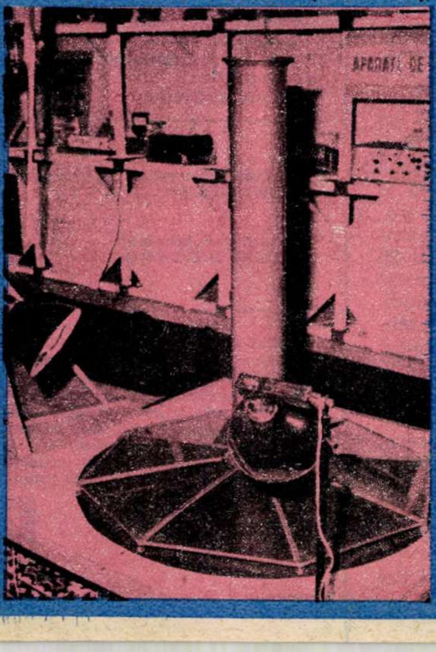

Centrală helio-eoliană (Premiul I)

C.P.Ș.P.
BUFTEA
dms 1

Dispozitiv pentru măsurarea suprafețelor (Premiul I)

Coasă mecanică cu motor în doi timpi (Premiul I).

Cutezătorii

37

JOI, 10 SEPTEMBRIE 1981,
ANUL XV (NR. 728)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Din amfiteatrele hărniciei, în amfiteatrele învățăturii

TUTUROR CITITORILOR–
MULT SUCCES
ÎN NOUL AN ȘCOLAR!

CADRAN POLITIC

În zilele de 3 și 4 septembrie a.c., tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu și alți tovarăși din conducerea partidului și statului nostru, au efectuat o vizită de lucru în județul Prahova.

Eveniment de rezonanță în viața locuitorilor prahoveni, vizita de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu s-a înscris ca un moment semnificativ al dialogului rodnic pe care secretarul general al partidului îl poartă permanent cu cei ce muncesc în probleme esențiale ale dezvoltării țării, ale ridicării nivelului spiritual și material al poporului, ale edificării societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră.

Noua întîlnire a conducătorului iubit al partidului cu oamenii muncii din întreprinderile prahovene și de pe ogoarele județului a prilejuit dezbaterea concretă a măsurilor necesare pentru a se asigura realizarea în cele mai bune condiții a hotărîrilor celui de-al XII-lea Congres al P.C.R.

Cu ocazia vizitei în municipiul Ploiești a avut loc o mare adunare populară, în cadrul căreia tovarășul Nicolae Ceaușescu a rostit o importantă cuvîntare.

În aceste zile Bucureștiul a găzduit o suită de remarcabile reuniuni științifice, de primă însemnătate și de profund ecou în viața internațională.

În zilele de 4 și 5 septembrie s-a desfășurat la București, sub înaltul patronaj al tovarășului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, Simpozionul internațional «Oamenii de știință și pacea». Cu acest prilej, tovarășul Nicolae Ceaușescu a adresat participanților la simpozion un important mesaj, în care este subliniată răspunderea oamenilor de știință de pretutindeni pentru progresul civilizației umane, pentru asigurarea păcii mondiale. Mesajul îi cheamă pe oamenii de știință și cultură să militeze împotriva cursei înarmărilor, pentru dezarmarea generală, în primul rînd dezarmarea nucleară, pentru pacea și libertatea tuturor națiunilor. Idei generoase, de o fierbinte actualitate, care se regăsesc în apelul adresat de participanții la simpozion savanților, cercetătorilor de pretutindeni, tuturor popoarelor.

Luni, 7 septembrie s-au deschis, de asemenea, în Capitală, sub înaltul patronaj al tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu, membru al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., prim viceprim-ministru al Guvernului Republicii Socialiste România, președintele Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie, lucrările celui de al II-lea Congres Național al Chimiei.

În cuvîntul său rostit la deschiderea lucrărilor, tovarășa Elena Ceaușescu a indicat sarcinile ce revin chimiei românești în cincinalul 1981—1985 și modul în care trebuie să acționeze specialiștii, toți oamenii muncii din acest vast sector al economiei noastre naționale pentru a dezvolta chimia românească în conformitate cu programul partidului, cu orientările Congresului al XII-lea al P.C.R., cu necesitățile dezvoltării patriei pe drumul socialismului și al comunismului.

„URMÎND EXEMPLUL COMUNIȘTILOR, TOT ÎNAINTE!“

Mobilizați de hotărîrile Forumului Național pionierii patriei răspund întotdeauna: „prezent“

Deși au trecut doar puține zile de la încheierea lucrărilor celui de-al IX-lea Forum Național, pionierii din întreaga țară au și trecut la lucru. La nivelul consiliilor și comandamentelor pionierești, la nivelul detașamentelor și unităților ei acționează cu hotărîre pentru intensificarea activității de educare comunistă, prin muncă, pentru muncă, în spirit revoluționar, pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin în ridicarea întregii lor activități pe o nouă treaptă calitativă.

DIALOG DE LUCRU

Reîntorși de la Forum, în cadrul unor întîlniri de lucru, pionierii delegați au împărtășit pe larg colegilor lor despre schimburile de idei, de experiență pe care le-au avut, de-a lungul celor paisprezece zile, cu colegii lor din toate județele țării, despre rodnicele dezbateri la care au participat. O astfel de întîlnire a avut loc și în tabăra de la **Cheveres,** din județul **Timiș.** Dialogul purtat cu cei ce i-au reprezentat la Forum i-a făcut pe toți pionierii prezenți în tabără să înțeleagă și mai bine necesitatea de a dovedi sîrguință în toate acțiunile lor de învățătură și muncă, în pregătirea lor pentru viitor. Împreună au hotărît ca, încă din primele zile ale noului an școlar, să-și mobilizeze toate forțele pentru a se autodepăși în îndeplinirea principalei lor îndatoriri — aceea de a învăța.

BRIGĂZILE HĂRNICIEI

În renumitele podgorii ale Cotnarilor, cooperatorii culeg strugurii. Toamna se arată bogată și roadele ei se cer strînse degrabă, astfel încît nici un ciorchine să nu se piardă. De aceea, atunci cînd în vii au apărut «brigăzile hărniciei pionierești», cooperatorii au fost deosebit de bucuroși. Cine sînt cutezătorii care au venit să le dea o mînă de ajutor? Sînt pionierii din **Hodora, Horodiștea, Sbereni** și, bineînțeles, din **Cotnari.**

ÎN FARMACIILE NATURII...

Pădurile și pajiștile din apropierea **Odorheiului Secuiesc,** județul **Harghita,** răsună de glasuri vesele de copii. În tovărășia cîntecului, pionierii Școlii generale nr. 2 din localitatea harghiteană participă cu voioșie la culesul plantelor medicinale și a fructelor de pădure pe care le predau, în fiecare zi, centrelor de colectare.

...ȘI ÎN GRĂDINI ȘI LIVEZI

Livezile cu mere parfumate, pere și prune dulci, ca și grădinile de legume de la cooperativa agricolă de producție din localitatea **Scînteia,** județul **Ialomița,** sînt «asaltate» în fiecare zi de pionieri. Harnici ca întotdeauna, ei participă alături de părinți la strînsul roadelor toamnei, care le răsplătește cu generozitate munca de peste an.

ALĂTURI DE CONSTRUCTORI

Copiii din localitatea **Voloiac,** județul **Mehedinți,** vor învăța în curînd într-o școală nouă. La înălțarea ei constructorii depun întreaga lor pricepere, pentru ca acest nou lăcaș de lumină să fie cît mai frumos. În munca zilnică ei primesc un prețios ajutor și din partea pionierilor din localitate. Sînt 150 la număr și, împărțiți pe echipe, aceștia participă cu hărnicie la căratul materialelor, la pregătirea mortarului și la alte operațiuni pe măsura puterilor lor.

«ZI RECORD»

Așa au intitulat pionierii Școlilor generale din comunele **Bogdana, Puiești** și **Voinești,** județul **Vaslui,** ziua de 8 septembrie. Dis de dimineață ei au luat startul în colectarea maculaturii și a materialelor recuperabile textile. Ziua s-a dovedit cu adevărat «record» pentru toți: pînă la orele după-amiezii ei au făcut astfel încît cifra care arată stadiul îndeplinirii angajamentului lor la muncă patriotică să mai crească cu cîteva procente.

În pragul de lumină al noului an școlar

Apropierea zilei în care clopoțelul va vesti redeschiderea cursurilor școlare prilejuiește un scurt bilanț al pregătirilor pentru anul școlar care debutează, 1981—1982.

Pe lîngă măsurile care se iau în fiecare an de pregătire corespunzătoare a spațiilor de învățămînt existente, sînt gata pentru darea în folosință noi școli, ateliere școlare, internate pentru elevi și grădinițe pentru preșcolari. A fost, de asemenea, pusă la punct întreaga dotare cu mijloace de învățămînt. În această ordine de idei au fost imprimate în acest an peste 65 de manuale școlare într-un tiraj total de circa 24 000 000 de exemplare.

În acest an școlar, numărul școlilor care vor dispune și de treapta I liceală va crește în comune de la 900, cîte au funcționat în 1980—1981, la 1 716 unități școlare. Pe baza acestor măsuri, reprezentînd una din cele mai mari creșteri calitative înregistrată vreodată în învățămîntul nostru, peste 64,5 la sută din totalul comunelor din România vor avea clase de elevi în prima treaptă de liceu.

Pionierii și elevii răspund grijii partidului pentru îmbunătățirea continuă a condițiilor școlare învățînd cu pasiune, cu simț de răspundere, făcînd totul pentru a deveni oameni utili societății care se clădește pe pămîntul României.

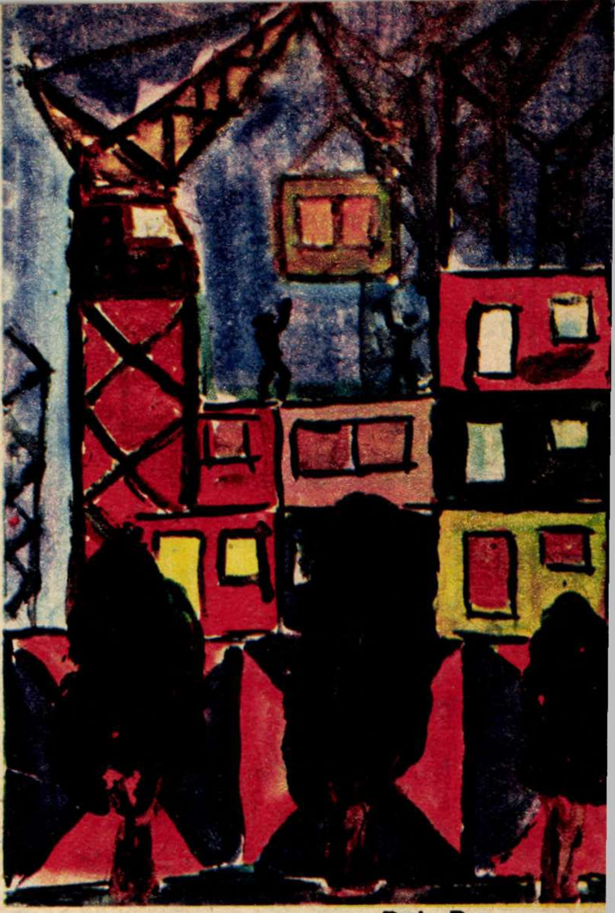

Radu Ban
clasa a VII-a, Oradea

DRAGOSTEA DE ȚARĂ

În copilărie m-a urmărit cu insistență îndemnul unei cărți a savantului Ion Simionescu: **«Tinere, cunoaște-ți țara!»** Căci, spunea marele savant, ca să ne iubim mai profund și mai frumos patria, trebuie să ne-o cunoaștem cît mai bine.

Ca dragostea de mamă, dragostea de țară o moștenim din naștere, chipul mamei și meleagul natal sînt ceea ce vedem pentru prima oară în fața ochilor și ceea ce ne urmărește, cu lumina lor curată, toată viața. Iubim pămîntul, apele și cerul patriei, focul ei creator, limba dulce ca un fagure de miere, poveștile și cîntecele, muzica și dansul național. Toate acestea însă nu la modul abstract, admirativ, ci prin integrare în armonia lor geografică și istorică, prin dăruire totală noului destin socialist românesc, prin muncă, prin înnobilarea conștiinței noastre socialiste, prin luptă cu ce e vechi în felul de a fi al oamenilor, cu ce e greu în curajoasele noastre întreprinderi, avînd mereu în față exemplul comuniștilor. Căci, în condițiile vieții de astăzi, dragostea de țară se contopește cu dragostea de partid. Prin această contopire trăim toate cele trei fețe de timp ale României: trecutul ei glorios, prezentul ei epopeic, viitorul ei de aur. Dar și această întreită trăire cere cunoaștere și participare. Nu este un patriot bun și adevărat acela care nu cunoaște istoria poporului său. Poetul Mihai Beniuc spunea sub pavăza aceluiași îndemn la cunoaștere: **«De vreai să știi, nepoate, cine-am fost,/istoria învață-o pe de rost».**

Există oare posibilități de participare directă la istoria îndepărtată sau mai apropiată a patriei, deci la epoci revolute, încheiate și trecute în filele cronicii? Fără îndoială că da! Pionierii pot da ei înșiși exemple prin participarea lor pe șantierele arheologice, prin felul în care îngrijesc monumentele istorice și chiar prin felul în care participă la dezbaterile de clarificare a unor perioade de timp în cercurile lor de istorie și uneori prin contribuțiile lor personale — valoarea unui adevăr nedepinzînd de vîrsta celui ce-l comunică.

Dar dacă participarea la vremurile apuse se face doar cotangențial, cunoașterea prezentului și participarea ardentă la configurația lui în epocă se face direct și se poate măsura limpede cu dimensiunea faptelor. Se cere, firesc, să cunoaștem istoria contemporană a patriei, ideile cardinale care-i dau măreție și sens, originalitatea lor românească și structurile lor universale — politica internă și externă a partidului, eposul marilor șantiere, descoperirile din laboratoare, frumusețile culturii și artei de astăzi. Dragostea noastră de țară va primi, în felul acesta, rădăcinile solide ale certitudinilor și nu va putea fi desrădăcinată niciodată. Desrădăcinarea aduce cu sine hula și rușinea aruncate în fața apatrizilor, aventurierilor pribegind fără țară și este egală cu lepădarea de mamă, de părinți, de cei dragi.

Dăruirea prin muncă prezentului și viitorului dă acel sentiment tonic și sănătos cu care plugarul se așază la cină, în mijlocul familiei, după o recoltă bogată, cu care muncitorul trece pragul casei după o victorie cotidiană, cu care savantul încheie ultima pagină a unei lucrări iscălind-o cu bucuria datoriei împlinite.

Sîntem oameni ai viitorului numai în măsura în care sîntem oameni ai prezentului. Nici un viitor nu a venit și nu va veni niciodată de la sine, ca o recompensă abstractă pentru un vis nematerializat. Sînt legi poate mai puțin comode, mai aspre, munca însăși nu o prestăm cu mănuși și în frac — bucuria muncii izvorăște, ca o lumină de amnar, din tenacitatea ei. Iată de ce ni se cere **să ne iubim patria, cunoscîndu-ne-o cu temeinicie, să ne-o cunoaștem iubind-o,** dragostea de patrie fiind unica noastră identitate.

Al. Andrițoiu

SPRE ÎNĂLȚIMI MEREU

Spre evul comunist de soare și lumină,
Cînd țara se îmbracă-n culori de curcubeu,
Noi creștem drept și mîndri ca florile-n grădină
Cu fețele-avîntate spre mai înalt, mereu.

Sîntem copiii țării și-n inimi purtăm soare
Pentru partidul nostru, iubit conducător
Care ne poartă pașii spre culmea viitoare
Și ne călăuzește spre falnic viitor.

Din cărți, în școala dragă, sorbim înțelepciune
Și ritmul muncii noastre e pasăre în zbor.
Călăuziți de patos, elan și pasiune
Pășim plini de viață spre-un țel cutezător.

Iubiții noștri dascăli, prinos de mulțumire
Noi vă aducem astăzi, și dragoste deplină,
Recunoștința noastră la-a voastră dăruire,
La felul cum ne dați a minților lumină.

Vă mulțumesc din suflet, îndrumători iubiți.
Cu darul minții voastre mereu vă străduiți
Să ne conduceți pașii pe drum fără de greu.
De aceea-n drumul nostru noi vom purta mereu
Îndemnul vostru, sfatul cel bun și părintesc,
Că doar prin muncă pomii și florile-nfloresc.

Vasile Raclariu
clasa a VIII-a,
Școala generală nr. 1, Botoșani

CONSTELAȚIA „PIONIERII“

Braț la braț cu hărnicia și cu voioșia

1

2

Fotocronică pionierească realizată de reporterii subredacțiilor pionierești din județele Argeș și Buzău.

«La cules de struguri» este o imagine simbolică a anotimpului culegerii roadelor, anotimp pe care copiii îl onorează prin hărnicie. Ne-o confirmă pionierii fotoreporteri din Costești — județul Argeș (foto 1), precum și cei de la Școala generală Fundeni — Zărnești, județul Buzău (foto 2).

Și, pentru că vacanța de vară se apropie de sfîrșit, pionierii din Costești ne oferă și o amintire a zilelor fierbinți de vară printr-o secvență surprinsă la ora de «canotaj școlar» (foto 3).

În încheiere — un instantaneu din viața de tabără, atît de bogată, din timpul vacanței: copiii din tabăra pionierească de la Arbănași în drumeție la «Vulcanii noroioși» (foto 4), unde au văzut unul din cele mai rare fenomene naturale din țara noastră.

3

4

Din experiența cluburilor și cercurilor de dezbateri politico-ideologice

SCHITU-COSTINEȘTI, TABĂRA UNUI VIU DIALOG

Una dintre numeroasele tabere pionierești din vara aceasta a reunit membrii cei mai activi ai cluburilor și cercurilor de dezbateri politico-ideologice și redactori ai gazetelor «Semafor» din școli.

Sosiți pe malul mării, la Schitu-Costinești, inimoșii pionieri care în întregul an școlar s-au dovedit un adevărat «ferment» de acțiune în detașamentele și unitățile lor, s-au bucurat aici de minunate zile de odihnă. Dar, în același timp, ei au avut și posibilitatea de a realiza un bogat schimb de experiență. Prezenți în mijlocul lor, redactori de la revista «Cutezătorii» și-au notat idei, păreri, sugestii exprimate de către pionieri în dezbaterile organizate în zilele de tabără. Unele dintre acestea vrem să vi le împărtășim și vouă, prietenilor noștri, în speranța că vă vor fi de folos.

Activitatea din cadrul cluburilor și cercurilor de dezbateri politico-ideologice nu este o activitate în sine, care privește cercul restrîns al celor ce participă (așa cum se poate afirma despre cele cu alte profiluri — matematică, fizică etc.).

Ideea a fost susținută, cu un exemplu concludent, de către **Lavinia Darie** de la Școala generală nr. 1 din **Slănic Moldova.**

«În cinstea aniversării partidului, a spus ea, în județul **Bacău** s-a inițiat concursul «Pagini de vitejie». Desigur, toate detașamentele au fost dornice să participe și fiecare și-a ales cîte un echipaj format din cinci pionieri. Ca de obicei, au avut loc fazele pe unitate, pe oraș, pe județ. Eu mă număr printre cîștigătorii finali, de aceea pot vorbi în cunoștință de cauză. Tema concursului i-a interesat pe toți pionierii. Se înțelege, noi, cei din cadrul cluburilor și cercurilor de dezbateri am avut un rol de seamă. Noi am organizat vizitele și întîlnirile pregătitoare în vederea concursului.

La club sau la cerc vine, totuși, un număr limitat de copii. Nu putem merge cu toții la toate cercurile. Noi însă folosim mai multe posibilități ca să ne informăm colegii, să-i punem la curent cu problemele cele mai actuale pe care le aflăm la cerc. Aducem, de exemplu, la camera pionierilor materiale, organizăm expoziții, colaborăm cu cabinetele de partid. Avem o foarte largă arie de preocupări. Ne interesează tot ce se petrece în jurul nostru, politica partidului nostru, activitatea atît de dinamică a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, realizările și perspectivele de dezvol-

„ȘCOALA NOASTRĂ CA O FLOARE

Grăitor, semnificativ, foarte multe unități de pionieri își intitulează astfel acțiunile în cursul cărora se îngrijesc de înfățișarea lăcașului lor de învățătură în pragul lui 15 septembrie. Hărnicia pionierească își spune din plin cuvîntul în aceste zile, cînd deschiderea noului an școlar este așteptată pretutindeni cu bucurie și nerăbdare, fiind întîmpinată așa cum se cuvine. În prima zi de școală, pionierii îi vor trece pragul cu satisfacția de a-și reîntîlni școala primitoare, frumoasă și impunătoare, datorită propriei lor griji gospodărești. «Școala noastră ca o floare!» Într-adevăr, ea va reînflori în acest septembrie. O ilustrare a acestui fapt ne oferă și ultimele vești primite de la corespondenții noștri.

● La Școala generală din localitatea **Dîrvari**, județul **Mehedinți**, copiii au fost prezenți pe șantierul școlii, în vederea extinderii localului. Tocmai de aceea, această acțiune, prin care au dat ajutor constructorilor, au intitulat-o: «Pionierii de azi — constructorii de mîine».

● Din județul **Satu Mare**, ultimele știri primite cu privire la modul în care se desfășoară pregătirile pionierilor pentru întîmpinarea primei zile de școală ne semnalează hărnicia copiilor din localitățile **Culciu Mare, Culciu Mic, Cărășeu, Lipău** etc., care au făcut ordine și curățenie în școală, au aranjat clasele, în așa fel încît școlile lor să aibă o înfățișare cu adevărat sărbătorească.

● «Școala mea, cea mai frumoasă» — așa și-au numit acțiunea pionierii de la Școala generală nr. 3 din localitatea **Ulmeni**, județul **Călărași**. Aflăm de la corespondenții noștri că pionierii au lucrat cu spor în grădina școlii, pe lotul școlar, în așa fel încît împrejurimile școlii să fie și ele aspectuoase, îngrijite exemplar.

● «Pionierii, în amfiteatrele hărniciei» — sub acest generic care i-a însoțit în numeroasele lor acțiuni de muncă patriotică din această vară, pionierii de la Școala generală nr. 1 din **Doicești**, județul **Dîmbovița**, au lucrat pe lotul lor școlar și au aranjat interiorul școlii cu cea mai mare grijă.

tare ale țării noastre. Ne formăm o viziune generală, cuprinzătoare, pe care o împărtășim și celorlalți.»

Organizarea unor activități reușite pornește de la mobilizarea unui număr cît mai larg de participanți activi, interesați și documentați în problemele dezbătute, a susținut **Liliana Gîrneață** de la Școala generală nr. 13 din Galați. «La noi în unitate fiecare detașament, prin rotație, se ocupă sub îndrumarea noastră de Cadranul politic. Este o adevărată întrecere pentru ca acesta să arate cît mai atrăgător și interesant. Dar sensul multor termeni politici, economici nu-l înțelegem de-ajuns, deși la prima vedere s-ar părea că știm totul. Vrem, de aceea, să cunoaștem în profunzime termenii pe care îi folosim, cum ar fi rentabilitate, producție globală etc. Ne adresăm atunci profesorilor, îndrumătorilor noștri, cabinetelor de specialitate. Apoi ne îngrijim ca la Cadranul politic să apară explicațiile concrete, iar în adunări să se clarifice încă multe alte lucruri. De toate acestea ne ocupăm noi, membrii cercurilor de dezbateri. Ar fi mai comod, desigur, să decupăm articole din ziare și să le lipim, dar nu ar ajuta prea mult. Am observat că nu pot fi citite, mai ales cînd sînt lungi. Noi înșine, cu puterile și înțelegerea noastră, ne străduim să realizăm materialele. Mereu alți pionieri. Pe parcurs, foarte mulți manifestă plăcere și interes pentru această activitate, oferindu-și apoi singuri colaborarea.

Orientarea către folosirea unor mijloace moderne, materiale documentare și ilustrative sugestive în activitatea cluburilor și cercurilor noastre. Despre rezultatele folosirii unor astfel de mijloace le-a povestit colegilor pionierul **Ioan Vancea** de la Școala generală nr. 3 din **Sighetul Marmației — Maramureș,** «La noi, foarte mulți copii sînt interesați de problemele pe care le dezbatem în cerc. De aceea, nici nu ne ducem activitatea «cu ușile închise», ci îi invităm și pe ei. De ce vor să vină? Pentru că folosim toate mijloacele de care dispune școala: diapozitive, înregistrări, panouri, afișe etc. Mergem la filmele cu subiecte istorice și politice, pe care apoi le discutăm, citim și încercăm să înțelegem cît mai exact documentele de partid, materialele apărute în presă. La Cadranul politic, de pildă, am înființat — pe lîngă rubricile «Evenimente din județ și din țară», «Evenimente externe» și rubrica «Răspundem la întrebarea...». Aceasta din urmă are atîția solicitanți încît am creat un colectiv larg care să se ocupe de răspunsuri. Bineînțeles, competente, solicitate de la specialiști.

Am observat că și modul de prezentare al unor materiale, felul de organizare al unor activități contribuie substanțial la succes. Cînd Cadranul nostru politic este viu colorat, îngrijit scris, cu titluri mari, simple, el atrage. Dacă întîlnirile noastre cu diferiți invitați nu sînt, uneori, reușite, așa cum ne așteptam, numai noi sîntem de vină. Înseamnă că n-am stat de vorbă în prealabil cu oaspetele, nu i-am spus clar ce-am dori să aflăm și, mai ales, venim noi înșine nepregătiți cu întrebările necesare și chiar cu unele cunoștințe din domeniul de activitate al oaspetelui. Așa cum să se lege discuția mult așteptată?»

Aminteam, la începutul acestor rînduri, despre unele sugestii pe care pionierii au ținut să le prezinte în cadrul dezbaterilor. Pe scurt, enumerăm cîteva: alcătuirea unei tematici orientative pentru activitatea politico-ideologică la nivelul de înțelegere și posibilitățile de realizare ale școlarilor **(Cristian Puia — Zalău);** evitarea, în cadrul unor întîlniri și simpozioane a expunerilor pretențioase și înlocuirea acestora cu dialogul **(George Răceanu — Prahova);** solicitarea și participarea mai frecventă a profesorilor de specialitate la dezbaterea unor probleme cu referiri la aceste domenii **(Larisa Bash, Brăila);** generalizarea experienței pozitive, organizarea schimburilor de experiență privind activitatea cluburilor și a cercurilor de dezbateri politico-ideologice **(Ionuț Dănilă — Tulcea).**

Elena Mănescu

N.R. Dragi prieteni, așteptăm să ne scrieți cu toții despre experiența voastră în această vastă și interesantă activitate, să ne împărtășiți din planurile de viitor, sugerîndu-ne mijloacele prin care revista ar putea să vă fie un ajutor tot mai de nădejde.

* * *

ȘCOALA NOASTRĂ CA O FLOARE“

- «Cum întîmpinăm noul an școlar» — cu acest titlu a fost înscris în programul de activitate al pionierilor de la Școala generală din localitatea **Șuțești,** județul **Brăila,** un punct important în aceste zile ale începutului de toamnă. Bineînțeles, faptele de muncă ale pionierilor de aici au dat răspunsul concret, copiii lucrînd în așa fel încît întreaga clădire a școlii și terenul dimprejur să reflecte ireproșabil străduința și dragostea lor pentru muncă.
- În comunele **Sîngeorgiu de Mureș** și **Sîncraiu de Mureș,** județul **Mureș,** animația și efortul pregătirilor pentru un nou an școlar au fost mai mari decît de obicei, întrucît aici au lucrat împreună părinți, copii, profesori, colaborînd în vederea finisării noilor spații școlare.
- «Școala noastră, casa noastră» — sub acest generic au acționat cei 200 de pionieri din localitatea **Bratovoiești,** județul **Dolj,** cînd s-au adunat, în aceste zile de septembrie, la școală și, cu pricepere, au primenit și au înfrumusețat toate încăperile școlii.
- Pionierii din localitatea **Poarta Albă,** județul **Constanța,** au inițiat în cadrul acțiunii lor de îngrijire și înfrumusețare a școlii un concurs-surpriză. Astfel, după ce au muncit cu spor, copiii au participat la o ștafetă aplicativă combinată cu obstacole, încheindu-și ziua de lucru interesant și atractiv.
- La închiderea ediției: Sub genericul «Vacanța în haine de lucru», peste 100 de pionieri au dat o mînă de ajutor, alături de părinții lor, la lucrările de finisare a noului local al grădiniței din satul **Soci,** comuna **Miroslovești,** județul **Iași.** Fiindcă un nou an școlar începe, desigur, și pentru prietenii lor mai tineri, șoimii patriei, și pentru că o coordonată etică a hărniciei pionierești este prietenia.

Pentru ca acțiunea „BANCA DE ONOARE“ să devină și mai eficientă

În scrisorile trimise la redacție, în întîlnirile pe care redactorii le au cu cititorii revistelor noastre, numeroși pionieri și școlari din întreaga țară abordează și problematica acțiunii «Banca de onoare». Fiind cu toții de acord cu faptul că această acțiune inițiată de către redacția noastră în anul școlar trecut, a dat rezultate remarcabile în acele școli și unități de pionieri în care i s-a acordat atenția necesară, mulți corespondenți avansează propuneri pentru îmbunătățirea ei, în așa fel încît aceasta să devină și mai eficientă.

După părerea lui Mihai Petrescu (Ploiești-Prahova), încă prea puține detașamente și unități de pionieri s-au angajat în această acțiune. El crede că dacă revistele vor publica mai des, într-o rubrică specială, nu prea mare, informații, însemnări, fotografii și alte materiale în care să fie popularizate rezultatele obținute în diverse școli și unități de pionieri din întreaga țară, «Banca de onoare» va deveni o acțiune în care se vor implica toți pionierii și școlarii. În plus, Mihai a propus ca și la «Semafoarele» din școli să se instituie o asemenea rubrică, în care să fie popularizați cu regularitate atît cîștigătorii acestui trofeu cît și cei care, după ce-l dețin un timp, îl... pierd. Acțiunea ar trebui și finalizată într-un fel. De pildă, la sfîrșitul fiecărui an școlar, clasele care au deținut mai multe distincții «Banca de onoare» să fie evidențiate la nivel republican, acordîndu-li-se cîte o diplomă. Diplome ar putea fi acordate, de asemenea, și acelor pionieri și școlari care au reușit să se autodepășească la învățătură și-n celelalte domenii de activitate pe tot parcursul anului școlar.

Din experiența desfășurării acestei acțiuni în școala în care învață el, Ion Gabriel (Zimnicea-Teleorman) a ajuns la concluzia că ar fi mult mai bine dacă această distincție s-ar acorda de mai multe ori pe trimestru, nu o singură dată. El crede, de asemenea, că acțiunea ar cîștiga în interes și în eficiență dacă același elev ar putea obține această distincție nu o singură dată, ci de mai multe ori, mai precis ori de cîte ori detașamentul ajunge la concluzia că el o merită.

Boris Țușcă (Costești-Argeș) ne-a înfățișat un teanc de materiale de la «Semaforul» școlii în care învață (Școala generală nr. 1), care oglindesc modul în care s-a desfășurat la ei acțiunea «Banca de onoare». Afișele, fotografiile, textele informative de ultim moment au stîrnit interesul tuturor celor care le-au cercetat. Boris consideră că acțiunea e deosebit de interesantă și de utilă, numai că e necesar să fie menținută permanent «vie» atît de către comandamentele pionierești cît și de către revistele noastre.

Dovedind un real interes față de «Banca de onoare», pionierii își mărturisesc hotărîrea de-a contribui cu și mai multă aplicație și consecvență în unitățile și detașamentele lor la organizarea și desfășurarea acestei acțiuni.

C. Diaconu

LA ZALĂ
în tabăra pionierilor

Orașul Zalău, frumoasa vatră a județului Sălaj, este astăzi o adevărată cetate a industriei și a arhitecturii noi. La fel ca oricare colț al României socialiste, județul Sălaj a devenit în ultimii ani nu numai un centru vital al muncii și edificărilor noastre gospodărești, ci și un minunat tărîm al creației și frumuseții. Pe aceste meleaguri, pionieri din toată țara, copiii români, maghiari, germani, corespondenți ai revistelor «Cutezătorii», «Jóbarát», «Start spre viitor», s-au întîlnit într-un frumos dialog de presă și creație; ocazie cu care condeiul și penelul, cîntecul și cuvîntul, mînuite cu iscusință și inspirație, au dus, firesc, la realizarea unor frumoase poezii, reportaje, dialoguri, povestiri și creații plastice inspirate din drumețiile și întîlnirile cu oamenii harnici ai județului Sălaj.

PRIETENIE ȘI CREAȚIE

Încă din clipa cînd au pornit spre aceste minunate ținuturi ale Sălajului, fie că erau de la Suceava sau Dolj, Iași sau Caraș-Severin, vajnicii

SĂLAJ - carte de vizită

Priviți harta țării. În partea de nord-vest a României, în zona de legătură dintre Munții Apuseni și Carpații Orientali se întinde județul Sălaj.

Date istorice: *Săpăturile arheologice întreprinse în această parte a țării atestă că oamenii au viețuit aici din timpuri preistorice. Au fost scoase la iveală numeroase urme de cetăți și fortificații din vremea dacilor lui Burebista și Decebal. În această zonă s-a aflat vestitul Porolissum (Moigrad), puternic centru economic și militar, mai întîi dacic și apoi daco-roman. Ca și în celelalte părți ale țării. urmele culturii materiale și spirituale dovedesc continuitatea elementului dacic în tot timpul stăpînirii romane.*

Zalăul, sub denumirea de Ziloc, apare într-o cronică anonimă datînd din veacul al X-lea. Vitejia oștenilor români ai lui Gelu, care au luptat pe aceste locuri pentru libertatea și neatîrnarea formației statale legate de numele acestui voievod, au intrat în legendă. Împotriva exploatării feudale s-au ridicat apoi adeseori, acționînd în deplină unitate, țăranii români și maghiari. La Răscoala de la Bobîlna (1437—1438) au participat numeroase sate din Sălaj, unii dintre capii răscoalei fiind chiar locuitori ai acestei zone. În apropierea Zalăului se află Guruslău, locul în care Mihai Viteazul, în 1601, a obținut o strălucită victorie asupra lui Sigismund Bathory.

În importante momente istorice de luptă pentru eliberarea socială și națională, în marea răscoală condusă de Horia, Cloșca și Crișan la Marea Adunare Națională de pe Cîmpia Libertății de la Blaj (3—14 mai 1848) au fost prezenți și mulți locuitori ai Sălajului.

Aici, pe meleagurile sălăjene, s-au născut mari cărturari și luptători pentru libertatea națională și socială, cum au fost Simion Bărnuțiu, Alexandru Papiu Ilarian, Avram Iancu. De numele Zalăului se leagă primele forme de organizare ale mișcării muncitorești în care au acționat uniți români și maghiari. Momentul făuririi Partidului Comunist Român, în mai 1921, a dat nou impuls organizării luptei clasei muncitoare. La Zalău, orașul de reședință a județului au activat puternice organizații ilegale ale Partidului Comunist Român. Din anul 1940 și pînă la eliberarea țării, județul Sălaj, ca de altfel întreg Nordul Ardealului, a suferit cotropirea trupelor fascisto-horthyste.

Anii care au urmat eliberării au însemnat pentru acest județ al țării ca de altfel, pentru toate județele ei, ani de mare înflorire. În procesul dinamic de construcție a socialismului, Sălajul trăiește o nouă istorie. Politica partidului și statului nostru de dezvoltare armonioasă

(continuare în pag. 8)

Lázár Dezső
clasa a IX-a, Cîmpia Turzii

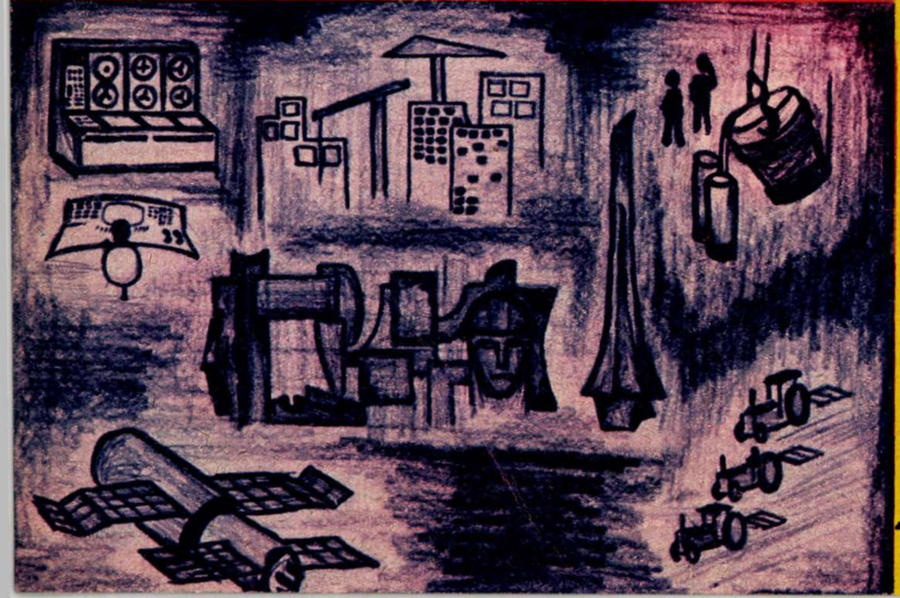

RECUNOȘTINȚĂ

Ne aflam la Carei, într-o dimineață însorită de vară.

Inimile tuturora se contopiseră și toți doream să depunem o floare la Monumentul Ostașului român de acolo.

În timpul în care fanfara intona Imnul de Stat, noi, în poziție de drepți, priveam impresionați monumentul.

Învăluit în razele soarelui, mi se părea că strălucește ca un diamant. Într-adevăr, acest monument este neprețuit.

Inima a început să-mi bată mai tare. Priveam garoafa însîngerată și-mi aduceam aminte de sîngele vărsat în lupta pentru eliberarea acestui pămînt căruia îi spunem simplu: țară.

Cu pași mici pornim spre monument.

Îmi pare impresionant de mare.

În fruntea coloanei, doi dintre noi duceau o coroană de garoafe.

Florile— simbolul păcii, simbolul purității, simbolul recunoștinței și al dragostei...

Parcă înțelegeau care este rostul lor în acele momente emoționante.

Acolo, sus, lîngă capul acela imens de soldat, îmi treceau prin fața ochilor chipurile multor eroi. Erau fantastic de mulți.

Aveau chipurile unor simpli oameni de la țară ce luptau pentru libertatea țării lor moștenite din străbuni.

Aveau chipurile unor simpli muncitori ce se jertfeau în slujba aceluiași scop.

Cu mîna tremurînd de emoție, am așezat cu grijă garoafa jos, lîngă celelalte flori.

În același moment parcă am auzit un glas, un ecou ce mă întreba: «E soare

espondenți

condeieri și-au spus fiecare: «Voi încerca să scriu cu adevărat un reportaj de valoare» sau «Voi realiza un desen din care să țîșnească spre noi toate culorile vii ale unui colț din Zalău». Dorința de a realiza lucrări cît mai bune era cu atît mai justificată cu cît pionierii sosiți în județul Sălaj erau finaliști ai concursului «Eroica 1921—1981», cîștigători ai «Olimpiadei materiilor», reporteri-susținători ai binecunoscutei acțiuni «Banca de onoare» a autodepășirii.

Sigur, emoțiile erau dintre cele mai mari. Deveniți repede prieteni foarte buni, Florina Indrieș din Jibou sau Vasile Raclariu din Botoșani, Angelica Buzatu din Todirești-Iași au avut ocazia să schimbe păreri și idei cu Silvia Buzură din Borșa, Kardos Attila din Timișoara, Simona Cotuț din București, Magda Csilla din Săcele. Cum fiecare pionier venise, în suflet, cu toți oamenii și locurile din care plecase, întreaga tabără a devenit în scurt timp un adevărat univers al patriei întregi: unii povesteau despre furnalele de la Hunedoara, alții despre holdele Bărăganului din acest an. Dar cel mai mult erau, acum, atrași de noile priveliști industriale și naturale ale Zalăului, de oamenii lui.

Unul din cele mai emoționante momente a fost depunerea de flori și recitalul artistic evocator la Monumentul Ostașului Român de la Carei, ocazie cu care pionierii de la tabăra de documentare și creație din Sălaj au adus, împreună cu pionierii din Carei, un înalt omagiu eroilor care au luptat și s-au jertfit pentru cucerirea libertății poporului nostru. Versuri și cîntece înflăcărate au răsunat pînă în bolțile lui 23 August sărbătorit în întreaga Românie, participanții la tabără defilînd, a doua zi, în coloana copiilor din Sălaj prin fața tribunei oficiale din centrul Zalăului.

LA 2000 DE ANI ÎNĂLȚIME

Să zicem că vă puteți imagina febra și pasiunea celor 33 000 de pionieri sălăjeni care activează în cele peste 1 320 de ateliere tehnico-aplicative existente atît în satele și orașele județului, cît și la casele pionierilor și șoimilor patriei; să zicem că vi-i închipuiți îmbrăcați în salopete, meșterind la unelte agricole, strunguri, făcînd proiecte, mînuind instrumente și formule matematice. Ei bine, acești viitori meșteri mari, ingineri și zidari, tehnicieni și betoniști sînt într-un dialog neîntrerupt cu toți muncitorii și constructorii din Zalău sau din Șimleul Silvaniei, din Jibou sau Cehul Silvaniei.

În drum spre fosta cetate dacică Porolissum, devenită ulterior castru roman, trecem pe lîngă Șantierul de construcții nr. 2 din Zalău. Macaragiul Ionel Prunea ne face cu mîna din cabina lui de comandă. Un adevărat cor de saluturi vesele este răspunsul pionierilor Laura Radu din Pașcani, Gabriela Gorea din Hunedoara, Manea Claudiu din Caraș-Severin, Anna Varro din Cămăraș-Cluj.

La un moment dat, în fața noastră apare «brigada de zbor» a celor 160 de elevi din clasele X—XII de la Liceul nr. 3 de chimie, toți cu hîrlețe, lopeți, tîrnăcoape, care grăbesc spre noul cartier Dumbrava.

Spectacolul muncii din șantier pe de o parte, vuietul tineresc al marșului brigadierilor pe de altă parte, cîntecul luminos al pionierilor formează o adevărată columnă a zborului de azi. Din marea vale a nordului se aude pulsînd platforma industrială cu zecile de mii de inimi ale muncitorilor ei. Ajunși la Porolissum, pionierii pot spune, pe drept cuvînt, că au străbătut și ei înălțimea celor 2000 de ani de glorie și luptă, înălțimea zilelor de azi. Peisajul e măreț. Față de frumusețea Zalăului modern în dialog cu antichitatea, ritmul înalt al muncii și hărniciei, prezența purtătorilor cravatelor roșii cu tricolor din toată România socialistă sînt, evident, semnele pregnante ale viitorului.

PORO
HOTEL POROLISSUM

Rețineți un fapt inedit: în timp ce zidarii, betoniștii și macaragiii Francisc Cioca, Al. Stoica și Andrei Szabo lucrează la structura altor 38 de apartamente din noul cartier central al Zalăului, Nelu Taloș, Anghel Derek, Dan Pripon, Maria Bălănean, Liviu Berar și Mariana Terheș, pionieri de la Școala generală din comuna Jac și uteciști de la Liceul pedagogic din Zalău, fac ordine, curăță fîntîni și temple din cetatea Porolissum. Istorie antică, istorie prezentă, istorie viitoare...

SIMION BARNUTIU

*

Prin profilul ei, tabăra de documentare și creație de la Zalău s-a dovedit un adevărat laborator de muncă, de cunoaștere temeinică a realităților unui județ deosebit de ospitalier, un laborator eficient, în care schimbul de experiență atît în creație cît și în realizarea unor bune materiale publicistice s-au dovedit a fi acasă la ele. Acestora li se adaugă, în primul rînd, vizitele făcute de către pionieri în Zalău și-n județul Sălaj, cunoașterea oamenilor la locurile lor de muncă, dialogurile cu frumusețea și rodnicia patriei. Dar despre toate acestea au cuvîntul ei, copiii-reporteri, corespondenții noștri.

Ion Crînguleanu

în România?»

Voiam să strig: «E soare, da, e pace! Iar țara mea e minunată! Înflorește pe zi ce trece!»

Însă vocea, cu toate că m-a obsedat mult timp, s-a risipit ușor printre razele de soare ce mîngîiau necontenit monumentul.

Coloana noastră cobora încet, în liniște, treptele monumentului. Corul de pionieri din Carei intona Imnul Eroilor. Un nou moment solemn.

Îmi dau seama că totul, pe cît a fost de simplu, pe atît a fost de frumos.

Niciodată nu-i voi uita pe aceia care ne-au făcut viața fericită și au reușit să ne facă să spunem:

«Da; este soare în România!» Pentru asta le vom fi întotdeauna recunoscători.

Adriana Niculaie
clasa a VIII-a,
Școala generală nr. 141,
București

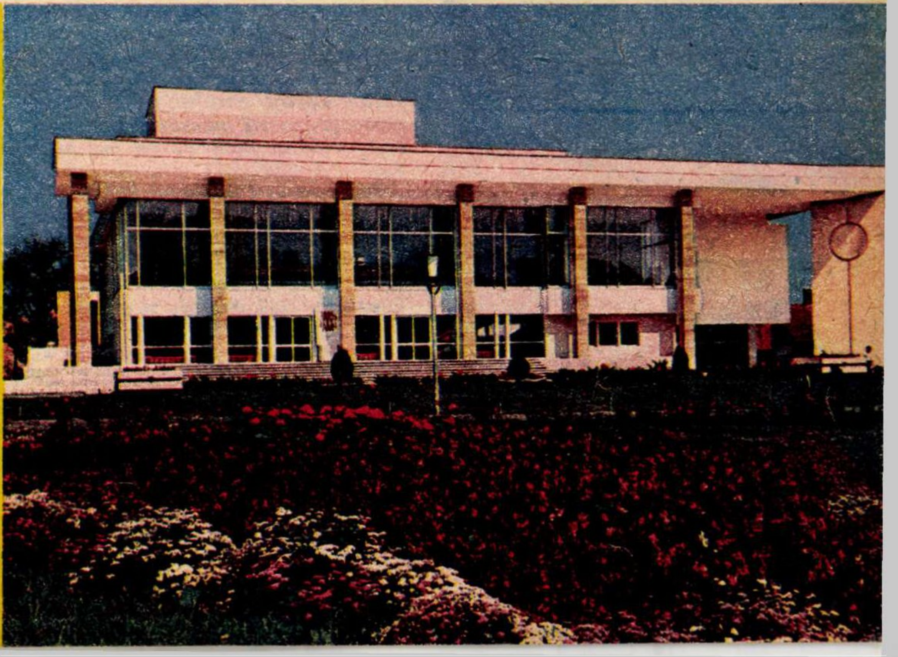

PĂSĂRILE DIN CARTIER

Cine și-ar fi putut imagina că între macheta unui cartier civic și rîndunele sau privighetori există o legătură? Stăm de vorbă cu subinginerul Ioan Forț, șef de lot pe șantierele de construcții din Zalău. Nici o clipă nu-i singur. Zidarii, dulgherii, betoniștii, macaragiii roiesc în jurul său. Cînd vorbește are obiceiul să-și ridice, brusc, privirea în cer — gest sau tic profesional, desigur.

Rep.: *Vorbeați de...*

Ioan Forț: *Da, vorbeam despre rîndunele și privighetori. Într-adevăr, simt o mare emoție cînd mă gîndesc la aceste viețuitoare delicate și nobile. Și asta... zilnic.*

Rep.: *Probabil v-au încîntat copilăria...*

Ioan Forț: *E-adevărat. Dar altul este motivul emoțiilor mele...*

Rep.?

Ioan Forț: *În aprilie, cînd am auzit primul țipăt de rîndunea, eram cu «băieții betoanelor» într-un adevărat cîmp. Ne uitam la macheta viitoarelor «turnuri de ciment și cărămidă», iar rîndunea ua s-auzea de zor. Și-am pornit săpatul pămîntului... Pe urmă am turnat fundațiile...*

Rep.: *Între timp înfloreau și livezile...*

Ioan Forț: *Iar din livezi se auzea privighetoarea. La lumina soarelui, la lumina lunii, etajele urcau ca în basm. Cei 228 de meșteri mari din lotul de construcții respirau în ritmul macaralelor și-al basculantelor, respirau în ritmul viitorului cartier.*

Rep.: *Și iată-ne ieșind din august...*

Ioan Forț: *Da, da... iată-ne ieșind din august, iar 38 de apartamente au și fost predate muncitorilor din platforma industrială. Pînă la începutul lui septembrie alte 39 vor fi predate. Firul cu plumb arăta perfecțiunea verticală a monumentelor noastre arhitectonice, care nu sînt altele decît spațiile omenești pe care noi, constructorii, le dăruim oamenilor, iar rîndunelele se aud rostindu-și printre ele admirația.*

Rep.: *Azi, mîine se pregătesc de ducă...*

Ioan Forț: *Cînd vor decola spre alte meleaguri, noi le vom face cu mîna de pe încă 48 de etaje, gata la structură încă de pe acum...*

De la geamul unui apartament abia «ieșit» dintre schele, pionierul Valentin Gafițeanu flutură cravata roșie cu tricolor în semn că imediat coboară cele nouă etaje și vine să-și însoțească tatăl pe șantier, unde este dulgher. Livezi și macarale, alei și fire cu plumb, rîndunele și cartiere. Zalăul creează...

SĂLAJ - carte de vizită

(urmare din pag. 6)

a tuturor zonelor țării, de repartizare judicioasă a forțelor de producție pe întreg teritoriul patriei, au avut drept urmare o extraordinară înflorire a acestei regiuni.

Cîteva cifre grăitoare. *Pentru cincinalul 1976—1980, Sălajului i-a fost alocat un volum de investiții de peste 12 miliarde lei, ceea ce a făcut ca la finele anului 1980 pe harta județului să apară pentru prima oară întreprinderi cu profil de chimie și metalurgie. Concomitent cu noile întreprinderi, o puternică dezvoltare au cunoscut unitățile mai vechi existente.*

Pentru cincinalul care a început în acest an, se prevăd în județul Sălaj noi și înalte ritmuri de dezvoltare. Pînă în anul 1985, producția globală industrială a județului se va dubla față de anul 1980 și va fi de aproape 10 ori mai mare față de cea obținută în anul 1975.

Monumente istorice: *Amfiteatrul roman de la Moigrad, vechiul Porolissum. Cetatea medievală a Almașului, din apropierea localității Almașu, construită în 1249. Cetatea lui Sigismund Bathory (1597) amplasată în mijlocul orașului Șimleul Silvaniei. Cetatea Cheud (sec. XIV), așezată pe dealurile de lîngă comuna Năpradea. Fîntîna lui Pintea din orașul Cehu-Silvaniei, construită în secolul al XVI-lea.*

Monumente ale naturii: *Poiana narciselor din comuna Hida; Poiana lalelelor pestrițe din comuna Românași; Gorunul lui Mihai Viteazul din comuna Chieșd; pîlcurile de stejar de baltă, stejarii roșii din comuna Hereclean; Pădurea Lapișul.*

*

Sediul taberei despre care veți citi în aceste pagini a fost **Municipiul Zalău,** *situat în zona centrală a județului. Din punct de vedere economic, social și cultural, Zalăul ocupă primul loc pe județ. O strălucită dezvoltare a cunoscut această localitate după anul 1968, prin crearea județului Sălaj. A luat ființă o puternică platformă industrială. Dintre obiectivele industriale ale municipiului cele mai importante sînt: Întreprinderea de armături industriale din fontă și oțel, Întreprinderea de produse ceramice, Filatura de bumbac, Întreprinderea de conductori electrici emailați. În anul 1985, producția globală industrială a municipiului va fi de peste 8,4 ori mai mare decît a anului 1975.*

Poposind la Zalău, pionierii au avut posibilitatea să cunoască numeroase locuri istorice și edificii culturale noi. Pe strada Republicii nr. 25 se află casa în care a poposit Carol al XII-lea, regele Suediei, în 1709. La Zalău se află bustul revoluționarului de la 1848, Simion Bărnuțiu. Pe strada 30 Decembrie, la nr. 45, există casa în care a locuit, între anii 1892—1896, poetul Ady Endre.

Muzeul județean de istorie și artă din Zalău este unul din marile muzee ale Transilvaniei. El cuprinde 33 000 de piese prezentate în șapte săli. Exponatele oferă o imagine sintetică a ceea ce reprezintă județul din punct de vedere al istoriei, economiei și culturii.

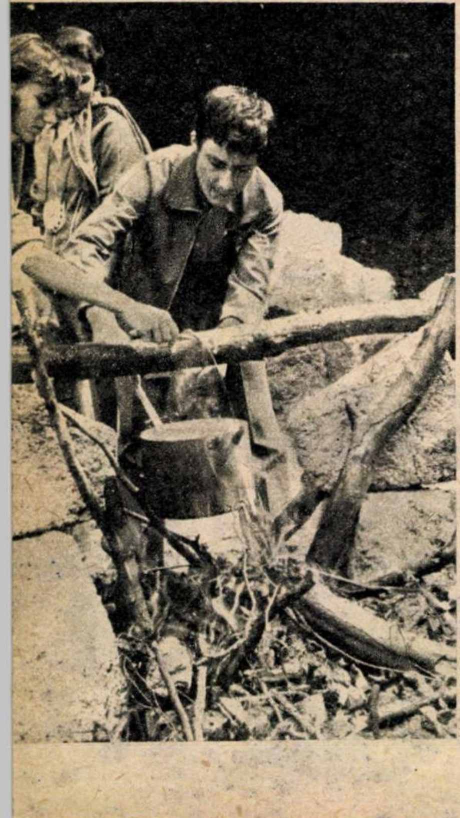

Bună dimineața, soare!

filă din cronica taberei

22 august 1981

Zalău, ora 6. O dimineață rece, cum a fost probabil și atunci. Autobuzele care urmau să ne ducă la Carei ne așteptau în stradă. Forfota străzii, specifică unei noi zile de muncă, ne amplifica emoțiile. Pentru noi era începutul unei zile mari: aveam să aducem prinosul recunoștinței noastre celor ce s-au jertfit pentru noi.

Nu mai fusesem niciodată la Carei. Oare cum o fi arătînd acel loc?...

Mașinile străbăteau localități aflate în plină dezvoltare. Steaguri roșii și tricolore erau arborate peste tot. Autobuzele răsunau de glasurile cristaline ale pionierilor care cîntau.

Am ajuns la Carei. Aceeași atmosferă de sărbătoare era și aici. Iată monumentul. Cîtă măreție! Săpate în piatră, de-o parte și de alta, chipul unui ostaș român și cel al unui țăran de prin partea locului exprimau aceeași forță și tărie, hotărîrea neclintită de a-și apăra pămîntul strămoșesc.

Acordurile «Tricolorului» vesteau începutul ceremoniei. Noi, cei din tabără, reprezentam întreaga țară. Inimile noastre băteau puternic. Participam pentru prima oară la un asemenea moment. Un imn de slavă pentru eroi se înălța în văzduh. Șiruri de pionieri români, maghiari, germani depun în jurul monumentului coroane și jerbe de flori. E semnul recunoștinței noastre față de cei care s-au jertfit pentru noi. Printre pionieri erau și Tani, și Sorin din Argeș, Enikö din Harghita, Laura din Cluj-Napoca, Angelica din Iași, Gloria din Sibiu, Judit din Hunedoara, Tünde din Mureș, Iren din Timiș, Flori, flori din toată țara. Cerul începu să se lumineze, iar primele raze de soare căzură pe pămînt.

— Bună dimineața, soare!

— Bună dimineața, pămînt al libertății! Bună dimineața, fericire! Bună dimineața, soare! Bună dimineața, Românie ridicată în soarele libertății de către părinții noștri, comuniștii.

Richard Țușcă
clasa a VI-a B, Școala generală
nr. 1, Costești — Argeș

Recunoștință vie

M-am născut într-o zi de cuptor
Pe plai sălăjean, românesc,
Și cresc deodată cu binele,
Deodată cu fericirea țării cresc.
De la soare am învățat să zîmbesc,
De la păsări, să cînt,
De la izvoare, s-alerg,
De la stele, să visez,
De la măicuța, binele din rău
să-l aleg.
Și de la toate-acestea am mai
învățat ceva:
Să știu, să cred și să nu uit.
Dacă astăzi sînt un copil fericit,
Îi datorez recunoștință vie
Partidului, părintelui iubit.

Claudia Dragoș Roman
Horoatu Crasnei, județul Sălaj

Stol alb

Într-o dimineață, cînd soarele își trimitea razele printre crengile copacilor, ne-am pregătit să facem o vizită la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Zalău.

Prima dată am pătruns, cu pași mici, în sala de balet, așteptîndu-ne să auzim un pian cîntînd și fete-năltuțe, slăbuțe, exersînd la bară. Dar a fost cu totul altfel. Cum am pătruns înăuntru, am fost înconjurați de un stol de porumbițe albe, care parcă atunci coborîseră din zarea albastră în sala de balet, pentru a ne arăta gingășia lor. Erau oare porumbițe? Nu, erau micile balerine. Împreună cu tovarășa lor profesoară, ne-au primit cu bucurie. Tovarășa profesoară ne-a atras atenția asupra unei fetițe micuțe, care ne privea cu niște ochi mari, albaștri, ca zarea, în care se oglindea cea mai curată uimire.

Am înaintat spre ea și am rugat-o să-mi acorde cîteva clipe.

— Îți place baletul? am întrebat-o, așteptîndu-mă la un răspuns lung și nehotărît. Dar ce mi-a spus m-a uimit.

— Da, îmi place baletul fiindcă... îmi

Cîntăm țara, cîntăm glia...

Cîntăm țara, cîntăm glia,
Oamenii acestui plai,
Munca, pacea, omenia,
Cîntăm românescul plai.

Cîntăm țara, cîntăm glia
Tot ce e strălucitor,
Tot ce dăinuie sub soare
Sub viteazul tricolor.

Cîntăm țara, cîntăm glia,
Tot ce e în România,
Tot ce e cutezător
Sub soarele arzător.

Cîntăm tot ce-i bun în țară,
Tot ce bun ne înconjoară,
Tot ce țara ne clădește,
Tot ce scrie românește.

Marcela Brustur
clasa a VII-a,Șc. gen.,nr. 2, Hunedoara,

place. Acesta a fost răspunsul ei, cinstit și simplu.

— De cînd vii aici, la Casa pionierilor și șoimilor patriei?

— Din clasa a IV-a.

— Și muncești mult?

— Da.

— Spune-mi, te rog, te-ai prezentat cu ceva la actuala ediție a Festivalului Național «Cîntarea României»?

— Da, m-am prezentat cu un fragment din «Lacul lebedelor» și apoi, împreună cu colegele mele, am interpretat un dans modern. Eu am luat locul doi la faza republicană a festivalului. Am fost bucuroasă, fericită, emoționată, dar vreau să realizez mult mai mult.

Am rugat-o să ne arate și nouă cele două dansuri împreună cu colegele ei.

Dansul modern a fost o împletire de mîini albe și neastîmpărate, într-un vîrtej falnic. Apoi a început micuța balerină să danseze. Parcă toate lebedele de pe pămînt i-ar fi dat ceva din grația lor. Falduri albe ne treceau prin fața ochilor și un fel de vrajă ne-a cuprins pe toți.

Mica balerină și-a încheiat zborul spre înaltul văzduhului. Toți pionierii au asaltat-o cu întrebări. Eu am rămas la locul meu. Mă gîndeam ce poate să simtă ea la auzul cuvintelor ce i se adresau: emoție, bucurie, mîndrie?

M-am gîndit apoi la munca pe care ea a trebuit s-o depună pentru a atinge asemenea performanță și i-am admirat perseverența.

Mirabela Topîrceanu
Școala generală nr. 1,
Oțelu-Roșu,
județul Caraș-Severin

În vizită la „Năzuința"

Am fost, într-una din zile, în vizită la redacția ziarului sălăjan «Năzuința». Aici am stat de vorbă cu tovarășul Ion Buda, secretar responsabil de redacție, unul dintre oamenii aceștia care sînt cronicari ai timpului în care trăim, cu gîndul alături de cei despre care scriu, alături de năzuințele comuniștilor...

Rep.: *Ce reprezintă ziarul pentru dumneavoastră?*

Ion Buda: *E foarte greu de răspuns... Ziarul e viața mea și cred în țelul său, pentru că noi l-am creat. Simion Bărnuțiu spunea cîndva: «Țineți-vă de popor ca să nu vă rătăciți». Noi asta am căutat să oglindim, realitatea...*

Rep.: *Care sînt subiectele căutate de cititori în paginile ziarului?*

I.B.: *Asta depinde de cei ce-l citesc. Tematica ziarului se bazează pe faptele petrecute în județul nostru. Fiecare sector din economie, din viața politică și culturală, ca și alte domenii de activitate sînt reflectate și își au locul stabilit în cele opt pagini.*

Rep.: *Am venit pentru prima dată în orașul, în județul dumneavoastră. Aș vrea să-mi formez o imagine sintetică despre Sălaj. Mă ajutați?*

I.B.: *Cu mare plăcere. Denumirea Sălaj apare în istorie încă din anul 1876. Din anul 1968, Sălaj a devenit nume de județ. De atunci și pînă acum s-a născut o nouă viață pe meleagurile acestei zone transilvane, pentru că nici un fragment de timp din istorie nu a fost atît de bogat ca acesta. Să luăm,de pildă,producția globală industrială: în anul 1968 a fost de o jumătate de miliard de lei, pentru ca să crească vertiginos, odată cu cerințele noii societăți: 1970 — 1 miliard, 1975 — 2 miliarde, iar pentru cincinalul 1981—1985 se prevăd 10 miliarde. După cum vedeți, în numai zece ani am realizat lucruri minunate. Și asta pentru că am muncit, am crezut.*

Rep.: *Am aflat lucruri foarte interesante... As vrea să știu dacă există o colaborare între dumneavoastră și pionierii din județ.*

I.B.: *— Da! In primul rînd colaborăm cu cenaclul literar din localitate «Manuscris de dimineață». Publicăm aproape în fiecare număr o pagină cu poezii ale pionierilor membri ai acestui cenaclu. Primim deseori scrisori cu subiecte diverse și interesante, pe care le publicăm.*

Rep.: *Aveți rubrici științifice?*

I.B.: *— Da. Publicăm din cînd în cînd articole privind unele invenții și inovații din județul nostru și din țară.*

Rep.: *In încheiere doriți să ne adresați cîteva cuvinte?*

I.B.: *— Aș vrea să vă fac o urare. Voi, ca pionieri participanți în tabăra de creație a presei pionierești, acum prindeți gustul scrisului. Să fiți demni de voi înșivă, indiferent de meseria pe care o veți alege în viață.*

Ion Gabriel Stoica
Subredacția «Danubius»
Zimnicea — Teleorman

Documentare în halele de cupru

Oamenii muncesc în uzină
Cu toată puterea din trupul și cuvintele lor.
Aici firele de cupru curg
Ca ploaia, făcînd zgomote asurzitoare,
Ca fluviile ce izvorăsc din sufletul meu
Plin de idei.
Sîrmele roșii de cupru ne luminează
Fiecare pas.
În birouri stau cărțile
Cu file mari, albe,
În care umblă cuvintele,
Parcă și-ar fi pierdut
Firul ideilor.
Dar el nu s-a pierdut,
Continuă în sîrmele de cupru.
Din furnale aburul iese ca un nor
Din lumina unui ocean.
Sus o pasăre zboară.

Livia Buzură, clasa a VI-a,
Cenaclul «Vestitorii», Borșa —
Maramureș

Vara

Pe marginea visului
Plutesc inelele verii.
Vîntul cu tălpi de nor alb
Își ține echilibrul
Deasupra degetului meu.
Brațele îmi luminează palma
Iar în mijlocul ei stă
Vara!

Garofița Rus
clasa a VI-a, Borșa

* * *

Retha Istvan
clasa a X-a, Reghin ▶

Nenea Miloș

Cînd am ajuns la tipografie, ne-a așteptat la intrare un om tînăr, cu ochii negri. Purta o salopetă albastră. După ce mai întîi ne-a urat bun venit la întreprinderea poligrafică sălăjeană, ne-a spus că este tipograf și îl cheamă Vasile Miloș.

— Aici tipărim și ziarul județean «Năzuința» — ne-a spus cu mîndrie tipograful. Poate unii dintre voi veți lucra ca tipografi, de aceea e bine să cunoașteți cu toții mașinile cu ajutorul cărora se tipăresc ziarele, cărțile etc. Vă rog, poftiți în prima sală! — ne-a invitat nenea Miloș.

Noi, pionierii, îl priveam cu interes pe omul din fața noastră.

Pășeam încet, urmărindu-l pe nenea Miloș, ascultîndu-l cu atenție cum explica funcționarea fiecărei mașini, să înțeleagă tinerii cutezători cum se lucrează la ele și cum se naște un ziar.

După ce am vizitat zețăria, am ajuns la legătoria de cărți și broșuri unde noi, copiii,i-am pus cîteva întrebări lui nenea Milos.

— Cum este meseria de tipograf, nene Miloș?

— E frumoasă atunci cînd ai reușit să-i pătrunzi tainele. Mașinile te ascultă cînd știi să le mînuiești cu atenție și drag.

— Oricine poate să devină tipograf, nene Miloș? — l-a întrebat un coleg.

— Fiecare dintre voi poate să devină tipograf, cu o singură condiție: să fie silitor și să învețe cît mai bine meseria aceasta de migală și răbdare!

Pe chipul tipografului strălucea lumina caldă a bucuriei că avea prilejul să ne împărtășească din tainele meseriei sale. Eu mă gîndeam în acele clipe: ce-ar fi să devin ca nenea Miloș?

Camelia Cismaru
clasa a VI-a, Liceul
«Nicolae Bălcescu», Craiova

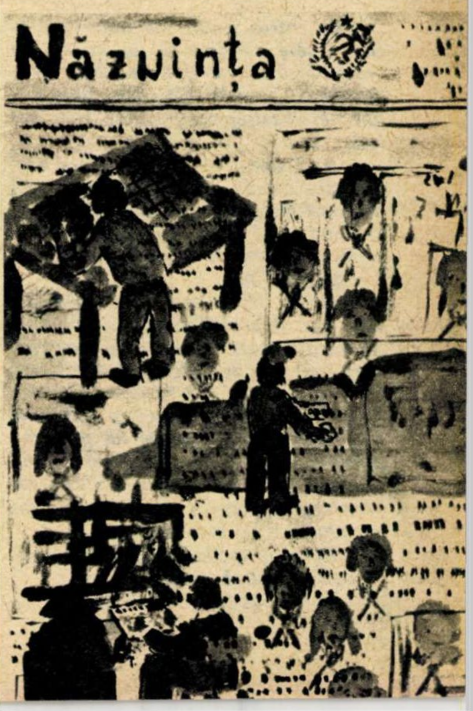

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

FĂNUȘ NEAGU

BIBLIOGRAFIE (selectivă)

1. CAII ALBI DIN ORAȘUL BUCUREȘTI.
2. CASA CARE SE LEAGĂNĂ
3. ÎN VĂPAIA LUNII

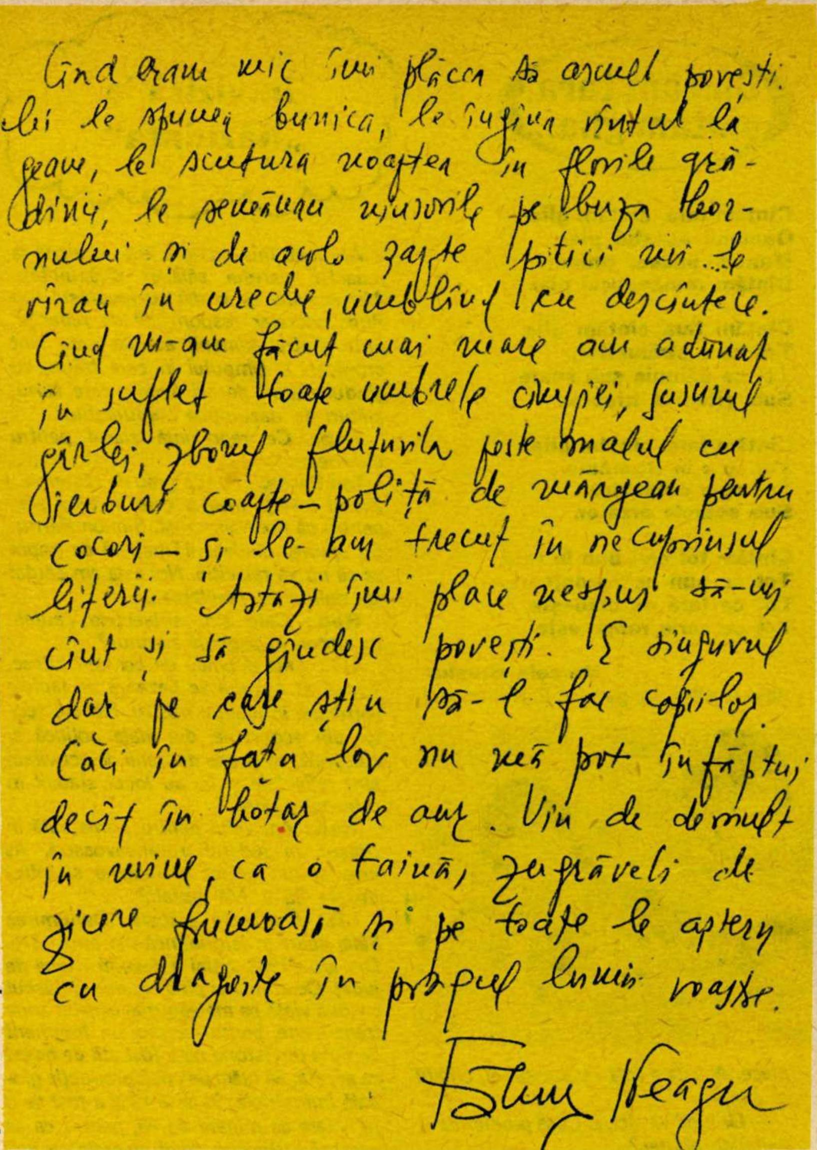

Cînd eram mic îmi plăcea să ascult povești. Mi le spunea bunica, le sufla vîntul la geam, le scutura noaptea în florile grădinii, le semănau ninsorile pe buza hornului și de acolo șapte pitici vii… le vîrau în ureche, umblînd cu descîntece. Cînd m-am făcut mai mare am adunat în suflet toate umbrele cîmpiei, susurul gîrlei, zborul fluturilor peste malul cu sîmburi coapte — poliță de mărgean pentru cocori — și le-am trecut în necuprinsul literii. Astăzi îmi place nespus să-mi cînt și să gîndesc povești. E singurul dar pe care știu să-l fac copiilor. Căci în fața lor nu mă pot înfăptui decît în hotar de aur. Vin de demult în vise, ca o taină, zugrăveli de zîne frumoase și pe toate le aștern cu dragoste în pragul lumii noastre.

Fănuș Neagu

BĂIATUL ȘI COCOȘUL DE LUT

Eram într-o familie de tractoriști — cîmpie fără margine de jur-împrejurul casei, un drum străjuit de plopi, patru brazde cu flori în fața casei, liniște și lumină albastră, stingîndu-se între hotare.

— Astă-vară am fost la mare, îmi povestea băiatul gazdei. Ce buimăceală pe mine! Nu știam cum e la mare și-am înlemnit cînd mi-a spus tovarășul învățător: «Mîine dimineață, Dumitrescu George, pleci».

— Nu, îl întrerupse tată-su, n-a fost așa... Întîi te-ai albit de bucurie, George. Se întoarse spre mine: Nu știu cu cine seamănă, e pe dos decît ceilalți oameni; la bucurie se albește, se face ca varul... Ai albit, și pe urmă ai făcut prostia și-ai fluierat în cocoșul ăla de lut pe care-l țineai în mîini, și apa clocotind a țîșnit printre aripile de smalț și l-ai udat pe directorul gostatului pe cămașă și apa era jumătate cu cerneală.

— Povestiți încîlcit, îi zise mama băiatului. Să spună numai unu.

— Mi-a spus tovarășu' învățător și pe urmă m-a întrebat: «Ce-ai să-mi aduci de-acolo?» Dar eu nu mai văzusem marea, nu știam cum e acolo, m-am gîndit că voi găsi melci și-am tăcut. Poate că eram alb la față, cum spune tata, acum mi-aduc aminte c-am vrut să fug, s-o strig pe mama — de la școală pînă la noi sînt o sută de pași —, dar pe uliță venea turma de oi, cuprinsese locul din șanț în șanț și n-am putut să sar deodată peste toți mieii. Am așteptat să se scurgă tot cîrdul și pe urmă am pornit încet, cuminte și-am găsit-o pe mama scoțînd pîinea din cuptor.

— Eu, rîse femeia, cînd frămînt pîine fac mulți colăcei, pe la noi li se spune porumbei. Vine băiatul și-mi zice: «Mamă, patru porumbei să mi-i împachetezi în pungă, cu brînză și cu friptură, să-i iau la drum. Plec la mare.» Și vorbea liniștit, și cocoșul de lut îi atîrna legat de-un capăt al curelei. Să ai grijă, l-am rugat. Să nu intri adînc în apă, marea trage omu' la fund, de cînd e lumea, ea cere mereu suflet de om... La mare, zic, miroase mult a iod și a sare. Citisem asta într-o carte și-am vrut să i le spun, mai mult nu știam nici eu de mare.

— Și nici eu nu cunoșteam marea, zise tatăl... Adică eu o cunoșteam, puteam să-i spun ceva, fusesem la Constanța, într-o delegație, după niște motoare, dar fusesem iarna, zăpada cît casa și găsisem marea înghețată.

— N-am mai întrebat pe nimeni, dacă n-au știut ei, spuse băiatul. Am ieșit la șoseaua națională, între grîne, era grîul copt, m-am lungit sub un cireș și-am început să-mi fac planuri. Mă gîndeam să mă plimb mult cu vaporul... Era cald, arșița usca macii, mirosea puțin a otravă de la maci, cum zice mama, și pe șosea treceau în goană camioane. Nu le priveam, eu după bătaia motorului le cunosc ce marcă sînt. Cîntam, plimbînd degetele pe vrănile cocoșului meu de lut și apa, bolborosind, îmi suna în ureche ca valurile mării. Eram la mare, și nu știu de ce mi se părea că era seară, se bătea apa la țărm și, sus, pe un teren, oamenii jucau mingea, ședeam și-i priveam, și cocoșul meu de lut era viu și-avea coadă de păun și trupul de dropie, ciugulea grăunțe din buzunarul meu și lumea se minuna. Și deodată n-am mai cîntat, fără să vreau băusem apa din pîntecul cocoșului și-am plecat la bodegă să cer o cană. Acolo oprise o mașină «Octavia», șoferul și soția lui beau bere, aveau și o fetiță, rupea iasomie pe marginea șanțului și o freca în palme, i-a plăcut cum cîntam și mi-a spus că vine de la mare și cînd mi-a spus asta am simțit că fetița miroase a iod și a sare. «Sînt melci acolo?» am întrebat-o eu. «N-am văzut melci. Sînt scoici și palate. Și-ntr-un palat sînt numai porumbei și în altul numai pești. Și mai e și fundul mării. Seara, cînd iese luna și e liniște și nu e nimeni pe mal, se vede departe, departe cum apele se despică și se trag în lături și răsare din întunecime fundul mării». «Cum e?» am întrebat-o. «Nu știu, mi-a răspuns, eu am închis ochii, mi-a fost frică». Și mi-am dat seama ca ea vorbea de o poveste... Dar, în noaptea aceea, eu am văzut, de-aici, din cîmpie, fundul mării. L-am văzut în vis sau poate nici nu dormeam și pot să spun că era albastru așa cum sînt obloanele casei noastre.

— În noaptea aia mai toți am gustat din somn pe furate, spuse mama zîmbind. Plecau opt copii de-aici din ulița tractoriștilor — că noi nu sîntem sat, satul e la cîțiva kilometri, noi sîntem doar o uliță — plecau toți cei care trecuseră într-a cincea, și s-au strîns oamenii la noi, să discute.

— Voi ați discutat de-ale voastre, zise băiatul, noi ne-am făcut bărci și pe urmă ne-am urcat în hamacul din salcîmul nostru și-am privit cîmpia și munții.

— Da, zise tatăl. I-am găsit dormind grămadă-n hamac, după miezul nopții... De-acolo i-am luat să-i ducem la tren.

— Dar am uitat corăbiile acasă, spuse băiatul. La mare și eu și toți băieții ne-am trezit cu mîinile goale. Noroc că-mi luasem cocoșul de lut. L-am umplut cu apă de mare și-am cîntat. Și erau acolo palatele de care-mi spusese fata: unul pentru porumbei și unul pentru pești, și erau și palatele pentru oameni, și apa bătea în mal, și cocoșul meu parcă era și păun, și dropie. Era seară, aerul mirosea a iod și a sare — și-n toată lumea din jur, noi, cei veniți din cîmpie, miroseam a grîu — și era liniște ca acum... Uite, spuse băiatul, răsare luna, veniți să priviți munții.

TEMERARUL

de HARALAMB ZINCĂ

Waldlager-ul reprezenta, în linii mari, opera generalului de aviație Alfred Gerstenberg, șeful Misiunii aviației germane din România, și se întindea de la un cap al pădurii Băneasa pînă la celălalt, adică pînă-n vecinătatea Aerodromului de la Otopeni, aflat sub controlul Luftwaffe. Unii, din pricina denumirii, credeau că-i vorba doar de o simplă tabără ostășească ce își camufla barăcile în desimea pădurii, însă se înșelau. Ce-i drept, **Waldlager-**ul se compunea și dintr-un șir de barăci, multe dintre ele cu o importanță militară de netăgăduit. Dar nu barăcile hitleriste reprezentau, pentru noi, marea necunoscută, ci instalațiile de radiolocație montate într-un fort subteran pe care hitleriștii începuseră să-l construiască încă din anul 1942, firește, într-un secret deplin. Nimeni dintre ai noștri nu se putea lăuda că a avut șansa de a pătrunde în tainele subterane ale **Waldlager-**ului. Desigur, în secretele unor barăci se mai pătrundea, însă informațiile culese de noi erau prea generale: știam doar atît, că în principalul fort al **Waldlager-**ului funcționa un sistem ultramodern de radiolocație cu bătaie lungă și care ținea sub observație tot spațiul aerian din sud-estul Europei. Radarele germane urmăreau nu numai itinerariile bombardierelor americane, engleze și sovietice din clipa în care decolau de la bazele lor, ci furnizau aviației de vînătoare germane datele necesare pentru a le ieși în întîmpinare înainte ca acestea să atingă obiectivele vizate.

Și mai dețineam o informație, că nu departe de acest mare fort subteran mai exista unul, ceva mai mic, nu lipsit de importanță, căci adăpostea o unitate ultramodernă de transmisii, conectată la sistemul de radiolocație și care menținea legături autonome cu Berlinul, cu trupele de ocupație din Balcani, cu o parte a frontului din răsărit. Probabil că aici era ascunsă și partea centrală a postului de radio **Ilse II,** cum l-au botezat nemții, post care, începînd din primăvara anului 1944, vestea în Capitală prealarmele aeriene, alarmele, apoi încetarea alarmelor. Dar activitatea lui **Ilse II** era mult mai intensă, cu misiuni variate, bine ascunse comandamentelor române. Expediindu-mă în această misiune spontană, căpitanul Pan Demetriad mi-a spus: «Ținînd seama de însemnătatea militară a **Waldlager-**ului, nu excludem ipoteza ca tocmai aici să se constituie un comandament terestru și aerian împotriva Bucureștiului, care, datorită instalațiilor sale, ar izbuti să fie într-o continuă legătură cu Rastenburgul*, cu frontul și unitățile germane din Balcani.»

— La **treapta,** îl ghidează Hans pe șofer și rîde mulțumit de cunoștințele sale de limbă română.

Intrăm pe un drum îngust de pădure, asfaltat. Farurile camuflate ale «Buick»-ului izbutesc totuși să smulgă întunericului o barieră păzită de nemți înarmați pînă-n dinți.

— **Șofir halt!****, răsună din nou glasul lui Hans.

Cobor din mașină odată cu călăuza noastră. Răcoarea pădurii îmi împrospătează forțele. Mai multe fascicule de lumină prind a mă cerceta. Închid ochii, îi redeschid. În fața mea, un ofițer. Mi se adresează:

— **Herr Leutenant, Herr General** vă așteaptă...

Îmi întorc capul spre «Buick» și, mimînd îngrijorare, îmi exprim o părere:

— N-aș vrea să dau drumul mașinii... Din mai multe motive... Trebuie să ajung la Ploiești, iar pe de altă parte...

— Știu... știu, mi-a raportat căpitanul Werner, mă întrerupe ofițerul. Am ordin să las și mașina să intre. Dealtfel, eu o să vă conduc...

În locul lui Hans se instalează chiar interlocutorul meu. Prea merge totul strună ca să nu mă alarmez. De pe bancheta din spate n-am cum surprinde fața șoferului; mi-o închipui însă crispată și transpirată.

Călăuza i se adresează lui Bragă Gheorghe într-o românească perfectă, surprinzîndu-mă și pe mine:

— Drept înainte!

Șoferul îi aruncă o căutătură scurtă, pornește, lasă în urmă bariera și zice cu un glas umil:

— Domnule locotenent, mie să-mi plătiți, că vreau să mă întorc.

— Gura! îl reped eu. O să te plătesc la Ploiești...

Ofițerul de lîngă Bragă mă întreabă în germană de unde știu să vorbesc românește. Îi răspund că sînt din Sibiu. Aflu că și el e de pe lîngă Jimbolia.

Pe marginea drumului, ferindu-se din calea mașinii, disting soldați mărșăluind în șir indian, cu căștile pe cap — un alt semn că **Waldlager**-ul a intrat în alarmă de luptă. Ne apropiem de un grup de barăci dispuse într-un careu. Zăresc lumini care scapă camuflajului.

— Aici! răsună ca un ordin precizarea ofițerului.

Prind din zbor oftatul șoferului. Acum chiar că nu mai am timp să-l compătimesc. Trebuie să-mi concentrez atenția într-un singur punct: misiunea.

Ne dăm jos din mașină în dreptul unei barăci. Îmi controlez ținuta și mă pregătesc să-l urmez pe «camaradul» meu de la Jimbolia. Deodată, văd cum doi germani ies din întuneric, se reped la șofer și-l somează să coboare.

— Ce-i asta? întreb în germană fără a-mi trăda neliniștea.

— O simplă formalitate, mă asigură călăuza.

Bragă a coborît de la volan, mă caută cu privirile și-mi strigă supărat:

— Am crezut că sînteți un om serios... Îmi datorați o grămadă de bani.

Cei doi soldați îl împing în direcția unei alte barăci. Simt un junghi în inimă. De ce naiba l-am luat cu mine? De ce naiba s-a băgat în război?

— Vă rog, domnul general Peter von Kraus vă așteaptă...

Ofițerul o ia înainte. Sentinela de la intrare se dă deoparte.

Intrăm într-un vestibul scăldat în lumină. Imi iese în cale un căpitan care îmi cere respectuos să-i predau arma.

---

*) La Rastenburg, într-un adăpost subteran, se găsea Marele Cartier al lui Hitler, vestitul OKW.

**) «Stai!» în germană.

(Va urma)

● ●

PRIETENIE

Versuri: Pompilia Anton
Almira Negoițescu
Muzica Păun Claudia Cristina
Sc. gen. nr. 169

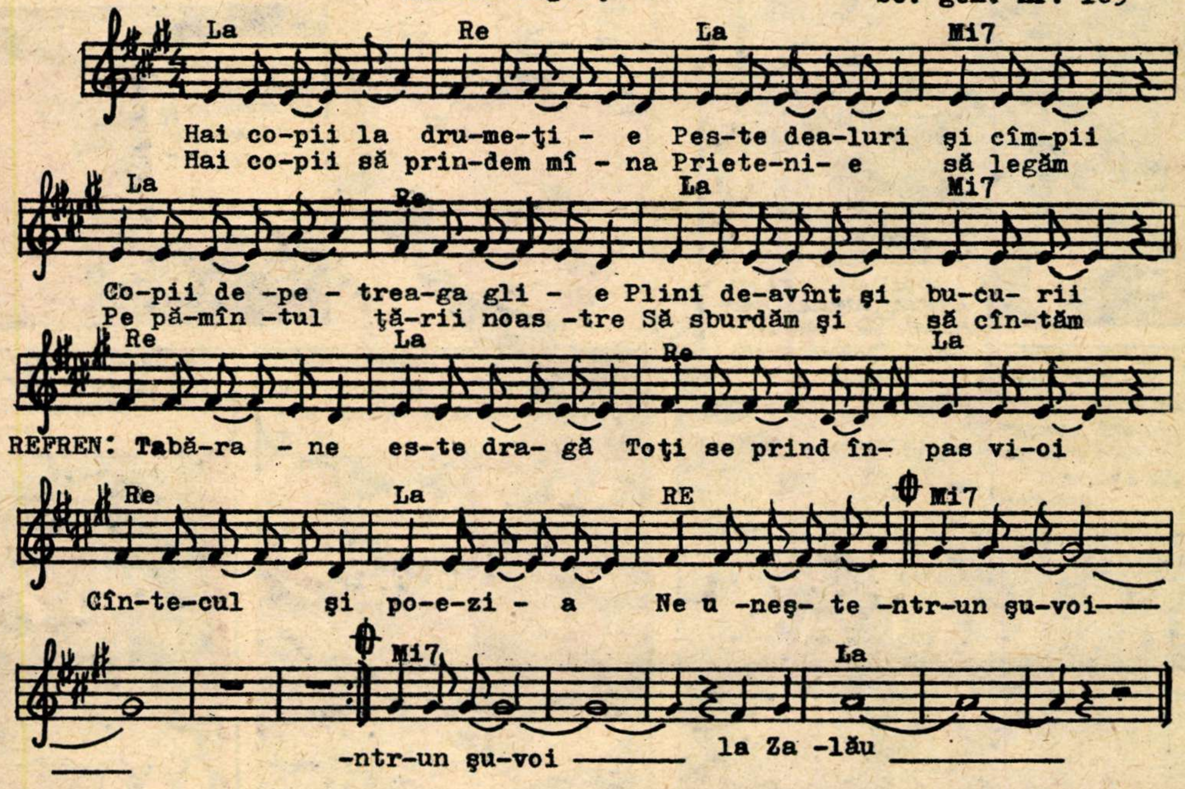
La
Re
La
Mi7
Hai co-pii la dru-me-ţi - e Pes-te dea-luri şi cîm-pii
Hai co-pii să prin-dem mî - na Priete-ni- e să legăm
La
Re
La
Mi7
Co-pii de -pe - trea-ga gli - e Plini de-avînt şi bu-cu- rii
Pe pă-mîn -tul ţă-rii noas -tre Să sburdăm şi să cîn-tăm
Re
La
Re
La
REFREN: Tabă-ra - ne es-te dra- gă Toţi se prind în- pas vi-oi
Re
La
RE
Mi7
Cîn-te-cul şi po-e-zi - a Ne u -neş- te -ntr-un şu-voi
Mi7
La
-ntr-un şu-voi
la Za -lău

In încheiere se repetă încă odată refrenul pînă la Coda continuîndu-se cu Coda.

CREAT DE PIONIERI PENTRU PIONIERI! *Cîntecul pe care îl publicăm alăturat s-a născut în frumoasa tabără de la Zalău despre care relatăm în paginile anterioare. Cîntați-l și voi!*

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Redactor responsabil de număr:
HORIA ARAMĂ

Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresindu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

Index 41633

12 PAGINI, 1 LEU

SUB SEMNUL CENTENARULUI

9

GEORGE ENESCU

Centenarul George Enescu este o sărbătoare a muzicii româneşti şi în acelaşi timp o sărbătoare mondială a muzicii. Marelui artist care a adus arta noastră muzicală pe cele mai înalte culmi, astăzi, întreaga suflare românească îi aduce omagiul său. Opera lui George Enescu, creaţia sa genială sînt cunoscute şi preţuite pretutindeni în lume. Sărbătorirea a 100 de ani de la naşterea lui George Enescu prilejuieşte în ţară şi peste hotare numeroase manifestări artistice. Printre acestea se înscrie şi cel de-al nouălea Festival internaţional «George Enescu» care, prin întreg programul său, constituie un semn de adîncă preţuire a memoriei marelui nostru muzician.

Festivalul, care se va desfăşura între 16 şi 26 septembrie, se va deschide cu un concert omagial al Filarmonicii bucureştene, avîndu-l la pupitru pe Mircea Cristescu.

Filarmonica din Iaşi, sub bagheta lui Ion Baciu, va prezenta în cadrul festivalului opera lui Enescu «Oedip rege».

Cunoscute cvartete din Iaşi, Timişoara şi Tîrgu Mureş, precum şi Ansamblul «Ars Nova» din Cluj-Napoca vor fi prezente pe podiumul de concerte cu programe din muzica de cameră a compozitorului omagiat.

Este prevăzută şi o întîlnire — aşteptată întotdeauna cu interes — cu minunatul nostru cor «Madrigal».

În programul festivalului apare şi un recital al tinerilor laureaţi ai Festivalului naţional «Cîntarea României».

Două concerte de muzică uşoară şi două concerte folclorice completează aria artistică, atît de variată, a festivalului.

În aceeaşi perioadă, Casa de discuri «Electrecord» va pune la dispoziţia publicului şi a specialiştilor o integrală stereo în 26 de discuri a întregii opere enesciene.

Ca în toate evenimentele vieţii noastre culturale, pionieria va fi şi ea prezentă. De data aceasta, ea va fi reprezentată de formaţia braşoveană «Camerata infantis». Cunoscută de mult pentru fineţea şi acurateţea intonaţiei, pentru omogenitatea ei, formaţia pionierească şi-a cucerit un loc inconfundabil în viaţa artistică a ţării şi s-a bucurat de deosebite aprecieri peste hotare. «Camerata infantis» va evolua în cadrul Festivalului internaţional «George Enescu» alături de Formaţia corală a Uniunii Tineretului Comunist.

Printre oaspeţii de peste hotare se află prestigioasa Filarmonică din Dresda şi o formaţie poloneză de muzică veche. Dintre solişti îi amintim pe cunoscutul pianist chinez Li Min Cean şi pe italianul Aldo Cicolini.

Un eveniment îl va constitui seria de spectacole ale Teatrului Academic de Operă şi Balet «Bolşoi» din Moscova. Iubitorii de balet vor mai putea urmări spectacolele prezentate de o trupă de balet din S.U.A., de baletul din Pecs (R.P.U.) şi formaţia spaniolă «Flamenco».

Prin manifestări de cea mai aleasă ţinută artistică, Bucureştiul va omagia în aceste zile dedicate muzicii memoria nepieritoare a lui George Enescu.

ÎNTÎILE ZBORURI

GEORGE ENESCU

Scenariul: George CHIRILĂ

Desene: Elena şi Ion MIHĂESCU

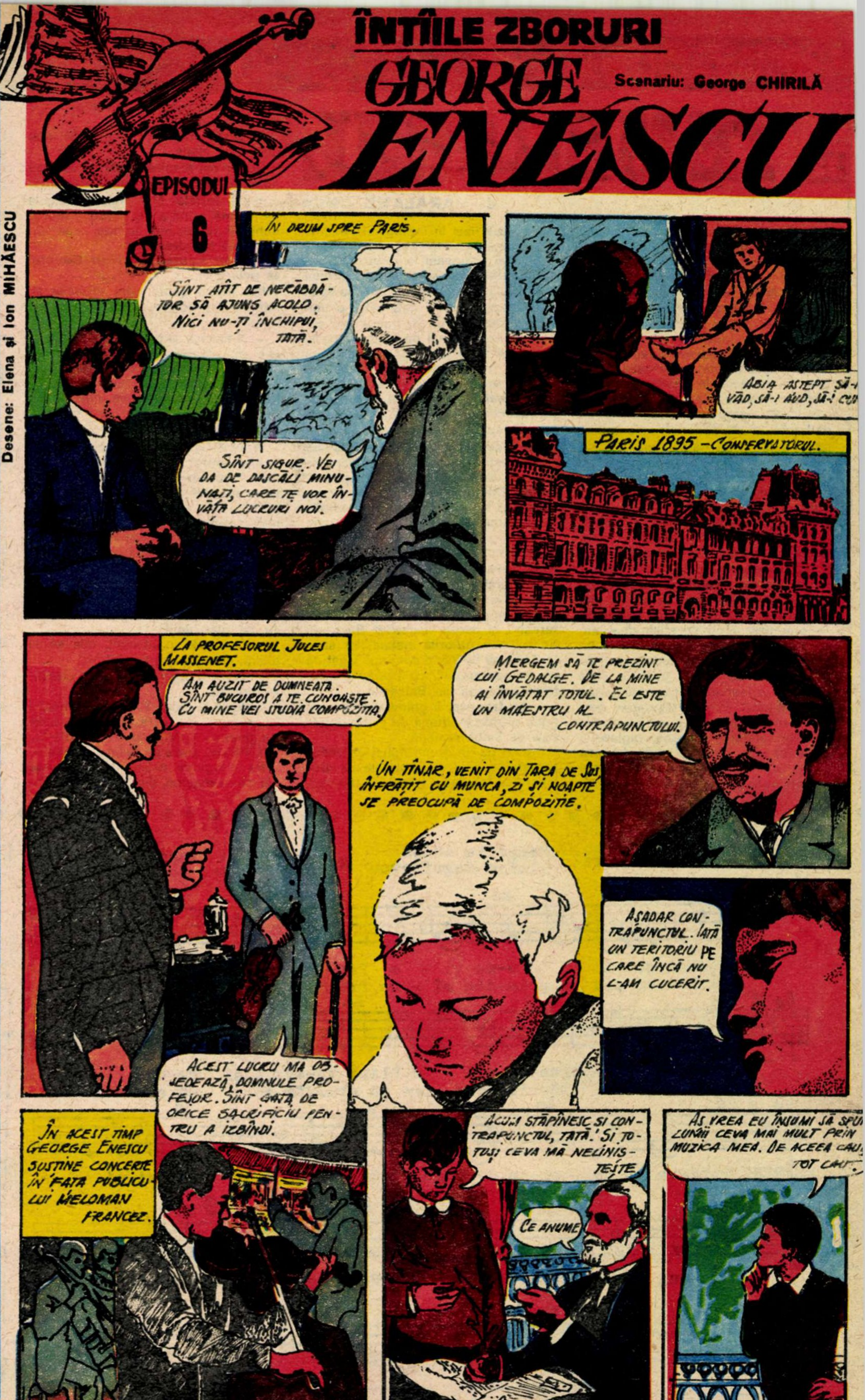
EPISODUL 6
ÎN DRUM SPRE PARIS.
SÎNT ATÎT DE NERĂBDĂTOR SĂ AJUNG ACOLO. NICI NU-ŢI ÎNCHIPUI, TATĂ.
SÎNT SIGUR. VEI DA DE DASCĂLI MINUNAŢI, CARE TE VOR ÎNVĂŢA LUCRURI NOI.
ABIA AŞTEPT SĂ-I VĂD, SĂ-I AUD, SĂ-I CU
PARIS 1895 – CONSERVATORUL.
LA PROFESORUL JULES MASSENET.
AM AUZIT DE DUMNEATA. SÎNT BUCUROS A TE CUNOAŞTE. CU MINE VEI STUDIA COMPOZIŢIA.
MERGEM SĂ TE PREZINT LUI GEDALGE. DE LA MINE AI ÎNVĂŢAT TOTUL. EL ESTE UN MAESTRU AL CONTRAPUNCTULUI.
UN TÎNĂR, VENIT DIN ŢARA DE SUS, ÎNFRĂŢIT CU MUNCA, ZI ŞI NOAPTE SE PREOCUPĂ DE COMPOZIŢIE.
AŞADAR CONTRAPUNCTUL. IATĂ UN TERITORIU PE CARE ÎNCĂ NU L-AM CUCERIT.
ACEST LUCRU MĂ OBSEDEAZĂ, DOMNULE PROFESOR. SÎNT GATA DE ORICE SACRIFICIU PENTRU A IZBÎNDI.
ÎN ACEST TIMP GEORGE ENESCU SUSŢINE CONCERTE ÎN FAŢA PUBLICULUI MELOMAN FRANCEZ.
ACUM STĂPÎNESC ŞI CONTRAPUNCTUL, TATĂ! ŞI TOTUŞI CEVA MĂ NELINIŞTEŞTE.
CE ANUME
AŞ VREA EU ÎNSUMI SĂ SPU LUMII CEVA MAI MULT PRIN MUZICA MEA. DE ACEEA CAU TOT CAUT.

(Va urma)

Cutezătorii

38

JOI, 17 SEPTEMBRIE 1981,
ANUL XV (NR. 729)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NATIONAL AL ORGANIZATIEI PIONIERILOR

Pe măsura izbînzilor în muncă ale părinților, ale întregului nostru popor, să facem din anul școlar care a început un an al calității la învățătură, al autodepășirii în pregătirea școlară, în muncă, în comportare!

CADRAN POLITIC

Pionierii și școlarii, toți cei peste 6 milioane de tineri ai patriei aflați la vîrsta învățăturii în grădinițe, școli și facultăți au trăit marea bucurie ca la deschiderea noului an de învățămînt să participe tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului.

15 septembrie 1981. În cadrul vizitei de lucru întreprinse în județul Dolj, secretarul general al partidului, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a fost oaspetele unor mari întreprinderi industriale și unități de învățămînt din această parte a țării.

Primul obiectiv al vizitei tovarășului Nicolae Ceaușescu în unități de învățămînt din Craiova a fost Universitatea, cea mai importantă instituție de învățămînt superior din municipiu, deschisă la propunerea secretarului general al partidului, imediat după Congresul al IX-lea al P.C.R. Oaspetele a fost informat despre cercetarea științifică, despre întregul proces de învățămînt desfășurat de cadrele didactice împreună cu studenții. O plăcută impresie au făcut realizările tehnice create în sprijinul producției în cercurile de creație tehnico-științifică ale pionierilor și șoimilor patriei prezentate de Ruxandra Mirea și Marius Ghenea, din clasa a VIII-a a Școlii generale nr. 12 din Craiova. Cu aceeași căldură și dragoste, tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășa Elena Ceaușescu, au fost întîmpinați la Liceul de matematică-fizică «Frații Buzești»; au fost exprimate din partea tuturor sentimentele de adîncă recunoștință pentru grija de părinte cu care este urmărită și asigurată pregătirea în cele mai bune condiții pentru muncă și viață.

Întîmpinat cu vii și puternice urale de zecile de mii de tineri muncitori, tehnicieni, cadre didactice din întregul învățămînt, studenți, pionieri, șoimi ai patriei, participanți la marea adunare populară din municipiul Craiova, secretarul general al partidului a rostit o amplă cuvîntare.

Cel mai mare prieten și îndrumător al tinerei generații a adresat tuturor calde felicitări pentru rezultatele obținute în muncă și învățămîntul de toate gradele, urîndu-le noi și noi succese în anul de învățămînt care începe.

În același timp conducătorul iubit al partidului a arătat că în viitor trebuie asigurată și mai mult legătura dintre învățămînt, producție și cercetare — bază esențială în pregătirea întregului tineret constructor al socialismului în România.

Este necesar ca învățămîntului de toate gradele să-i fie asigurată modernizarea continuă; în același timp tineretul trebuie să-și însușească cele mai înalte idei ale progresului și noului, laturi ce caracterizează concepția revoluționară despre lume și viață a partidului.

Astăzi, mai mult ca oricînd, în condițiile optime create de partid și de stat pentru dezvoltarea învățămîntului, revoluția tehnico-științifică trebuie să se manifeste în toate domeniile de activitate, inclusiv în învățămînt. În acest sens se impune necesitatea de-a se acorda o atenție și mai sporită față de pregătirea profesională a tuturor oamenilor muncii.

Secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a adresat cu acest prilej întregului tineret al țării, chemarea de-a fa totul pentru însușirea celor mai înalte cunoștin științifice, să ducă mai departe făclia luminoa a progresului preluată de la strămoși și părin

Întregului nostru tineret, pionierilor, școlaril șoimilor patriei le revine înalta misiune istori de-a asigura făurirea societății socialiste mul lateral dezvoltate a patriei, înaintarea Români spre comunism. Nu există misiune mai nobil decît aceea de a-ți servi patria, de-a fi un ma patriot revoluționar, pregătit la școala înaltă progresului și științei revoluționare modern Astfel, tineretul trebuie să fie întotdeauna rev luționar, harnic, înaintat, receptiv la tot ce-i no și folositor patriei, poporului.

Urmărită cu viu interes de către toți oamen muncii din întreaga patrie, de către tot tineretu de pionieri și școlari aflați în fața televizoarelo a aparatelor de radio, cuvîntarea secretarulu general al partidului, tovarășul Nicola Ceaușescu, a însemnat un nou și putern imbold, un adevărat program de muncă, învățătură, hărnicie, de însușire a celor mai înalt virtuți ale patriotismului revoluționar.

Prezenți printre voi în prima zi a noului an școlar, fotoreporterii revistei «Cutezătorii» au înregistrat emoția acestei mari sărbători în lumina căreia șase milioane de tineri au pornit ferm pe drumul ascendent al unei noi etape în formarea lor ca oameni, ca specialiști, ca exemplari cetățeni ai României socialiste.

Potrivit tradiției, de o primire deosebită s-au bucurat «bobocii», adică școlarii din clasa întîi. Pionierii i-au întîmpinat cu drag, le-au înmînat flori și mici daruri simbolice lucrate de ei înșiși, i-au condus în sălile de clasă. În clipa cînd citiți aceste rînduri, «bobocii» ridică mîna dînd primele lor răspunsuri de școlari harnici!

Foto: Gr. Prepeliță și C. Popescu

Succes în noul an școlar!

ată-ne din nou în bănci! Îmbujorați de
curia revederii colegilor, a dascălilor, a
olii dragi, răsfoim cu nerăbdare filele noi-
cărți. Parcurgem în grabă tabla de mate-
și, cu ochii minții, vedem drumul larg
care urmează să-l parcurgem. Un drum
care dorim să se audă pasul nostru voi-
cesc, cutezător. Înseamnă că vom fi har-
ci, și mai harnici decît anul trecut; că vom
văța bine, și mai bine decît pînă acum,
cînd din noul an școlar un an al calității
învățătură; că ne vom purta frumos, demn,
măsura patriei care ne călăuzește pașii
ne ocrotește copilăria.

Încă din primele zile de școală sîntem stă-
niți de dorința de a ne pregăti cu sîrguință
dăruire pentru a deveni capabili să pre-
ăm ștafeta muncii. Știm că fiecare zi de
uncă, fiecare oră trăită cu folos adaugă
inții și brațelor noastre puteri noi, puteri
re ne ajută să devenim oameni adevărați.
Acum, cînd în clasă ne-am așezat doi cîte
i, umăr lîngă umăr, să ne închipuim că fie-
re stăm într-o «Bancă de onoare». Așa să
cepem, și să luptăm ca ea să rămînă astfel
treg anul școlar!

BANCA DE ONOARE
Cutezătorii START

Start 1981-1982 în acțiunea „Banca de onoare“ a autodepășirii

A trecut mai puțin de un an de cînd revistele «Cutezătorii» — «Start spre viitor» au lansat acțiunea «Banca de onoare». Cu toate acestea, putem spune — după felul entuziast în care ideea a fost îmbrățișată de unitățile și detașamentele pionierești — «Banca de onoare» a și devenit... tradițională! Nici nu se putea altfel, dacă ne gîndim că scopul propus este atît de apropiat dorinței fiecărui școlar: acela de **autodepășire.** Numai că lucrurile nu se opresc aici. Simpla dorință te ajută prea puțin pentru a te situa în «Banca de onoare».

Despre munca de autodepășire — care îi privește atît pe elevii cu rezultate foarte bune, cît și pe cei care au dorit să le obțină — ați avut prilejul să întîlniți numeroase articole, reportaje, interviuri în «Cutezătorii».

La redacție au început să sosească nenumărate scrisori. Unele conținînd știri scurte, dar edificatoare, însoțite de fotografii realizate în mare grabă. Altele, prezentînd adevărate reportaje, povestind cu lux de amănunte cum se procedează în detașament pentru a-i stimula chiar și pe cei mai neîncrezători în forțele proprii, dovedindu-le că pot «locui» în «Banca de onoare», dacă se străduiesc, dacă muncesc! Și iată că, în curînd, am putut prezenta o întreagă clasă căreia, de data aceasta, comandamentul unității i-a acordat însemnul atît de dorit. Știri multe privind dăruirea, hărnicia, seriozitatea la învățătură și comportare stau mărturie faptului că «Banca de onoare» este, de-acum, o acțiune care prezintă un deosebit interes, un stimulent și un ajutor prețios în activitatea de învățătură, în munca frumoasă și nobilă de formare, în mijlocul colectivului, a propriei personalități.

(continuare în pag. 4)

ȚARA MUNCII,
ȚARA ÎNVĂȚĂTURII

Banca de onoare

a autodepășirii la învățătură, în activitatea practică și comportare

Anul școlar 1981-1982

Cutezătorii • Start spre viitor

ACEASTĂ DISTINCȚIE
A FOST OBȚINUTĂ DE
URMĂTORII ELEVI-
COLEGI DE BANCĂ:

numele:

numele:

clasa:

școala:

localitatea:

1

2

PRIN FAPTELE LOR DE FIECARE ZI PIONIERII TRANSPUN ÎN VIAȚĂ HOTĂRÎRILE FORUMULUI

CONSTELAȚIA „PIONIERII“

Puternic mobilizați de hotărîrile Forumului Național al Pionierilor, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor acționează cu fermitate și cutezanță revoluționară pentru ca faptele, realizările, rezultatele obținute la învățătură și muncă, în întreaga lor activitate pionierească, să exprime cu înflăcărare dragostea de patrie și de partid, recunoștința nemărginită pentru minunatele condiții de muncă și viață create pentru copiii țării, dorința și voința lor unanimă, de a contribui exemplar, alături de părinții și frații lor mai mari, comuniști și uteciști, la edificarea societății noastre socialiste multilateral dezvoltate. **«Urmînd exemplul comuniștilor, tot înainte!»** este deviza revoluționară ce însuflețește în aceste zile activitățile pionierilor sibieni, despre ale căror fapte pionierii reporteri din județ au realizat fotocronica pionierească de la această rubrică.

Acum, la deschiderea unui nou an școlar, ne putem închipui dorința de cunoaștere ce există (cu prospețimea specifică unui reînceput) în sălile de clasă, laboratoarele, cabinetele de la Școala generală nr. 1, **Agnita,** urmărind imaginile 1, 2, 3. După cum puteți constatata, pionierii-fotoreporteri ne «vorbesc» în imaginile lor despre bucuria de a învăța, despre curiozitatea științifică a colegilor lor, nerăbdarea de a pătrunde în universul noilor obiecte de studiu.

De la Agnita iată-ne, cu ajutorul imaginilor, în localitatea **Ocna Sibiului.** Pionierul-reporter a făcut cunoștință, personal cu harnicii colectori de materiale refolosibile. În imaginea 4, pionierul Nicolae Negulei vă prezintă o secvență dintr-un moment final al acțiunii lor: încărcarea materialelor feroase recuperabile pe care le-au strîns.

La **Amnaș,** pionierii au lucrat la întreținerea unei suprafețe de 100 ha de viță de vie. Acum, în zilele de toamnă, desigur, roadele muncii, recolta de struguri reprezintă și un trofeu al hărniciei lor pionierești. În imaginea 5, fotoreporterii au surprins momentul de odihnă veselă, de pauză în muncă, atunci cînd copiii gospodari își pregătesc cu pricepere și cu plăcere gustarea lor... la iarbă verde.

N.R. Constelația «Pionierii» este deschisă tuturor cercurilor foto și subredacțiilor pionierești din țară. Așteptăm să primim la redacție cît mai multe fotografii și articole care să o-oglindească aspecte ale participării voastre la viața de școală, la strînsul roadelor toamnei, să reflecte modul în care pionierii din detașamente și unități dau viață hotărîrilor Forumului Național din acest an.

4

5

„BANCA DE ONOARE“

Urmînd exemplul comuniștilor— «TOT ÎNAINTE!»

(urmare din pag. 3)

Un nou an școlar înseamnă și un nou an de muncă, de împliniri, de bucurii. Una dintre aceste bucurii va fi, desigur, și prilejul acordării, de către detașament, celor mai harnici și perseverenți copii, a însemnului **«Banca de onoare» Cutezătorii — Start spre viitor.** Revista oferă, în continuare, cu multă bucurie, spațiu pentru a oglindi succesele voastre în această amplă acțiune. Pentru cei care anul acesta au pășit în clasa a V-a, numărîndu-se printre noii noștri prieteni, ca și pentru a vă readuce tuturor în memorie unele lucruri concrete privind «Banca de onoare», reluăm cîteva puncte esențiale din regulament:

La acțiunea «BANCA DE ONOARE» sînt invitați să participe pionierii claselor V-VIII! Criteriul principal de apreciere al rezultatelor va fi AUTODEPĂȘIREA!

● Cine hotărăște acordarea distincției «Banca de onoare» Cutezătorii — Start spre viitor?

Toți pionierii clasei!

● Cum hotărăsc aceștia?

În cadrul adunării de detașament sau, la sfîrșitul fiecărei luni, în cadrul unei scurte dezbateri special organizată.

● Cui se acordă această distincție?

Însemnul «Banca de onoare» va fi atribuit acelor colegi de bancă, pionieri sau elevi care, în raport cu propriile rezultate anterioare se străduiesc și reușesc să realizeze — fie că sînt deja fruntași (și se autodepășesc!) fie că nu sînt încă fruntași (dar se străduiesc să devină, deci se autodepășesc și ei) o nouă calitate a muncii lor de învățătură, avînd o comportare exemplară. Însemnul poate fi atribuit o singură dată într-un trimestru acelorași colegi de bancă. Prin strădanie, distincția poate fi redobîndită în trimestrele care urmează!

● Cum puteți obține distincția «BANCA DE ONOARE» Cutezătorii — Start spre viitor?

Drumul spre «Banca de onoare» începe chiar din primele zile de școală!

Dobîndind apoi, lună de lună, la învățătură și în comportare, rezultate tot mai bune, veți fi demni să purtați pe pupitrul vostru distincția «BANCA DE ONOARE» Cutezătorii — Start spre viitor, ca semn că ați făcut din banca voastră o bancă de onoare, care este ocupată de școlari harnici, muncitori, disciplinați!

Dorindu-vă mult succes, așteptăm primele vești din acest nou start!

TOAMNELE NOASTRE CU COPII ȘI ROADE

Un sat înconjurat de pămînturi sterpe sau de bălării crescute în neștire e un nonsens. Recoltele cîmpului, dincolo de restul lor ca surse de hrană, constituie decorul firesc al satului, natura sa. Nu de puține ori i se și spune muncii pe ogoare «muncă în natură». Sîntem noi, oamenii, cu mic, cu mare, parte a naturii, iar hărnicia noastră este la fel de firească, de legitimă, ca natura însăși.

Primăverile aduc copiii pe văi și dealuri, pe cîmpii înflorite, ca la deschiderea unei uriașe și fabuloase cortine. Fără copii, puieții, parcă, n-ar prinde rădăcini. Ei, copiii satelor, care încep marele asalt al primăverii alături de părinții lor, intră în toamnă în același fel.

Să parcurgem cu închipuirea harta țării plină de roade și copii și să poposim alături de unii dintre harnicii copii ai toamnelor noastre.

S-au copt merele la DOMAȘNEA!

Mai întîi a fost săpatul: muncă serioasă pentru care îți trebuie nu atît forță în brațe cît... imaginație. Să-ți imaginezi că deasupra tulpinei pe care o despresuri de buruieni vor arde în curînd mere roșii — și atunci, merită să lucrezi.

Apoi a venit stropitul: pare o joacă, dar nu e. Dacă nu știi, întrebi și înveți, dar nu se aruncă în jur cu soluția cum ai da cu bidineaua pe gard. Apoi, crezi că ai terminat: roadele intră definitiv în seama... pomului, tu stai și aștepți culesul. Oare? Așa ar fi, dacă n-ar exista... dăunătorii. Din nou informații, cultură agrotehnică, ochii în patru și intervenție promptă.

Pentru toate acestea trebuie să fii și vrednic și competent, mai ales dacă livada școlii nu e o glumă, ci o adevărată pădure de pomi. Școala are cu totul 180 de copii — sat viteaz, cu dealuri și coline, în frumosul județ Caraș-Severin.

Iată deci, că între acești 180 de copii s-au găsit în fiecare an destui iubitori ai naturii și hărniciei astfel încît cercul «Micii pomicultori», condus de profesorul de biologie Ioan Vidican, să ia «în stăpînire» livada și s-o ducă de la frunze pînă la rod.

Ceea ce fac copiii din Domașnea în această toamnă nu are deloc un caracter de excepție. Ei adună roadele muncii depusă de ei, etapă cu etapă; ei, școlari serioși, nu fac altceva decît să adauge în caietul de teme rezultatul unei probleme pe care, etapă cu etapă, ei au rezolvat-o.

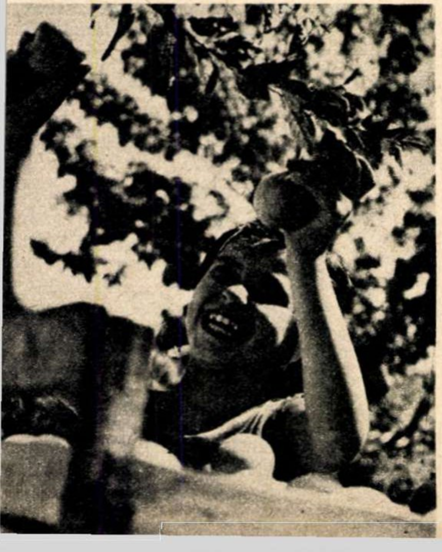

CÎND ÎNTÎLNIȚI UN PUI DE NUC, MÎNGÎIAȚI-L!

Copiii din această fotografie au crescut. Mulți dintre ei sînt la liceu, prin orașe — mai ales la Slatina, care e aproape. Acele construcții din scînduri, albite de ei chiar în momentul cînd s-a făcut fotografia, acele construcții ciudate sînt gardurile protectoare. Ceea ce protejează ele, pe-atunci abia se vedea: pui de nuc. Astăzi, pe cîmpia de lîngă sat, nucii, vestiți prin ritmul lor lent de creștere și-au ridicat toți coatele peste gardurile protectoare.

La Brebeni, într-o primăvară trecută, cînd vîntul cu miros de iarnă flutura îmbrăcămintea copiilor, 1 500 de puieți au intrat în casă nouă. În anul acela și în anii următori în întreg județul Olt, peste 80 000 de pui de nuc — arbore splendid la înfățișare, cu fructe de excepție și lemn de neprețuit, arbore sub a cărui umbră au înflorit basme și legende — și-au început biografia.

Copiii din Brebeni au făcut satului lor un dar a cărui valoare crește necontenit cu trecerea vremii. La toamna viitoare alți copii decît cei de-acum cîțiva ani, vor începe poate culesul. Și atunci se va vedea, o dată în plus, că cei de dinainte, copii ca și ei, au făcut o treabă adînc gîndită, o treabă... cu miez.

AM CUNOSCUT COPII CUTEZĂTORI

ÎNGHEȚATĂ

O mogîldeață de om. Unul din cinci copii. Mezinul familiei. Elev într-a treia. Și silitor, printre cei dintîi.

Toate se întîmplau în Berca de Buzău. Spre Întorsură. Unde sînt vulcanii noroioși. Ați auzit voi.

Îl trimisese maică-sa la magazinele din centrul comunei. După lucruri de trebuință. El era supărat și artăgos. Izbea cu piciorul în pietrele de pe drum. Avea motivele lui. Ceruse bani de înghețată și nu căpătase. «De unde mă, Vasilică, doar sînteți cinci și dacă dau la unul, trebuie să le dau și ălorlalți. Cum, de unde? De acolo de unde are. Mama a pus bani peste tot. Aceeași sumă. Cîte 25 de lei pe masă, în camera mare, în bufetul de bucătărie, lîngă mașina de cusut... Mereu în aceleași locuri. Să îi încerce. Să vadă dacă nu cumva «pișcă». Dar nimeni nu ia. Să iei din casă e lucrul cel mai urît.

Dar 3 lei putea să-i dea. La cofetărie au înghețată de zmeură. Te lingi pe buze. Înghețată în pahare de plastic, cu lopățică. Trei lei. Nu se năruia lumea. Taică-său cînd ia leafa vine încărcat. Dulciuri din belșug. El i-ar fi dat chiar pentru două înghețate, da, pentru două!

Un ghemotoc de hîrtie iese din iarba de pe marginea drumului și el șutează puternic și cu năduf. Ca la poartă. Ghemotocul se desface și din el țîșnesc monezi de tot felul. Vasilică Croitoru rămîne fără grai. Bani pe drum! Desface cocoloșul de hîrtie și simte cum îi ard obrajii... Afară de monezi numără hîrtii. Cinci sute și ceva. Vai, cîtă înghețată! Pentru el și pentru toți ai casei. O să facă o burtă de înghețată ca șoricelul din filmul ăla... Se duce la cofetărie, se așază la masă și nu mai pleacă pînă nu se satură de-a binelea.

Și totuși nu o face. Stă în cumpănă. De trei ori se întoarce din ușa cofetăriei. În cele din urmă se așază pe trepte. Ține banii în pumni și din cofetărie răzbește un dulce miros de bunătăți...

Așa l-a găsit învățătorul Ion Măinescu. Ieșea din magazin. L-a întrebat pentru ce stă la ușă și ce așteaptă. Vasilică și-a deschis pumnul arătînd banii. «I-am găsit pe drum cînd veneam încoace. Zic să-i luați dumneavoastră, îl găsiți mai repede pe ăl de i-a pierdut».

Nu, vor face altfel. Îi vor duce amîndoi la primărie. Sau, mai bine, la miliție. Dacă cineva a și reclamat, cu atît mai bine. Cine știe cine i-a pierdut. Îi vor duce împreună. Deocamdată, însă, învățătorul pătrunde un tîlc. Nu degeaba sta puștiul pe scările magazinului de dulciuri. Dascălul comunei scoate din buzunarul său zece lei și îl îndeamnă să-și cumpere cu ei ce vrea. El va aștepta afară. Să mănînce în liniște. Mogîldeața de om se codește. Dar învățătorul insistă și Vasilică intră în magazin, aproape alergînd...

...Cînd am apărut eu la răspîntie, în fața cofetăriei erau vreo șase bărbați din sat. Stăteau în jurul învățătorului și ascultau întîmplarea. Spunea învățătorul: «L-am simțit eu. Voia să ia ceva, avea poftă de ceva, dar bunul lui simț îi spunea să nu cheltuiască banii care nu îi aparțin. Și atunci i-am dat eu, pentru că merită».

Am băgat capul pe ușă și m-am uitat la mogîldeață. Avea pe masă o înghețată îmbietoare. Mînca încetișor, fără grabă și își bălăbănea picioarele în aer pentru că pînă la podea mai avea încă destul...

Și, totuși, nu știu dacă mă înțelegeți, am avut sentimentul că deși nici nu atinge cu picioarele de podele a și început nodul ăsta de om să stea cu picioarele pe pămînt. Pricepeți voi, copii, ce vreau eu să spun?

Ștefan Zidăriță

PATRU BĂIEȚI, CÎT O PLOAIE BUNĂ

În plin Bărăgan, lîngă bratul dunărean Borcea, verile nu sînt totdeauna darnice în ploi. N-a fost nici cea de anul acesta. Sătenii din Modelu puseseră grîu și porumb mult și recoltele arătau frumos, pînă cînd a început arșița să le încovoaie frunzele. Atunci au intrat în luptă irigațiile. Dar aceasta nu înseamnă că cineva se duce, apasă pe un buton și gata, s-a rezolvat problema. Apa vine prin coloane singură, dar de-aici încolo totul e o problemă de chibzuință și operativitate. Printre cooperatori, cînd pămîntul avea nevoie de apă, cîțiva băieți mai voinici, dintr-a VII-a, luau mai des drumul spre cîmp. Se auzise în sat că ei ajută la irigații — și toată lumea era bucuroasă, chiar dacă unii își închipuiau că asta înseamnă să faci acolo, cîte-un lucru mai mărunt pe care ți-l cer cei mari. În realitate însă cei patru băieți (veneau mai mulți, de regulă, dar aceștia erau cei mai statornici) mutau și montau coloane de irigație. Adică treabă completă și calificată. Pentru că a muta o coloană înseamnă a judeca tu însuți cînd și unde mai este sau nu mai este nevoie de apă; a o monta înseamnă să ai pricepere de meseriaș.

Acum, la sorocul toamnei, recolta cîmpiilor ce înconjoară satul Modelu este așa cum o indică și numele satului. Acum au venit din nou, alături de cei mari, copiii; au venit și cei patru băieți de ispravă: **Munteanu Laurențiu, Băjenaru Toni, Ignat Daniel** și **Tudor Ion.**

Sat mare, cu copii mulți, cît pentru două școli, cu locuitori harnici, cît pentru un belșug, Modelu își adună, prin tradiție, oamenii săi lîngă vatră. S-au dus la carte și s-au întors să-i învețe carte pe cei din satul lor, profesori și învățători ca Georgeta Dorobanțu, Magdalena Dumitru sau Georgeta Țurcanu; s-au dus să învețe carte și s-au întors spre a pune umărul la urcușul neîntrerupt al satului lor economiști ca Marieta Marin, Gheorghe Radu, Georgeta Munteanu (din C.A.P.) sau Nicolae Micu, Florica Șandru și Petre Oltenescu (de la cooperativa de consum).

Un sat se înalță cel mai sigur prin rîvna fiilor săi — deopotrivă cu copilul care crește cel mai bine îngrijit de mama sa bună. E un adevăr adînc pe care, dacă nu și l-au mărturisit în această formă, l-au trăit în profunzime, în schimb, cei patru băieți din Modelu.

Grupaj realizat de
Ilie Traian

SĂ DESCOPERIM ÎMPREUNĂ

LOCUL UNDE SOARELE SE OGLINDEȘTE ÎN CĂRBUNE

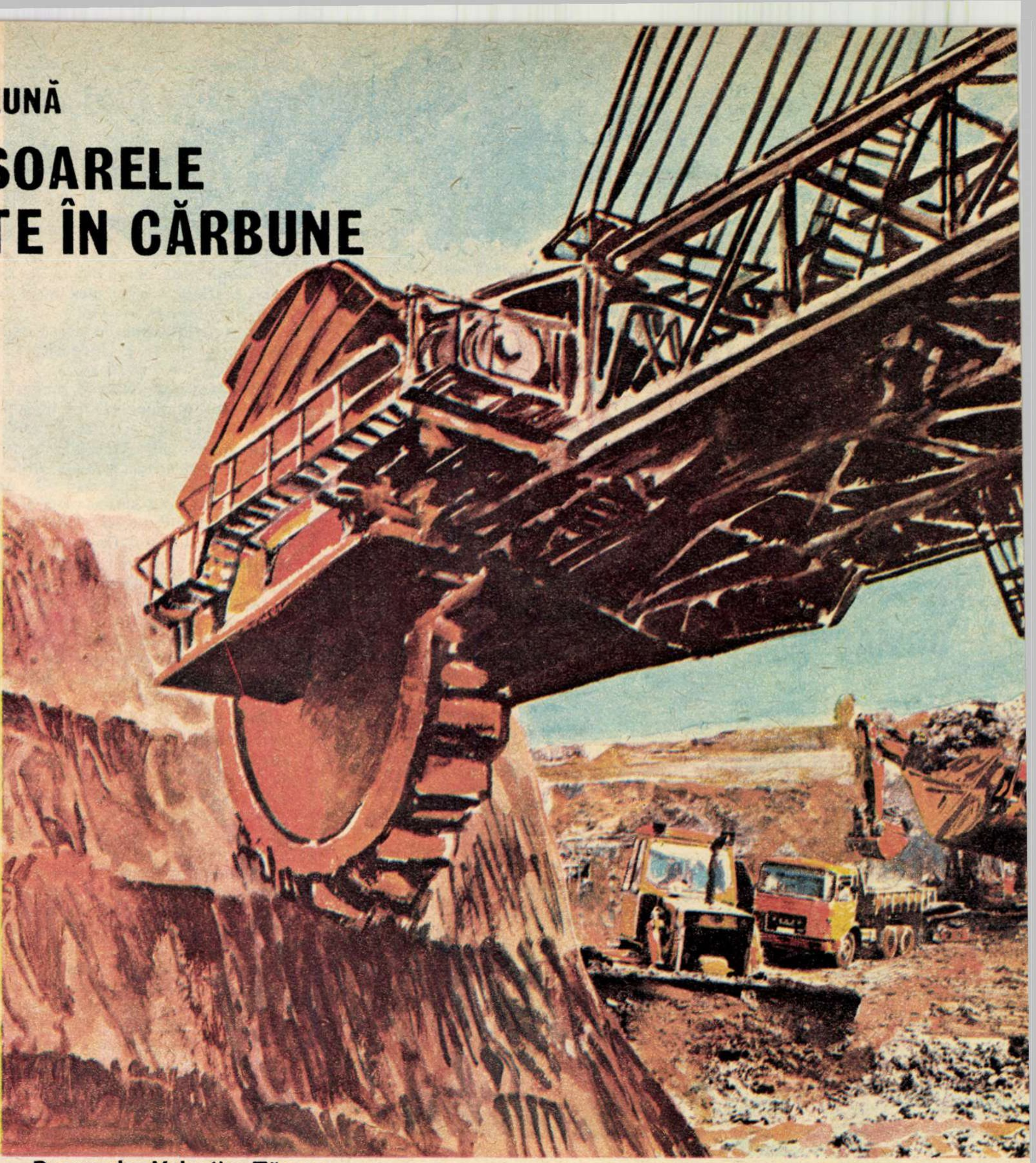

Desen de Valentin Tănase

Plai de frumos și plai de legendă, Oltenia era, prin tradiție, un tărîm al sărăciei și înapoierii economice. Atunci cînd revoluția socialistă a mobilizat toate forțele națiunii spre valorificarea bogățiilor țării, Oltenia a renăscut și ea, descoperindu-și o puternică vocație industrială. În ultimele decenii s-a înălțat aici, între alte ctitorii moderne, unul dintre marile centre ale mineritului românesc, menit să trimită spre vatra termocentralelor lignitul care căptușește dealurile Gorjului. Această dezvoltare impetuoasă i-a ridicat pe minerii Olteniei în cinstea întregii țări. Uriașa termocentrală de la Rovinari a început să pompeze în fluviul energetic național milioanele sale de kilowați smulși lignitului extras din zonele înconjurătoare.

Spre deosebire de alte zone, aici cărbunele se află în apropiere de suprafața pămîntului, la cîteva zeci de metri adîncime. Ca să dai de el ajunge să înlături stratul de piatră seacă sau de pămînt care îl acoperă. În vorbe pare simplu, dar este o muncă de titan. Minerii Olteniei nu au dat înapoi. Prin efortul lor însumat, deal după deal și-a lepădat stratul neproductiv lăsînd mașinilor acces liber la stratul de cărbune.

Lucrurile ar fi continuat astfel dacă în anii din urmă omenirea nu ar fi cunoscut criza petrolului. Lumea a descoperit că resursele naturale de pe Terra nu sînt nelimitate și a hotărît să le gospodărească mai bine. În țara noastră această preocupare majoră s-a concretizat la Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român, prin chemarea partidului la dezvoltarea rapidă a bazei energetice proprii, la realizarea într-un termen scurt a independenței energetice a României.

Aceasta presupunea, între altele, punerea cît mai curînd în exploatare a rezervelor cunoscute de lignit, deschiderea de noi exploatări miniere a căror producție să înlocuiască petrolul importat, mereu mai rar și mai scump.

Pentru atingerea acestui obiectiv, numai în Oltenia se cereau decopertate mari suprafețe, operație care însuma un imens volum de muncă.

SUB SEMNUL CINCINALULUI CALITĂȚII ȘI EFICIENȚEI

Situația neobișnuită cerea o soluție neobișnuită, revoluționară. Ea a fost formulată de secretarul general al partidului în mai 1980: în vederea pregătirii condițiilor pentru ca în cincinalul 1981—1985 producția de cărbune să atingă cotele necesare, toate județele țării trebuie să vină în ajutorul minerilor gorjeni cu oameni și utilaje, participînd, alături de ei, în verile 1980 și 1981, la deschiderea unor noi cariere de lignit.

Ca de atîtea ori în momente hotărîtoare, partidul se adresa oamenilor muncii. Ca de fiecare dată, oamenii muncii au răspuns cu însuflețire chemării partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu. În august 1980, 7 000 de muncitori și specialiști din toate colțurile țării s-au înrolat, pentru trei luni de zile, în batalioanele cărbunelui. Erau excavatoriști, buldozeriști, conducători de basculante. În curînd Rovinarii, Motrul, Roșia-Jiu, Jilțul, Tismana răsunau de vuietul muncii, de duduitul mașinilor grele care săpau, înlăturînd pămîntul și piatra de pe dealuri și munți întregi. Paralel erau executate lucrări de protejare a viitoarelor cariere — kilometri de canale de scurgere a apei, de diguri și drumuri de acces.

În numai două săptămîni de lucru intens, în condiții grele, a fost excavat și transportat primul milion de metri cubi de steril. Sub ochii noștri, geografia Olteniei se modifica de la o lună la alta. Aici un deal înverzit dispărea ca să facă loc unei cariere adînci, cu fundul de cărbune. Ceva mai departe, niște rîpe neproductive erau nivelate cu pămîntul dizlocat, făcînd locul apt pentru agricultură.

Cele trei luni de eforturi eroice au trecut cu folos. În octombrie 1980, tovarășul Nicolae Ceaușescu îi felicita printr-un mesaj special pe participanții la «Acțiunea 7000» pentru reușita lor fără precedent. În trei luni de zile ei excavaseră 8 847 000 de metri cubi de steril, decopertînd rezerve de cărbune de 1 213 000 de tone, mai mult decît se prevăzuse inițial.

La 21 ianuarie 1981, ora 13,30, la Tismana II intrau în funcțiune cele două excavatoare rotative gigantice, dintre care S-1400 (înălțimea egală cu a unui bloc de 4—5 etaje; lungimea — cu a unei piste de atletism) dă singur cîte 5 000 de tone de cărbune zilnic. Este o iarnă grea. Dar din întreg Gorjul, de la toate carierele noi, cărbunele se îndreaptă spre termocentrala Rovinari. Aceasta consumă zilnic 30 000 de tone de cărbune, care, transformați în electricitate, pornesc pe magistralele electrice ale patriei să astîmpere foamea uzinelor și nevoile populației. Coliere lungi de benzi transportoare înghit kilometri pentru a vărsa cărbunele în cuptoarele termocentralei. Paralel, spre ea se îndreaptă șiruri lungi de autobasculante, căci la fiecare 30 de secunde alta își deșartă încărcătura la Rovinari. Greutățile iernii 1980—1981 au fost depășite cu succes datorită și «Acțiunii 7000».

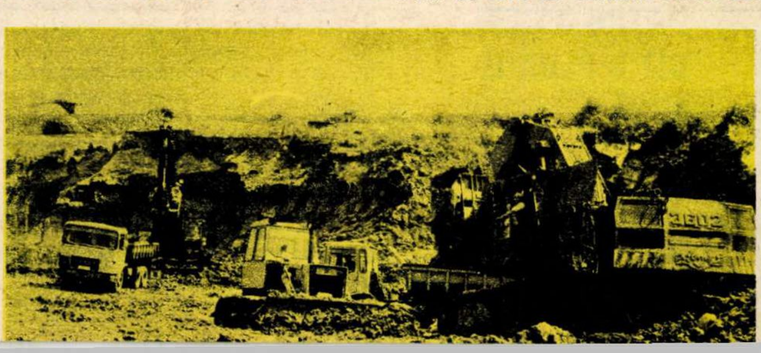

EROI AI UNUI TIMP EROIC

Primăvara 1981. Reușita primei ediții îi însuflețește pe participanții la noua ediție a «Acțiunii 7000». În bazinul carbonifer al Olteniei urmează să fie realizate alte decopertări, puse în funcțiune noi linii de exploatare a cărbunelui, noi kilometri de benzi transportoare, iar pentru ca ele să producă sînt necesare noi lucrări hidrotehnice, terasări pentru protecția carierelor, diguri și drumuri. Cei 7 000 de muncitori, militari, elevi și studenți care vor munci aici, din zori pînă-n seară, în serii de o lună sau două, trebuie să

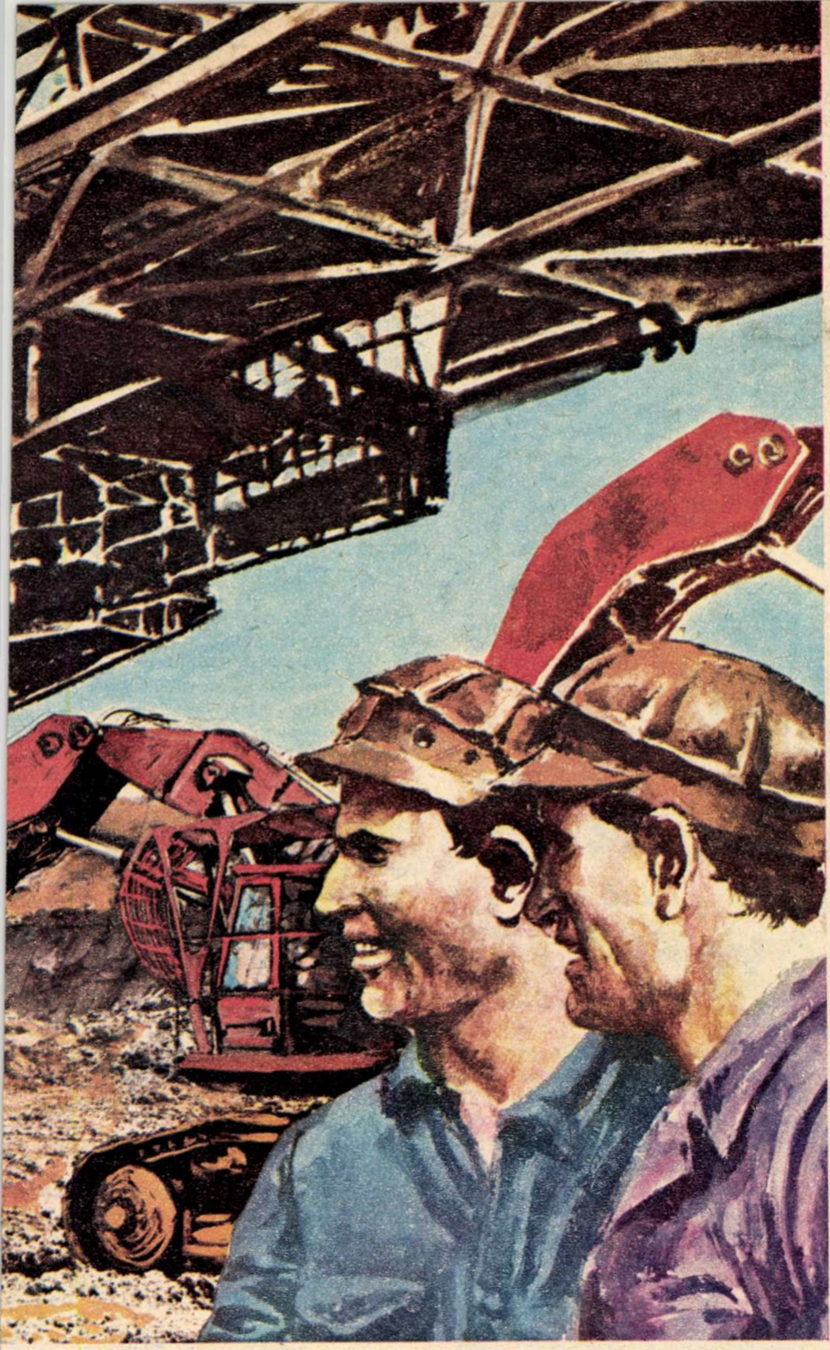

deplaseze 19 000 000 de metri cubi de steril, deschizînd acces către o rezervă de 3 500 000 de tone de lignit.

Epopeea începe. La Rovinari, Motru, Jilț, Husnicioara, Mehedinți, Turceni sosesc muncitori din 27 de județe și din Capitală. Bătălia este dură. La Roșia-Jiu, lupta cu apa de infiltrație se duce la adîncimea-record de 55 de metri. În curînd, pompe moderne vin de hac apelor. În iunie, la Rovinari-Est și Roșia-Jiu cîte patru excavatoare-gigant mușcă din cărbunele care vede acum pentru prima oară lumina soarelui. La Tismana II, producția depășește sarcinile de extracție. Pînă la sfîrșitul lui iulie s-a realizat peste 40% din planul de decopertări. Calculatoarele indică: pînă la 15 octombrie 1981, sfîrșitul campaniei, planul de decopertare va fi depășit cu un milion de metri cubi!

Epopeea deschiderii noilor cariere de lignit din Oltenia a pus în lumină forța de nebiruit a solidarității muncitorești, adînca unitate de gînd și simțire a poporului sub conducerea Partidului Comunist Român. Ea se înscrie în istoria marilor prefaceri care asigură progresul României socialiste ca o lecție de spirit revoluționar și dîrzenie, o lecție de patriotism în acțiune.

HORIA ARAMĂ

PATRIOTISMUL

Sînt sentimente care ne acoperă întreaga ființă — individuală și națională. Sentimente care ne definesc pe tot parcursul vieții. Un asemenea sentiment este patriotismul, sentimentul de dragoste față de țară și poporul tău, respectul pentru limba «ca un fagure de miere», moștenită de la străbuni, pentru creația materială și spirituală a părinților tăi.

Patriotismul înseamnă cultul pentru istoria națională, pentru memoria strămoșilor căzuți în luptele pentru apărarea patriei, pentru realizarea Unirii tuturor românilor în granițele aceleiași țări, pentru independența și suveranitatea acesteia, pentru propășirea întregului nostru popor.

Dar noțiunea de patriotism și-a îmbogățit necontenit sfera semantică, cuprinzînd astăzi mult mai multe semnificații decît cuprindea pe vremea cronicarilor, a corifeilor Școlii ardelene, a pașoptiștilor, a marilor clasici: Bălcescu, Alecsandri, Eminescu, Creangă, Slavici, Caragiale sau pe vremea lui Coșbuc, Șt. O. Iosif, O. Goga.

Patriotismul astăzi înseamnă, în egală măsură, dragoste și dăruire pentru partid, pentru construcția socialistă, înseamnă efortul de a aplica în viață politica internă și externă a partidului, atitudinea corectă față de muncă, respectarea principiilor eticii și echității socialiste.

Patriotism înseamnă respectul față de alte popoare, față de cultura și civilizația lor, de voința lor de a fi ele însele.

Patriotism înseamnă grija organică pentru prezentul și viitorul țării și fericirea poporului tău, pentru înțelegerea și colaborarea dintre toate popoarele lumii. Patriotism înseamnă să lupți pentru liniștea și pacea lumii, împotriva cursei înarmărilor, a urei semănată de imperialiști printre popoarele pe care le apasă și le exploatează încă.

Patriotismul presupune să participi, cu pricepere și entuziasm, la înflorirea continuă a patriei, la apărarea demnității și independenței ei.

ION DODU BĂLAN

Pămîntul meu frumos

Pămînt în gene; spic de grîu în os;
legat prin viață netăgăduită,
îți aparțin, pămîntul meu frumos,
din primul gînd, la ultima clipită.

Poet atît cît ai pe arbor ram,
oștean atît cît rîul are soartă —
îți aparțin din naștere de neam
pentru amiază trupu-mi fie-ți treaptă.

Pămînt răscolitor, rămas
în sînge, în auz, în așteptare;
neclătinate zodii, simt sub pas.
nădejdea ta și drumurile tale.

Din tată-n fiu, aceluiași pămînt
ni-s dăruite vise, bărbăție.
În dor de ape, ce străbun frămînt
catarge 'nalte urcă, Românie!

De-ți spun pămînt matern, la rîndul tău
îmi spui copil din mamă fără seamăn;
pămînt în ierbi, pămînt în vis, pămînt mereu —
statornic sîn, ocrotitor de vînt și teamă.

De-ți spun chiar drumul meu —
ai să-mi răspunzi
că-n mine dai din drumurile tale.
Sînt cugetul spre culmi și mi-ești răspuns —
pămînt nerisipit, supremă cale.

MIHAI NEGULESCU

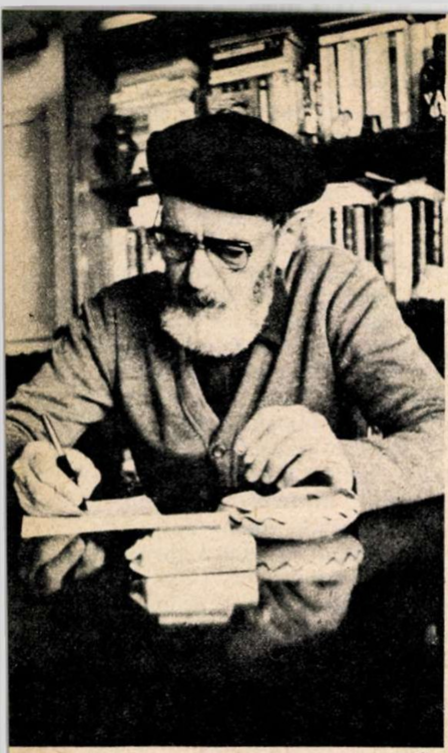

BIBLIOGRAFIE (selectivă)

«Palatul primăverii», povestiri. «Jurnal de bord», povestiri; «Anul întîi», roman, «Arca lui Noe» roman (premiul Consiliului Național al Organizației Pionierilor); «Capcana», roman istoric: «Împăratul Nimeni», basme; «Motanul vrăjitor», povești; «Jungherul de argint» legende: «Logofătul Dragu», roman istoric; «Izvorul pajurei»; basme; «Uliu papă-lapte», povești; «Gorganul», roman istoric.

VASILE MĂNUCEANU

În această toamnă de aur, care ne deschide prietenoasă brațele, un salut călduros și un gînd bun cititorilor revistei „Cutezătorii".
Vasile Mănuceanu

DIN ANTOLOGIA
LITERATURII
PENTRU COPII

PAPAGALUL VERDE

Disprețuind liftul, Mitel coboară treptele două cîte două, ca o vijelie. Duce triumfător la subsuoară atlasul Roxanei, învelit în foiță albă. El s-a oferit să i-l cumpere. Acuma, toamna, cînd se vînd atîtea rechizite și atîtea cărți, librăriile sînt înțesate de cumpărători. Iar ea, Roxana, n-are timp. Mitel surîde, executînd un slalom uriaș pe treptele lucioase. Știe el cum e: fetele au întotdeauna o mie de lucruri tainice de pus la punct. Iar ea, Roxana, e la fel ca toate celelalte. La fel? Hm, nu tocmai, se tulbură Mitel. În definitiv cine mai are ochi albaștri ca Roxana, albaștri și tremurători ca florile de nu-mă-uita, cum o să-i uite, el n-o să-i uite niciodată, chiar dac-ar fi să trăiască o mie de ani pe planete diferite, acoperite de zăpezi sau de nisipuri...

Frînează brusc, la etajul trei, cu urechile ciulite. Ce s-o fi întîmplînd acolo, în apartamentul de lîngă lift? Parc-ar zgîria un cățel la ușă. Dar nu, nu poate fi un cățel. Nu poate fi, pentru simplul motiv că nici un cățel din lume n-ar fi în stare să strige, cu glasul răgușit de plîns, mamă, mamăăă...

Se apropie șovăitor de ușa suspectă. Scîncetele se întețesc, smiorcăite și înfundate, ca și cum celui dinăuntru i-ar curge nasul. Mitel își ia inima în dinți:

— Alo, ce ți s-a întîmplat?

— Mi-e urît.

Ce răspuns ar putea să dea Mitel unei astfel de afirmații categorice și neașteptate? Se scarpină încurcat după ureche:

— Ia spune, cum te cheamă?

— ...bu.

— Cum? Mai tare, că n-am înțeles!

— Bubu! răcnește glasul de dincolo.

— Și cîți ani ai?

— Trei și... și nu mai știu...

— Mulți înainte. Auzi, Bubule, înseamnă că sîntem oameni în toată firea. Ce-i aia urît? Cum o să ne fie urît? Ce, sîntem în pădure?

Tăcere. Pesemne că în singurătatea odăii, ca într-o pădure, Bubu cugetă adînc la vorbele lui Mitel. Încurajat de aceste rezultate, Mitel își continuă monologul:

— Vezi că am dreptate? Da ia spune, tu nu ești la cămin?

— Ba da. Da acum sînt bolnav. Și mama s-a dus la farmacie...

Catastrofă! Enigmaticul Bubu izbucnește în plîns cu și mai multă energie. Descumpănit, Mitel caută să-l liniștească:

— Ei, haide, gata, o să-ți treacă... Ia spune-mi, ce te doare?

— Gîtul. Am... le... ît...

— Ce zici că ai?! Vorbește mai tare!

— Am un bob de fasole în gît, strigă Bubu printre suspine.

Înspăimîntat, Mitel își lipește urechea de ușă:

— Cine te-a pus să înghiți boabe de fasole? Doar ești băiat mare!

— Nu sînt mare. Și n-am înghițit boabe de fasole. Da așa zicea doctorul...

Mitel înțelege. Oftează ușurat. Pesemne că lui Bubu i s-au umflat amigdalele. Continuă cu blîndețe pedagogică:

— Uite ce e, Bubule. Să fim oameni serioși. Mama se întoarce repede. Pînă atunci poți să tragi un pui de somn. Te sui în pat, te învelești bine... Eu trebuie să plec. Sînt grăbit. Am o...

Cum să-i explice lui Bubu că Roxana îl așteaptă de zece minute acolo, pe bancă, pe banca de sub arțarul lor romantic, înfiorat de toamnă? Bubu e prea mic ca să înțeleagă...

Dar interlocutorul lui nevăzut îi declară cu convingere:

— Mie nu mi-e somn. Mie mi-e urît. N-am cățel. N-am pisică. N-am nici măcar un papagal verde. Spune-mi o poveste. Pe-aia cu căpcăunul...

Mitel se uită deznădăjduit la ceas.

— Cum o să-ți strig eu povești prin gaura cheii, Bubule? Poveștile se spun pe îndelete, la gura sobei...

Tăcere. Smiorcăit lugubru. Pe-aia cu căpcăunul?! Cum o fi oare?

— A fost odată un căpcăun, strigă Mitel cît îl ține gura. Și avea...

Ce avea căpcăunul? Avea barba ca un tufiș? Gura cît o peșteră? Avea vedere slabă și purta ochelari cît pietrele de moară?

Ușa liftului scrîșnește ca o piatră de moară. O femeie tînără, cu batic portocaliu, se scotocește grăbită după chei. Îi aruncă o privire surprinsă și bănuitoare lui Mitel, care se ridică încetișor. Băiatul bîlbîie ceva, încurcat, roșu ca o sfeclă. Ar dura mult să-i explice. Brusc, o ia la fugă pe scări. E tîrziu, e foarte tîrziu...

Roxana e acolo, pe bancă. Țeapănă, de parc-ar fi înghițit o coadă de topor. Își mușcă buzele, ochii ei albaștri ca viorelele sînt posomorîți, înghețați.

— Roxana, iartă-mă, am întîrziat...

— Douăzeci de minute, șoptește fata cu glas străin.

— Nici nu mi-am dat seama. Știi, am.. eu...

Tace. Înghite în sec. Roxana s-a îndepărtat la un milion de kilometri. Pe altă planetă. Mitel se așază cu prudență lîngă această planetă ostilă și rece. Planeta care i-a încălzit lui inima, un an încheiat, care i-a luminat diminețile ploioase și i-a limpezit ochii timizi de odinioară.

— Ți-am cumpărat atlasul...

Nici o privire. Nici un cuvînt. Roxana se îndepărtează ca un bolid prin spațiile astrale. Mitel simte asta și e distrus. Fata deschide pumnul, întinde exact sub nasul lui Mitel palma în care se zărește un ghemotoc de hîrtie:

— Biletele. Luasem bilete la cinematograf. E un film bun. Voiam să-l vedem împreună. Să ne bucurăm amîndoi. Acuma gata, s-a dus... Și asta pentru că ție puțin ți-a păsat, ce ți-ai zis, las' să aștepte, fetele așteaptă totdeauna, ca proastele... Ești un... o... Dar nici nu meriți să-ți mai vorbesc!

Mitel pleacă fruntea, covîrșit de tristețe și nedumerire. Să-i spună? Să încerce să-i explice? Așa, țîfnoasă cum e, i-ar rîde în nas. Mîhnirea îl strivește acolo, pe banca jilavă, ca o imensă forță de gravitație. În definitiv ce-a făcut el ca să merite acest dezastru? S-a oprit lîngă ușa unui copil care plîngea. A vrut să-l îmbărbăteze, să-i țină de urît. «N-am cățel, n-am pisică, n-am nici măcar un papagal verde...» Ba chiar a început să-i spună o poveste, pe-aia cu căpcăunul, pe care, de altfel, n-a auzit-o în viața lui. **Asta deși știa că Roxana îl așteaptă.** Și în definitiv ce-ar fi trebuit să facă? Să-l părăsească pe necăjitul Bubu acolo, în spatele ușii, ca într-o pădure în care nu era nici un papagal?

Ochii lui zîmbesc. Roxana îl privește cu indignare:

— Va să zică te bucuri... Ești rău și egoist. Mă întreb cum am putut să mă înșel atîta timp...

— Rău și egoist? Nu-mi dau seama. Iartă-mă, Roxana.

— Să te iert? Crezi că e chiar atît de simplu?

— Nu e simplu. Știu. Nimic nu e simplu.

Tăcere. Fata parcă ar vrea să se ridice, să plece, dar întîrzie acolo, pe banca umedă, de ce întîrzie oare?

— Ție îți plac poveștile, Roxana?

Fata surîde rece, cu un fel de resemnare superioară, dar Mitel nici nu bagă de seamă:

— Știu o poveste. A fost odată un băiețel. Îl chema Bubu. Era singur acasă și-l durea gîtul. Bubu n-avea un pisoi, să-i sfîrîie la ureche, n-avea un cățel care să latre vesel prin casă. N-avea nici măcar un papagal care să se legene ca o păpădie pe bețigașul lui. Atunci Bubu s-a simțit singur ca într-o pădure. S-a lipit de ușă și a plîns pînă cînd l-a auzit cineva care cobora scările. «Mi-e urît», i-a declarat fără sfială. A, dacă Bubu ar fi avut în pădurea lui un papagal verde, totul s-ar fi schimbat, nu i-ar mai fi fost urît, iar cel care plutea pe scări ar fi... ar fi...

— Plutea?

Roxana îl privește cu un început de curiozitate, de interes. Pojghița de gheață care acoperea florile de nu-mă-uita a început să se topească. Poate că nu e totul pierdut...

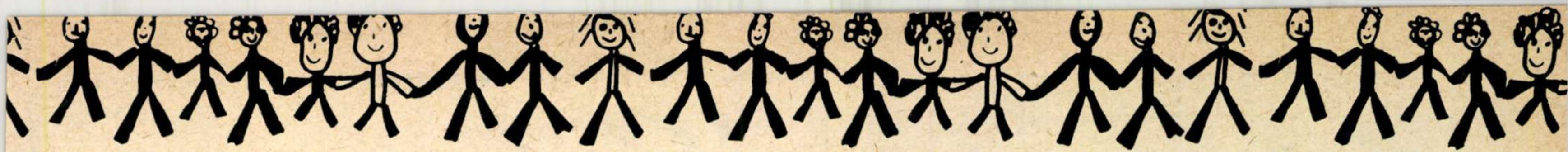

• MERIDIANELE COPILĂRIEI • MERIDIANELE COPILĂRIEI •

CHEMAREA CLOPOȚELULUI

În fiecare an, primele zile ale toamnei readuc în peisajul cotidian din cele mai multe țări ale lumii prezența copiilor cu ghiozdane. Pentru aceștia, luna septembrie înseamnă dulcea chemare a clopoțelului și trăirea momentului sărbătoresc al începutului de an școlar. După vacanța mare ei își reiau locurile în bănci pentru a parcurge o nouă etapă pe drumul cunoașterii, al pregătirii pentru viitor. Sînt milioane și milioane de copii care pășesc spre lăcașurile de lumină plini de speranțe și vise. Fiecare dintre ei are dreptul la ziua de mîine, iar creșterea și educarea copiilor, pregătirea lor pentru a intra în viață constituie o obligație dintre cele mai nobile. De îndeplinirea ei depinde în mare măsură însuși viitorul fiecărei țări.

Nu peste tot în lume copiii se pot bucura însă de condițiile propice de învățătură, de pregătire, potrivit dorințelor pe care le au. Realitatea tragică a împărțirii lumii în bogați și săraci, cu toate consecințele ei, tarele grave existente în lumea capitalului, cu inechități sociale tot mai flagrante, diferențiază, încă din start, șansele copiilor de a-și vedea aspirațiile împlinite. În țările capitalului marile discrepanțe dintre bogați și săraci își fac simțită prezența și în instituțiile de învățămînt. Cei bogați, care pot plăti taxele școlare ridicate învață în așa-zisele școli «de elită», în timp ce copiii aparținînd păturilor sărace urmează cursurile școlilor ce funcționează numai pe baza alocațiilor guvernamentale. De multe ori lipsurile materiale duc la abondonarea școlii de către copiii familiilor sărace, copii care pot fi regăsiți mai apoi efectuînd munci necalificate.

Din 100 de băieți, provenind din rîndurile păturilor dominante din S.U.A., ajung să urmeze cursurile universitare americane peste 85. În schimb, din același număr de băieți provenind din familii muncitorești ajung în instituții de învățămînt superior doar 7.

Un tribut irațional

Această toamnă găsește planeta noastră împovărată de arme ucigătoare, pentru fabricarea cărora s-au risipit 550 miliarde de dolari. În același timp milioane de copii au absentat de la chemarea clopoțelului fără voia lor, urmînd să îngroașe rîndurile celor peste 800 milioane de neștiutori de carte ai lumii. Ei nu vor învăța nici măcar să se iscălească sau să efectueze cele mai elementare operații aritmetice.

Deși sînt stăpîniți de aceeași sete de cunoaștere ca toți cei de o vîrstă cu ei, acești copii rămîn în afara școlii, fie din lipsa mijloacelor materiale, fie din lipsa spațiilor școlare și a cadrelor didactice specializate. Mulți dintre ei sînt nevoiți să-și cîștige existența zilnică muncind în diferite sectoare economice.

Dacă am privi harta neștiinței de carte din lume, am observa că cea mai mare parte a copiilor care rămîn în afara școlii trăiesc în țările aflate în curs de dezvoltare. Harta analfabetismului coincide, în cea mai mare măsură, cu aceea a sărăciei. Din totalul neștiutorilor de carte ai lumii, 75% trăiesc în Asia, 20% în Africa, 5% în America Latină. Deși în aceste țări lupta împotriva neștiinței de carte constituie una dintre preocupările majore, analfabetismul rămîne încă o problemă nerezolvată. Imposibilitatea de a asigura un număr suficient de școli și de cadre didactice, lipsa manualelor școlare ca și dificultățile materiale în care se zbat părinții sînt cauze pentru care doar mai puțin de 40% dintre copiii acestor țări reușesc să termine școala primară. Există țări ca Haiti sau Salvador în care neștiința de carte lovește peste 80 la sută din populație. În alte 23 de țări în curs de dezvoltare, analfabetismul cuprinde 70 la sută din numărul locuitorilor adulți.

Potrivit unor analize efectuate de U.N.E.S.C.O., pentru ca pînă în anul 2000 toți copiii țărilor în curs de dezvoltare să poată avea asigurat un loc într-o bancă de școală, numărul edificiilor școlare ar trebui să crească de trei ori în Africa și de peste două ori în sudul Asiei și în America Latină. Moștenirea lăsată de dominația colonială în aceste țări, țări care sute de ani au constituit surse de îmbogățire pentru alții, ca și efectele realităților contemporane ce decurg din împărțirea lumii în bogați și săraci, la care se adaugă uriașa povară a înarmărilor ce apasă pe umerii popoarelor din ce în ce mai greu, fac ca problemele legate de educație, de formarea unor generații capabile să-și construiască un viitor să nu poată fi rezolvate.

Dacă în lume s-ar construi școli și nu arme, fiecare dintre copiii planetei, oriunde ar trăi ei, și-ar putea vedea realizate aspirațiile și s-ar putea bucura de binefacerile educației. Două săptămîni, numai, dacă s-ar «uita» să se cheltuiască pentru producerea de mijloace distrugătoare de vieți omenești, fondurile respective ar fi suficiene pentru înlăturarea neștiinței de carte de pe întreaga planetă.

ECATERINA ROȘCA

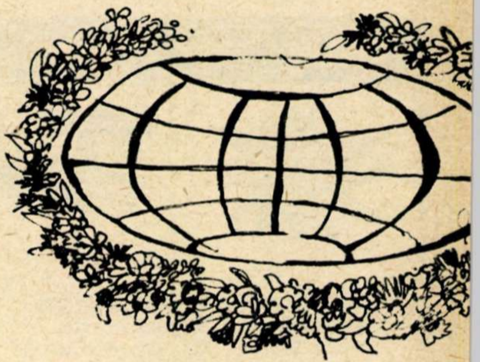

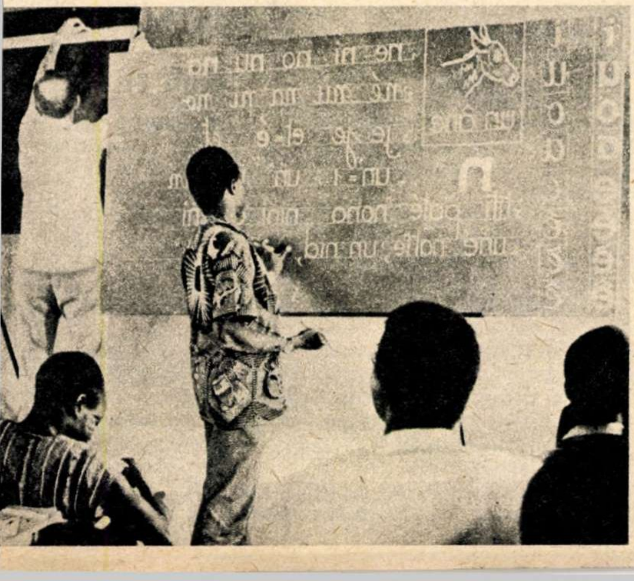

La culesn în viile C.A.P. Merei ,de pe dealurile Buzăului.

Carte frumoasă

Toamna prin gînd și prin țară e-o carte frumoasă care se deschide să fie citită de toate frunțile; ea vine cu multă pace și limpede cer prin livezi și pe mîinile noastre. Toamna e-o zestre cu mere și cu grîu semănat, un cîntec vîslit de păsări pe toată fața zilelor. Părinții se duc în țarini la arat și semănat, la strîns de struguri și de porumb; tot pămîntul nostru e plin de bogăție și visare.

Ionică Pandelaș din Fălticeni mi-a scris că în livezi fructele-s cît stele-n cer și că el, împreună cu colegii, adună cu grijă rodul bogat. Pandelaș citește în cartea cea frumoasă și-mi trimite hărnicie și cîntec dintre meri. Și-a pregătit din vreme și cu drag pașii pentru școală. O carte frumoasă-i toamna; și tot carte frumoasă-i școala. Harnic e pămîntul cu mașinile și cu tractoarele arînd sau recoltînd; harnici sînt părinții noștri ducînd pe umeri patria rodită; harnice-s frunțile copiilor peste cărți — frunți cu viitor, frunți cu aripi.

Ion Crînguleanu

ROMAN FOILETON

13

TEMERARUL

de Haralamb ZINCĂ

Îi arunc o privire însoțitorului meu.

— E ordin, mă asigură acesta.

N-am încotro. Mă supun. Cunosc obiceiul.

Chiar și la recepțiile oferite de Legația germană, ți se cerea de la intrare să așezi arma pe o perniță adusă de un lacheu.

Puțin mai tîrziu îmi dau seama că am nimerit într-o imensă încăpere statmajoristă, destinată unui birou de operații. O hartă a Capitalei ocupă aproape un perete întreg. În fața ei, un general de aviație, secondat de cinci ofițeri superiori, tot de aviație. Privirile lor se întorc spre mine. Iar eu luînd o exemplară poziție de drepți, mă prezint:

— Domnule general, sînt locotenentul Kurt Grolmann.

Înainte de a-mi întinde mîna, generalul mă iscodește bănuitor și mă întreabă:

— Aștept să-mi spui din ce unitate faci parte, domnule locotenent.

Nu aștept ca von Kraus să repete întrebarea. Îi răspund privindu-l drept în ochi, fără să clintesc:

— Domnule general, sînt locotenentul Kurt Grolmann din Divizia a 5-a antiaeriană.

Ar trebui să-mi întindă mîna sau să rostească un ordin care să mă smulgă din împietrirea asta regulamentară. Dar n-o face. În schimb, se îndreaptă către cele patru telefoane și, fără să șovăie, ridică receptorul aparatului albastru. Îl urmăresc, căutînd în același timp să-mi ascund cît mai bine îngrijorarea care-mi dă tîrcoale. Formează un număr și-l aud spunînd:

— Gustav, ia legătura cu «Vulturul»! Întreabă-i dacă au în evidență pe locotenentul Kurt Grolmann, originar din România. Ai la dispoziție cinci minute.

Răsuflu ușurat. «Vulturul» e indicativul Diviziei a 5-a, iar de acolo este exclus să se raporteze că nu-l au în evidență pe chipeșul ofițer Kurt Grolmann. Totuși ceva mă contrariază: de ce sînt lăsat în poziția asta stupidă de drepți?

Generalul se întoarce spre mine. De data asta își ține mîna stîngă la spate, ai zice că ascunde ceva, și mă cercetează iar din tălpi și pînă în creștet, indispus parcă de apariția mea. Nu știu ce impresie i-am făcut. Îmi ordonă «pe loc repaus», adăugînd:

— Vă ascult, domnule locotenent!

Mă îndeamnă deci să vorbesc. Eu însă prefer să tac, e mai înțelept și mai prudent. Trebuie să vă mărturisesc că am urmat un curs de spionaj și contraspionaj, iar acolo, printre multe altele, am învățat că unui ofițer căruia îi este dat să ajungă într-o situație complicată cum este, de pildă, cea a mea trebuie să adopte tactica «copilului cuminte care nu vorbește neîntrebat». Într-un cuvînt, «n-am ce să-i povestesc». Scot plicul al cărui mesaj, nouă, celor de la Comandament, ne este cunoscut și i-l întind, «copleșit» de importanța situației.

Generalul nu se repede să-l deschidă, îl studiază, ochii i se opresc un timp pe pecetea de ceară roșie rotundă cît un nasture de palton, atestînd inviolabilitatea documentului. Pare mulțumit și trece plicul mai departe unui căpitan. Acesta, probabil adjutantul său, îl deschide cu ajutorul unui coupe papier într-o tăcere solemnă. Plicul se întoarce iar în mîinile albe, cu degete lungi, ale generalului von Kraus. Scoate mesajul, îl despăturește. Cum va reacționa? Mesajul trebuia să-i parvină în jurul orei opt și jumătate, cel mai tîrziu. Generalul Gerstenberg, aflat la Legație, îl informa în cîteva cuvinte de noua situație creată la București prin arestarea mareșalului Ion Antonescu și-i indica un șir de măsuri ce se cereau luate urgent, în liniște, fără panică, că dracu nu-i chiar atît de negru pe cît pare. Dar e trecut de ora unsprezece, așa cum arată ceasul electric din încăpere, și nu mi-e greu să-mi imaginez ce gîndește generalul von Kraus în clipele astea: că ar fi cîștigat foarte mult timp cu intrarea unităților sale în dispozitivul de luptă, dacă mesajul n-ar fi ajuns în Waldlager cu o întîrziere atît de mare.

— Cum ai intrat dumneata, locotenente, în posesia acestui plic?

Glasul generalului nu e al unui om ostenit, căci așa îl arată chipul, și nici al unuia indispus.

— Printr-o simplă întîmplare, domnule general, răspund și mă apuc să-i descriu laconic, întocmai ca un militar bine instruit, cum s-a ridicat dintr-o margine de drum, plin de sînge, Herr maior Dietriech.

Mă crede sau nu, asta-i altă mîncare de pește. «Vei fi crezut, mă asigurase căpitanul Pan Demetriad, comandantul meu, pentru că legenda noastră va pica într-un moment de zăpăceală a inamicului...»

Cei cinci ofițeri din comandamentul generalului par mișcați de relatarea mea. Dacă ar fi fost infanteriști și nu aviatori, ar fi reacționat cu mai multă rezervă.

Deodată, în cabinetul lui von Kraus năvălește val-vîrtej generalul Alfred Gerstenberg în persoană și-mi întrerupe raportul. Îl cunosc ...îl cunosc ca pe un cal breaz, dar nu și invers. Înainte de a fi avansat la gradul de general și numit în fruntea Misiunii aviației germane din România, a fost atașat militar la Varșovia, apoi după ocuparea Poloniei de către armata lui Hitler, a fost numit la București, ca să întărească rețeaua germană de spionaj și contraspionaj din Valea Prahovei.

Toți împietresc, inclusiv von Kraus. Un gest al lui Gerstenberg îi relaxează.

— Dumnealui cine e?

S-a oprit în fața mea vădit indispus, iar eu, «sclav» al disciplinei — ce pot să fac? — intru iarăși ca un automat, în poziție regulamentară.

— Tocmai îmi raporta cum s-au petrecut lucrurile, precizează von Kraus.

Fruntea asudată a lui Gerstenberg îmi trezește în minte, pentru o fracțiune de secundă, imaginea șoferului Bragă: «Ce-o mai fi și cu el?»

Mai marele aviației germane din România mă privește cu simpatie, mă bate chiar recunoscător cu palma pe brațul stîng, începe să-mi spună ceva... în orice caz ceva de bine, din care nu lipsesc cuvintele «vitejia soldatului german», dar n-apucă să-mi încheie lauda, căci se produc simultan două evenimente. Se ivește un maior — gîfîie, mai mult ca sigur că alergase — care, ignorîndu-i pe toți ceilalți, i se adresează lui Gerstenberg.

— La kilometrul 14, așa cum ați ordonat, atacul s-a declanșat. Un surîs viclean prinde a juca pe chipul generalului Gerstenberg. Mă abandonează. Din trei pași e la fereastra barăcii și o deschide, încălcînd legile camuflajului antiaerian. În noapte răsună un violent schimb de focuri. Așadar, căpitanul care-mi controlase actele și grație căruia am ajuns în Waldlager nu mă mințise. La kilometrul 14, nemții i-au atacat pe ai noștri...

Am trecut prin multe, nu o dată moartea mi-a zîmbit fiind la un pas de a pune mîna pe mine, mi-a fost greu, teribil de greu în multe misiuni, dar niciodată nu mi-a fost mai greu ca acum cînd, de fapt, nu trebuia decît să-mi ascund suferința...

Rafale de arme automate... exploziile înfundate ale unor grenade ...Gerstenberg la fereastră, atent de parcă ar fi ascultat un concert. Puțin mai tîrziu, o liniște grea cade peste Waldlager ca o lespede.

Pe fondul acesta, țîrîie telefonul albastru. Mă încordez. Von Kraus ridică receptorul și-l îndeamnă pe subordonatul ce se află la celălalt capăt al firului:

— Da, Gustav, raportează, te ascult! (va urma)

COPIII VAZUȚI DE COPII

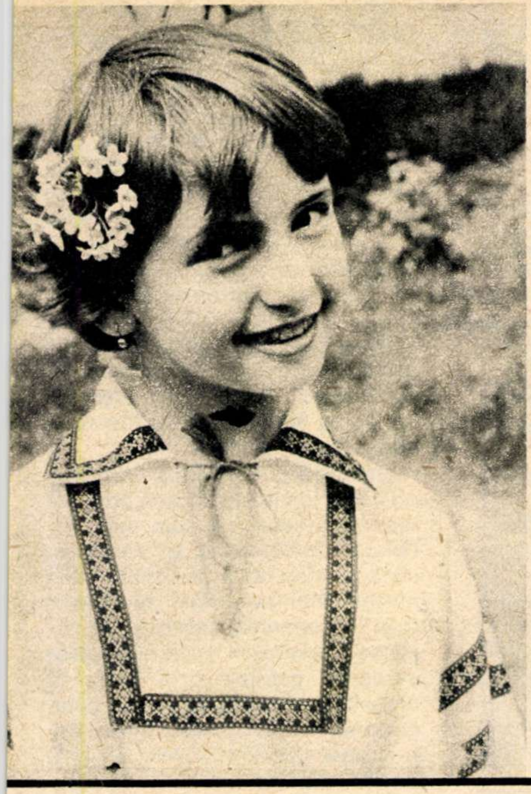

Cea mai fotogenică fetiță din ansamblul artistic al școlii! Da, așa au intitulat imaginea alăturată realizatorii acestei fotografii, membrii cercului foto de la Școala generală nr. 199 din București, care au ales-o pentru această fotografie artistică pe colega lor. Ea se numește Mihaela Dorin. Și-a făcut debutul pe scenă în formația de dans tematic a școlii, formație laureată la Festivalul Național «Cîntarea României».

Cu acest surîs de pionieră deschidem prima filă a albumului nostru «Copiii văzuți de copii», care așteaptă cele mai reușite fotografii artistice făcute de voi, cititorii revistei, toți cei care îndrăgiți arta fotografică și vreți să redați pe peliculă, cît mai interesante, mai sugestive imagini ale copilăriei, ale pionieriei.

Așteptăm fotografiile voastre. Pe curînd și succes!

CLUBUL Logicienilor

Prezintă Edmond Nicolau

PERECHEA DE NUMERE

— Cauți ceva?

— Da, două numere.

— E greu să găsești două numere, cînd ele sînt nenumărate.

— Ca să fim precisi, numerele naturale sînt numărabile; cele raționale la fel.

— Dar cele iraționale sînt nenumărabile. Ce cauți, de fapt?

— Două numere naturale, fie ele x și y, astfel încît diferența dintre x^y și y^x să fie exact 1.

— Adică $x^y - y^x = 1$.

Răspunsul în numărul viitor.

ÎN MEHEDINȚI

(Biverb: 5, 4)

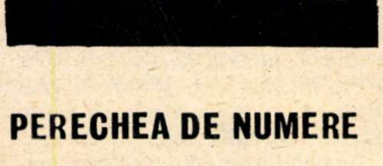

E	E	D	S	R	I	R
E	A	I	P	I	E	T
P	R	T	E	N	E	Ș
D	R	I	P	E	R	I
A	M	E	A	D	T	I
T	C	E	A	S	S	E
C	M	I	O	O	T	I

SĂRITURA CALULUI

Pornind din caseta însemnată și urmînd drumul calului de la jocul de șah, veți descoperi o maximă despre timp a naturalistului și filozofului grec Teofrast (372—287 î.e.n.), elev și urmaș al lui Aristotel.

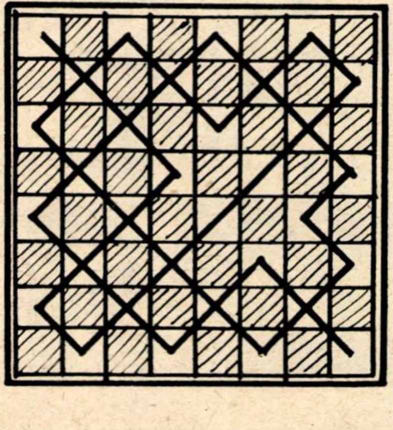

PE TABLA DE ȘAH

Așezați pe o tablă de șah la locul său un «nebun». Apoi stabiliți care este numărul minim de mutări necesare pentru ca această piesă să parcurgă toate cîmpurile de culoarea sa de pe tabla de șah.

Răspuns: Așa cum reiese din desen, sînt necesare 17 mutări.

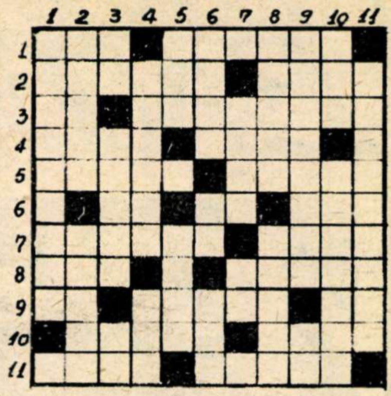

Copilărie

ORIZONTAL: 1) Specific copilăriei. Autorul romanului «Cuore» (Inimă de copil). 2) Genial compozitor român, din opera căruia amintim suita pentru vioară și pian «Impresii din copilărie». Uitat. 3) Bine pe jumătate! Dramaturg grec (480—406 î.e.n.), autorul tragediei «Troienele». 4) Hidrocarbură. Apărut. 5) Autorul sculpturii «Cap de fetiță» (Romulus). Aliaj. 6) Miez de nucă! Se naște în frig (fig.). Tandru la început! 7) «Ordinul de încorporare» al veacului trecut (pl.). Arborele purității. 8) Bucuria copiilor în sezonul hibernal. «Cîntecul...», dramă de Bondi, cunoscută și sub numele «O păpușă și alte jucării» (pl. neart.). 9) Udrea Alexandru. Scriitor maghiar, autorul poeziei «Cîntecul fiului de proletari». La început! 10) Îi aparține poezia «Puiul de cerb». Animalele zăpezilor eterne. 11) Iubite de copii. Isteți.

VERTICAL: 1) Poet român contemporan, din opera căruia amintim «Fiul meu». 2) Autoarea sculpturii «Copilărie fericită». Nu-i din lumea basmelor. 3) Primele cercetări! A pregăti tinerele mlădițe pentru viață. Inimă de mamă! 4) Scriitor și filozof latin. Zeița frumuseții la romani. 5) Acum (reg.). Cîntec de leagăn. 6) Pereți (arhaic). Aurel Ene. Dînsa (abr.). 7) Erou dintr-un cunoscut basm de I. Creangă. Victor Rebengiuc. 8) Omul de mîine. Aliment indicat copiilor. 9) Copii (sing). Inimă de cerb! 10) Rîu în Anglia. Pictor italian, căruia îi aparține o pînză înfățișînd salvarea unui copil atacat de un lup. Un alt pictor italian, autorul tabloului «Fetiță împletind».

Nicolae Pescaru

AMUZAMENT aritmetic

Rugați pe cineva să scrie un număr compus din trei cifre, în care să nu figureze nici un zero.

Spuneți-i apoi să scrie numărul invers (de la dreapta spre stînga) și să scadă numărul mai mic din cel mai mare. Va obține un rest.

Restul acesta va fi și el scris invers și apoi adunat cu numărul astfel rezultat.

Ei bine, în acest moment, fără a vedea sau întreba ceva, puteți anunța că rezultatul calculelor este numărul 1 089!

Cum așa?

Să luăm un exemplu oarecare.

Fie numărul 531.

Inversat, el devine 135. Apoi se scade: 531 — 135 = 396.

Restul este deci 396. Îl inversăm și devine 693.

Adunăm acum: 396 + 693 și găsim 1 089!

Încercați același procedeu cu toate numerele de trei cifre care nu cuprind cifra zero și veți ajunge mereu la același rezultat.

Acțiune imposibilă

Pariați cu un prieten că îi veți propune ceva care va putea fi făcut numai cu mîna dreaptă și în nici un caz cu cea stîngă.

I se va părea, desigur, greu de crezut...

Atunci propuneți-i să-și apuce... cotul stîng!

* * * * * * * *

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr:
Ion Crînguleanu

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137, telex: 11226, București.

Index 41033
12 pagini, 1 leu

ÎNTÎILE ZBORURI

GEORGE ENESCU

Scenariu: George Chirilă
Desene: Elena și Ion Mihăescu

7

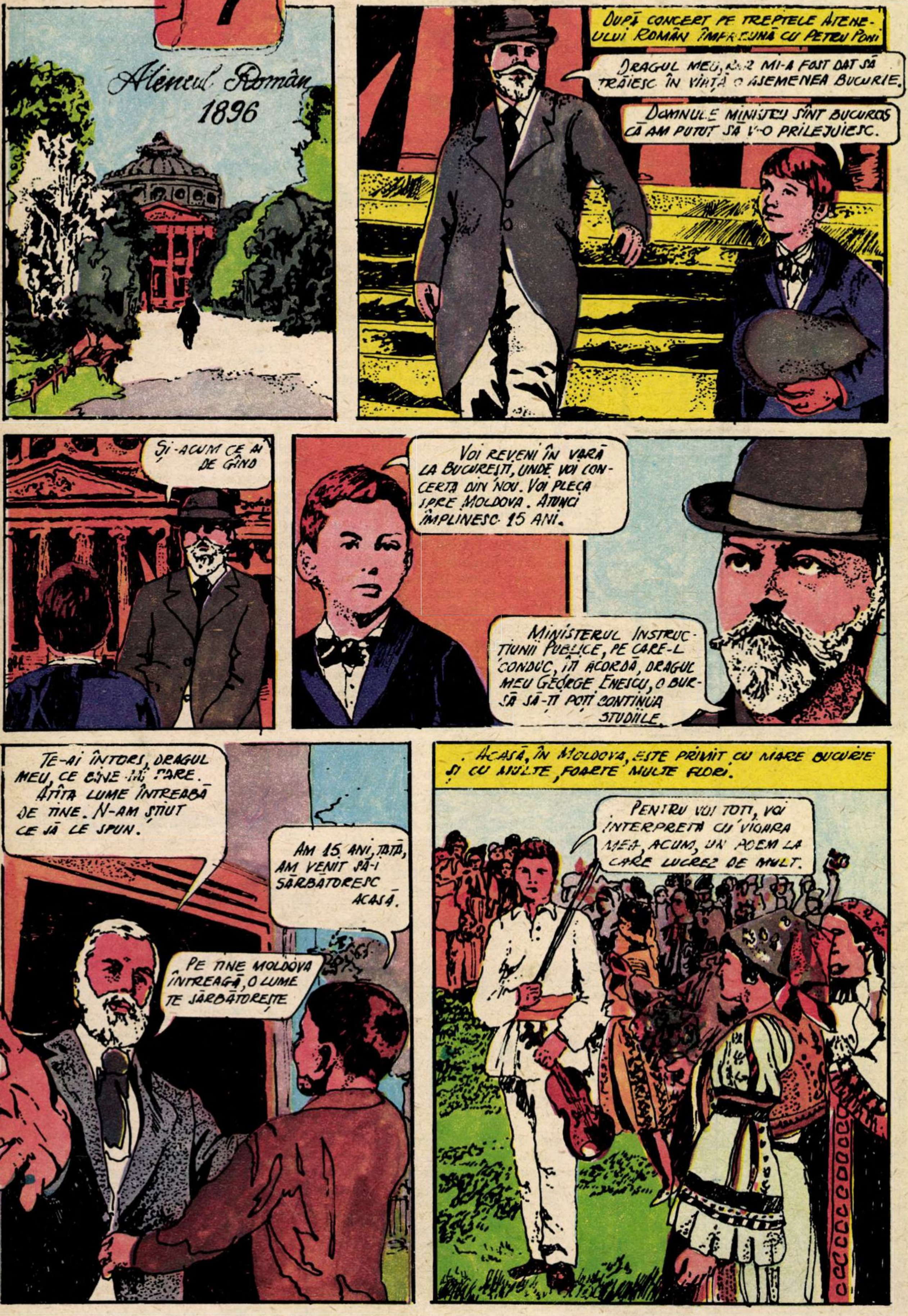
Ateneul Român
1896
DUPĂ CONCERT PE TREPTELE ATENEULUI ROMÂN ÎMPREUNĂ CU PETRU PONI
DRAGUL MEU, RAR MI-A FOST DAT SĂ TRĂIESC ÎN VIAȚĂ O ASEMENEA BUCURIE.
DOMNULE MINISTRU SÎNT BUCUROS CĂ AM PUTUT SĂ V-O PRILEJUIESC.
ȘI-ACUM CE AI DE GÎND
VOI REVENI ÎN VARĂ LA BUCUREȘTI, UNDE VOI CONCERTA DIN NOU. VOI PLECA SPRE MOLDOVA. ATUNCI ÎMPLINESC 15 ANI.
MINISTERUL INSTRUCȚIUNII PUBLICE, PE CARE-L CONDUC, ÎȚI ACORDĂ, DRAGUL MEU GEORGE ENESCU, O BURSĂ SĂ-ȚI POȚI CONTINUA STUDIILE.
TE-AI ÎNTORS, DRAGUL MEU, CE BINE-MI PARE. ATÎTA LUME ÎNTREABĂ DE TINE. N-AM ȘTIUT CE SĂ LE SPUN.
AM 15 ANI, TATĂ, AM VENIT SĂ-I SĂRBĂTORESC ACASĂ.
PE TINE MOLDOVA ÎNTREAGĂ, O LUME TE SĂRBĂTOREȘTE
ACASĂ, ÎN MOLDOVA, ESTE PRIVIT CU MARE BUCURIE ȘI CU MULTE, FOARTE MULTE FLORI.
PENTRU VOI TOȚI, VOI INTERPRETA CU VIOARA MEA, ACUM, UN POEM LA CARE LUCREZ DE MULT.

(Va urma)

ENESCU ȘI BARTÓK

Semnul distinctiv al marilor artiști este prietenie, putința de a trece peste orice fel de bariere, naționale, de vîrstă, de limbă sau de distanță, de prejudecată sau de invidii profesionale, putința de a lega prietenii exemplare în pofida greutăților și adversităților de orice fel. Enescu și Bartók au fost artiști de o deosebită probitate profesională, avînd o ridicată conștiință cetățenească care le-a permis să depășească nedreptățile vremurilor, de la înălțimea capodoperelor nepieritoare ale artei lor.

Enescu a concertat pe toate meridianele lumii, însă în anii primului război mondial, cel care culesese aplauze la Paris și la Viena, va cînta pentru răniți în spitalele din nordul Moldovei. Din momentul cînd în Germania ascensiunea nazismului a atras după sine negarea întregului patrimoniu de valori al umanității, Enescu va refuza categoric să mai concerteze într-o țară — patria lui Beethoven, Mozart, Bach — unde acum nu se mai auzeau decît ropotele cizmelor sau uruitul motoarelor. Atunci cînd lucrările lui Bartók, în anii din preajma celui de-al doilea război mondial, au fost interzise în Germania, Enescu va exclama «Așadar, politica!... Oare unde vor fi ei și unde vor fi copiii copiilor lor cînd Bartók va mai fi viu în conștiința lumii?» Exemplu limpede de profetică conștiință (remarca fusese făcută de Enescu încă în 1937) a artistului-cetățean, luptînd cu «armele sale, pana, arcușul și bagheta» în apărarea valorilor umaniste ale Europei, ale întregii lumi!

Același exemplu, aceleași nobile trăsături de caracter: Bartók va face numeroase cercetări și culegeri de folclor maghiar și românesc.

Cei doi mari compozitori, în același timp și interpreți remarcabili, se vor întîlni de multe ori, vor concerta, își vor cînta unul altuia lucrări și vor purta o corespondență susținută. Ca semn al prețuirii și poate, al unirii, sub minunata boltă a muzicii, a două mari spirite, a două remarcabile inteligențe creatoare, întreaga lume serbează în același an, 1981, centenarul nașterii celor doi mari creatori și prieteni — Enescu și Bartók.

Viorel Crețu

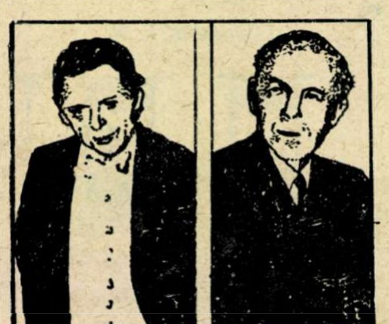

Cutezătorii

39
JOI, 24 SEPTEMBRIE 1981,
ANUL XV (NR. 730)
REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

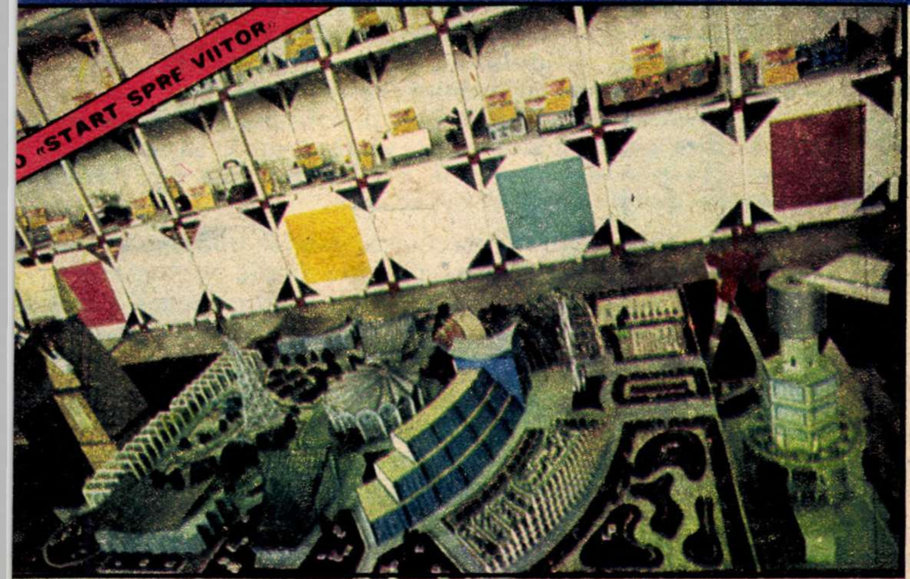

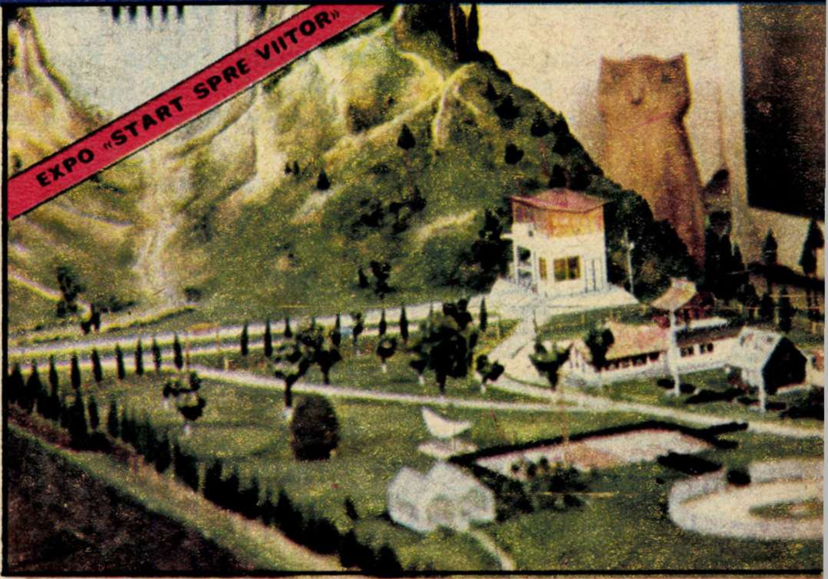

Stînga: **O posibilă școală a viitorului autonomă din punct de vedere energetic, prezentată de Atelierul fanteziei de la C.P.Ș.P. Buzău.** Dreapta: **Hotel cu centrală eoliană, imaginat la C.P.Ș.P. Tg. Jiu.**

Baraj și microcentrală electrică pentru satul de vacanță «Poiana Soarelui». Autor: un grup de creație tehnică de la C.P.Ș.P. Brașov.

O rampă de lansare pe magistralele creației tehnico-științifice: CONCURSUL «START SPRE VIITOR»!

Noua ediție, 1982, a concursului începe chiar azi! Tu cu ce lucrare te vei prezenta în fața juriului?

Flotila marină și submarină care a acostat în acest an la cheiul... concursului «Start spre viitor».

O «START SPRE VIITOR»
A 75

Hărnicie pionierească în amfiteatrele toamnei.

„ÎNVĂȚAȚI, ÎNVĂȚAȚI ȘI IAR ÎNVĂȚAȚI!“

Prețioasele idei, indicații și recomandări cuprinse în cuvîntarea secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, rostită la deschiderea noului an de învățămînt, luminează puternic în conștiința tinerei generații, constituind un strălucit program de muncă și viață, în spirit patriotic, revoluționar, comunist al fiecăruia dintre noi.

«Să așezăm ferm la baza învățămîntului principiile socialismului științific, ale materialismului dialectic și istoric, concepția revoluționară despre lume și despre viață!»

«Însușiți-vă, dragi tovarăși, cele mai înalte cunoștințe, din toate domeniile, învățați, învățați și iar învățați!»

«Să fim conștienți că numai avînd o înaltă pregătire profesională, tehnică și științifică, în toate domeniile, vom putea realiza marile sarcini ce ne stau în față».

«Dacă generația noastră a înfăptuit revoluția și construcția socialistă, vouă, tineretului de azi, celor de pe băncile școlilor, vă revine înalta misiune istorică de a asigura făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate în România, edificarea societății comuniste — visul de aur al întregii omeniri!»

«În acest cincinal trebuie să trecem la o nouă etapă de dezvoltare, să ridicăm patria noastră pe noi culmi de progres și civilizație, să realizăm o nouă calitate a muncii și vieții. Învățămîntului îi revin sarcini deosebit de importante în înfăptuirea acestui obiectiv strategic trasat de Congresul al XII-lea al partidului»

«Ceea ce am realizat — baza industrială, agricolă, științifică, de învățămînt, pe care o avem — ne dă temei să privim cu încredere viitorul, să exprimăm convingerea că stă în puterile noastre, ale muncitorilor, țăranilor, intelectualilor, ale întregului popor ca, în strînsă unitate, sub conducerea partidului nostru comunist, forța politică conducătoare a întregii națiuni, să mergem ferm înainte, să transformăm România într-o țară îmbelșugată, înaintată, în care poporul să ducă o viață demnă, să se poată bucura din plin de cuceririle civilizației, atît din punct de vedere material, cît și spiritual.»

«Să deveniți cetățeni demni ai patriei noastre socialiste, în stare să duceți mai departe făclia luminoasă a progresului, să asigurați dezvoltarea în continuare a minunatelor tradiții revoluționare ale înaintașilor voștri»!

«Nu există misiune mai nobilă decît aceea de a-ți servi poporul, patria, în orice împrejurări! Nu există misiune mai nobilă decît aceea de a fi purtătorul tradițiilor revoluționare, de a acționa întotdeauna într-un spirit revoluționar, de luptă împotriva vechiului, de promovare a noului în toate domeniile».

«Tinerii trebuie să rămînă întotdeauna revoluționari, să trăiască, să muncească și să lupte ca adevărați revoluționari și patrioți înaintați!»

ÎN ÎNTÎMPINAREA ALEGERILOR PIONIERESTI

● Forța colectivului crește prin eforturile unite ale tuturor ● Condiția de bază a pionierului-comandant: să fie un exemplu mobilizator, din toate punctele de vedere, pentru colegii săi ● În centrul atenției comandamentelor: stimularea, la fiecare pionier, a dorinței active de autodepășire!

Peste cîteva zile, încep alegerile pionierești.

Ne aflăm în mijlocul unor pionieri orădeni, comandanți de detașament și de grupă, mulți dintre ei participanți la Forumul județean și cu toții interesați să pornească, încă de la începutul anului școlar, la acțiune, ținînd seama de hotărîrile și documentele Forumului Național. I-am rugat pe interlocutorii noștri să ne relateze despre felul în care consideră, pe temeiul propriei experiențe, că trebuie să acționeze un pionier-comandant și, în general, membrii comandamentelor pionierești, toți pionierii.

Claudia Bobar (Școala generală nr. 15, cl. a VIII-a): Încă din anul trecut am observat că în detașament nu toți pionierii participă la acțiunile organizate. Ne-am gîndit care să fie cauza? Nu sîntem destul de prietenoși? Eu cred că altul este motivul: aceștia sînt elevii mai... comozi, care nu se străduiesc nici la carte și nici la altceva.

Laura Tudosea (Școala generală nr. 15, cl. a VIII-a): Cred că trebuie să fim mai severi.

Claudia: Severi? Nu-ți împărtășesc părerea! Mai potrivită este bunăvoința față de ceilalți.

Arina Tarcea (Școala generală nr. 8, cl. a VIII-a): Da, dar numai bunăvoința nu-i ajută pe cei care nu vor să învețe. Trebuie să-i convingem să muncească mai mult, cu seriozitate.

Balla Péter (Școala generală nr. 8, cl. a VIII-a): După părerea mea, chiar din primele zile de școală, comandantul nu trebuie să piardă din vedere nimic. Este o cerință foarte importantă. Dar, totodată, se știe, nici un comandant nu poate să se descurce de unul singur. Trebuie să se bizuie pe detașament. Eu am cincisprezece prieteni buni care și ei, la rîndul lor, au prieteni. În acțiuni sportive, în munca patriotică, în drum spre casă, stăm de vorbă împreună, discutăm ce trebuie să facem. Dacă eu,de pildă, aș repeta de unul singur, mereu: «învață», «de ce nu înveți», «trebuie să înveți», ceilalți ar spune că «Pèter iarăși a pus placa». În alt fel însă, și fără dădăceală, tot reușesc să-mi îndeplinesc răspunderea.

Claudia: Da, e-o calitate omenească să găsești tonul potrivit, cuvintele potrivite. Pentru că fiecare copil își are personalitatea lui, cum o am și eu pe a mea. Ar trebui să ne cunoaștem din ce în ce mai bine pentru a găsi totdeauna cuvintele potrivite.

Asztalos Gabriela (Școala generală nr. 14, cl. a VIII-a): Unii sînt elevi slabi, nu obțin rezultatele dorite pentru că nu au încredere în propria lor putere.

Claudia: Și atunci noi facem greșeala de a nu le acorda îndeajuns încredere. Pe cei cu rezultate mai slabe uneori nu-i antrenăm nici în activitățile sportive pînă nu-și îndreaptă notele. Și poate chiar în aceste activități ar putea ei să ne dovedească că au anumite calități.

Balogh Tünde (Școala generală nr. 14, cl. a VIII-a): De fapt, fiecare pionier deține anumite calități. Nu are, poate, aptitudine pentru o activitate, dar are, cu siguranță, pentru alta. Am înțeles acest adevăr chiar din primele clase, l-am aflat de la tovarășa comandantă-instructoare care ne era și învățătoare. Ținînd seama de acest lucru, detașamentul nostru a fost întotdeauna fruntaș. La noi, în cadrul colectivului, se hotărăște participarea la concursuri pentru că se cunosc bine aptitudinile fiecăruia și tot detașamentul este bucuros dacă se obțin rezultate foarte bune la o acțiune sau alta.

Moroșan Eva (Școala generală nr. 17, cl. a VIII-a): Cred că e foarte frumoasă viața într-un colectiv în care există această armonie. În unele detașamente, însă, se mai întîmplă ca pionierii să se poarte ca și cum ar fi invidioși unii pe alții.

Laura: Da, ori sînt situații în care băieții și fetele nu se înțeleg bine, nu se ajută reciproc. Unii lucrează, alții nu!

Arina: După părerea mea, este foarte important ca fiecărui pionier să-i revină o răspundere în detașament. Și atunci — cum e normal — înseamnă că lucrează tot detașamentul!

Péter: De acord. Numai că trebuie să știm bine ce sarcină i se poate da fiecăruia ca să o poată realiza cît mai bine.

Reporter: *Ai putea răspunde, Péter, la întrebarea: cine sare mai repede să te ajute, pe tine, în calitate de comandant, cei mai buni pionieri sau, dimpotrivă..*

Péter: Curios! Dacă stau să mă gîndesc, constat că, mai degrabă un elev mai slab la învățătură. Cel foarte bun adesea spune: «Nu pot să te ajut, nu am timp, am ore etc.». Uneori, elevii care nu au note foarte bune la învățătură au totuși 10 la atelier. Aș vrea ca în noul an să-i facem pe acești elevi să înțeleagă că nici studiul nu este greu, doar că trebuie să-l iei încă de la început, în serios. Ar trebui să înțelegem fiecare că, de fapt, nu se poate «recupera» nici o zi pierdută. Ea trece, pur și simplu. Cu realizări sau... fără!

Reporter: *Desigur, despre asta trebuie să convingi tot detașamentul. Și tu, Claudia, la începutul dialogului, ai spus că tocmai acest lucru este foarte important: să găsești tonul, cuvintele potrivite. Crezi că poți să le găsești? Ai un astfel de exemplu?*

Claudia: Da, am. In vacanță, am fost într-o expediție cu mai mulți colegi de clasă. Cu noi au venit și patru utecești, foști elevi la școala noastră, acum liceeni. Într-una dintre ascensiuni, eram în Retezat, ne-a prins grindina. În jurul nostru totul era numai gheață. Ne-am speriat, credeam că n-o să putem coborî, însă prietenii noștri mai mari ne-au ajutat. Au și glumit, au cîntat. Nu știu cum, dar am coborît! Eu cred că așa cum s-au purtat ei atunci, trebuie să fim și noi, în situații mai deosebite: încrezători, hotărîți, prietenoși. Și, de cele mai multe ori, așa sîntem!

Takács Ghizela

▲Marile descoperiri științifice de mîine încep astăzi, pe băncile școlii.

▲Locul unde nici o întrebare nu rămîne fără răspuns: biblioteca!

Fiecare oră de școală, un pas înainte pe drumul însușirii celor mai înaintate cuceriri ale cunoașterii umane.

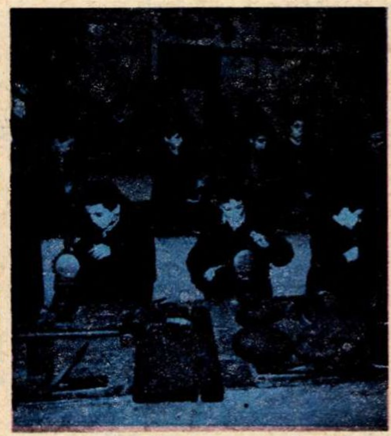

Aici, în atelierele-școală, învățăm și exemplara disciplină muncitorească.

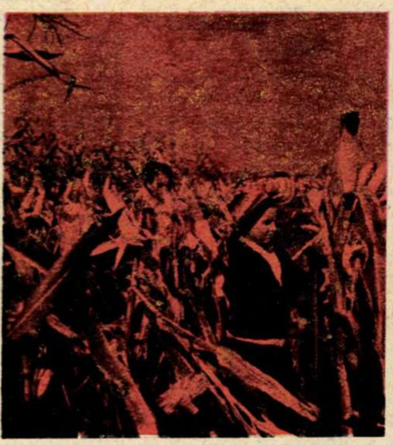

Pecetea muncii directe alături de părinți înnobilează anii noștri tineri.

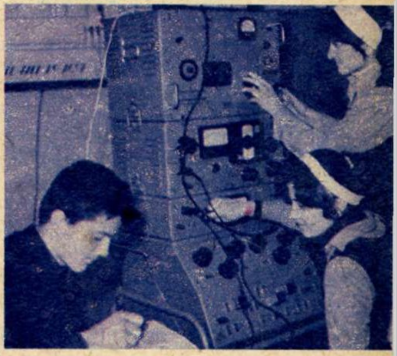

Principiul de aur al școlii românești, îmbinarea învățămîntului cu producția și cercetarea, este garanția realizării depline a fiecărui tînăr ca om, ca specialist, ca devotat și harnic cetățean al României socialiste.

A IUBI ȚARA PRIN A TE DĂRUI PENTRU EA

Fii fericit, copile: te-ai născut într-o țară care, cu puține se aseamănă pe pămînt în frumusețea și armonia alcătuirii sale de munți, dealuri și cîmpii, dăruită cu bogății de tot felul, de ape care i se prefiră din creștetul brazilor pînă în cingătoarea albastră a Dunării; ești fiul unui popor care și-a făcut din statornicia pe aceste meleaguri crezul de-o viață, apărîndu-și-l cu strășnicie, transformînd străvechea vatră a dacilor într-un pămînt al luptelor neostoite pentru libertate și dreptate.

De nebiruit în vitejia sa, acest popor din care vii cu părinții și moșii tăi, în scurtul răgaz dintre o bătălie și alta, învățînd de la Carpați, și-a întărit hotarele cu cetăți, și-a lucrat țarina ca să nu uite taina rodniciei, scriindu-și în același timp cronicile și cîntîndu-și baladele. Jertfele și strădaniile, adesea de necrezut, peste puterile sale, nu l-au doborît și n-au fost zadarnice, pînă la urmă, și nu prea demult, reușind, o dată pentru totdeauna, să iasă la lumina cea mare a istoriei și a lumii prin nepieritoarea lui faptă revoluționară, punînd noi temelii și temeiuri de viață în vechea lui vatră strămoșească.

Pecetea strălucitei sale nobleți de vrednicie și iscusință întru zidire și-a așezat-o pe noi ctitorii, învecinîndu-se nu o dată cu cele seculare, ale înaintașilor și vitejilor săi voievozi: la Porțile de Fier, lîngă podul care a legat pentru totdeauna marea împărăție romană cu mîndra țară dacă a lui Decebal, marea stea a Dunării,care este hidrocentrala; alături de Turnul Chindiei, din vechea cetate de scaun a Tîrgoviștei, s-au ridicat alte curți și alte turnuri, între care și cele ale Combinatului de oțeluri speciale; în dulce Tîrgul Ieșilor, vuietul greu al uriașelor mașini e secondat de freamătul abia deslușit al retortelor chimiei; nu departe de legendara Sarmizegetusă, zid în zid cu glorioasa reședință Huniadă, oțelul își înalță meterezele sale; iar la Marea cea mare invocată de bătrînul Voievod, din chiar granițele anticului Tomis, navele gigantice ieșite din mîinile meșterilor noștri iau drumul mărilor și oceanelor spre slava acestei patrii ajunsă în marea cinste a lumii prin vrednicia fiilor și înțelepciunea vitează a cîrmaciului său, deopotrivă gospodar și strateg.

A cunoaște toate acestea spre a ști să le prețuiești e de datoria ta, copile, iubirea de țară fiindu-ți cea mai bună călăuză în a le desluși înțelesurile și trăiniciile. Mă întreb și te întrebi poate dacă numai cunoașterea și stima plină de prețuire sînt suficiente pentru a fi cu adevărat un fiu bun și un oștean viteaz al Cetății care este țara de azi, România socialistă, mai ales cînd pieptul ți-l înnobilează faldurii cravatei roșii cu tricolor, însemnul tînărului patriot revoluționar. Iubești și prețuiești întotdeauna cu mîndrie și cu mai multă tărie a credinței ceea ce te leagă și prin ceea ce ai adăugat tu, din cei mai fragezi ani, zestrei și frumuseții moștenite de la înaintași ca și de la părinții tăi. Patriotism azi, în accepțiunea sa revoluționară, proprie comunistului, înseamnă a iubi țara, prin a te dărui pentru ea.

NICULAE STOIAN

Desen: **Niculina Georgescu,** clasa a VII-a, Șc. gen. nr. 11, Buzău.

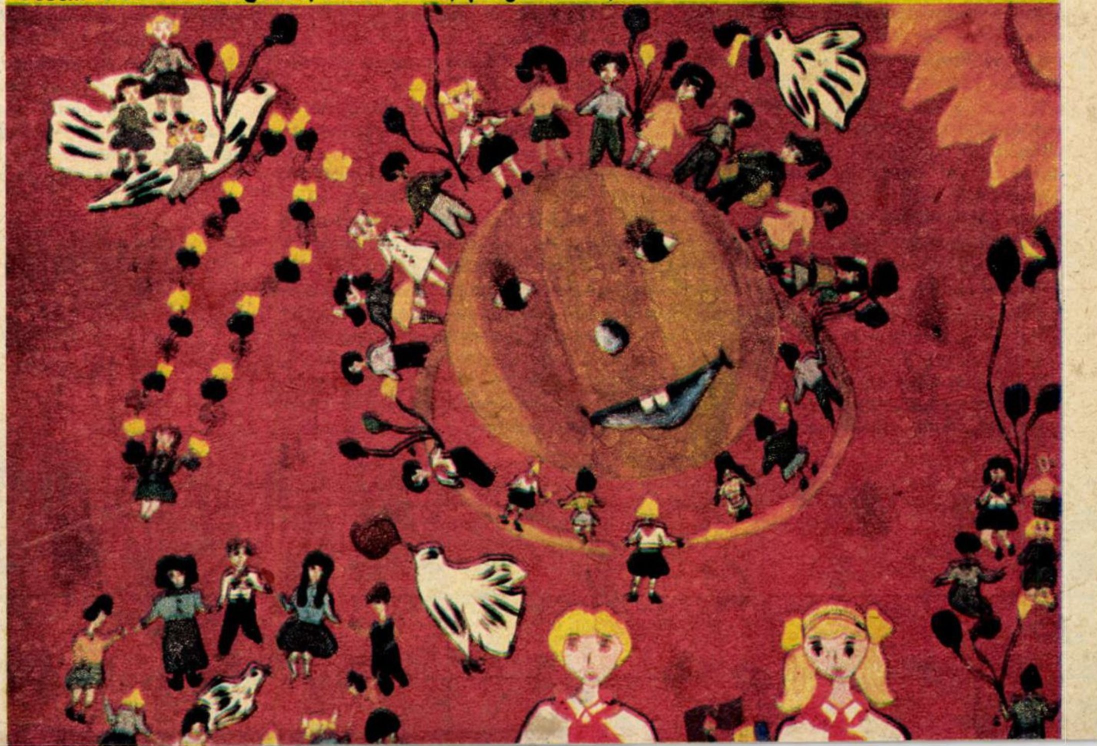

TRIBUNA ÎNVĂȚĂTURII

Anul bun se cunoaște de la primele note!

Știți foarte bine: există prin tradiție o prelungire a «efectului vacanța» în primele zile și chiar săptămîni ale anului școlar. O prelungire care, adesea, face ca cele dintîi note ale proaspătului catalog să fie slabe. Iar cînd se întîmplă așa, prejudecata intră repede în acțiune: «Nu-i nimic, la început nu e o problemă». Sigur, teoretic lucrurile așa stau: e timp să îndrepți o notă slabă — întrebarea este de ce această mentalitate de cîrpaci, în legătură tocmai cu activitatea care definește rostul principal al vîrstei tale, învățătura. De ce această cenușie soartă rezervată tocmai timpului cel mai prețios din viața noastră: timpul care urmează să vină!

Specialiștii au demonstrat că procentul de uitare pe care îl determină vacanța este foarte mare. S-a constatat că se uită masiv cunoștințele de matematică în primul rînd; apoi cele de gramatică, de chimie și fizică. Se poate observa că e vorba de științe exacte — iar uitarea s-ar datora atît faptului că informațiile (cunoștințele) de acest tip circulă mai rar prin discuțiile și preocupările unui copil aflat în vacanță cît și faptului că aceste cunoștințe (care cer o însușire logică) fiind însușite mecanic, e suficientă o fisură pentru ca ansamblul să cadă.

Cam în ce fel se petrec lucrurile de obicei?

Activul, detașamentul, intervin după ce fenomenul s-a produs. Intervenția, deci, nu are o funcție de prevedere, ci e o simplă... alarmă! Măsurile și ele, sînt... pe măsură: reproșuri, critică, agitație. Foarte rar procedeul este eficace — iar atunci cînd este, faptul se soldează cu o simplă revenire la disciplină a celui în cauză și nu are asupra sa influențe adînci, educative.

Cu gîndul la toate acestea, să vedem ce s-ar putea face în ideea de a determina ca anul școlar al cataloagelor noastre să înceapă cu rezultate bune.

Atenție la școlarii cu «demaraj» mai greu...

Unii sînt timizi, alții uituci, alții zburdalnici, intră mai greu într-o viață sistematică. Voi îi cunoașteți foarte bine.

În cazul lor, odată în plus se vădește importanța acordată din primele zile efectuării sistematice a lecțiilor. Unii așteaptă să vină «lecțiile grele», ca numai atunci să se deranjeze — dar mai importantă decît sarcina de rezolvat este **obișnuința de a munci sistematic:** *adică întotdeauna cînd ai de muncă.*

Spuneți «Bun venit» materiilor noi!

În clasa a VI-a apare fizica, în clasa a VII-a, chimia, în clasa a VIII-a, ecologia etc. Un corespondent al revistei noastre care a fost în tabără la Zalău ne scrie: «am vizitat orașul împreună cu prietenul meu Cornel și am intrat într-o librărie unde am văzut o carte de fizică de-a VII-a. Am răsfoit-o: e interesantă, nu e grea și cred că o să-mi placă». Foarte bine au procedat cei doi amici și sîntem convinși că pînă la sunetul clopoțelului, ei n-au rămas doar la... răsfoiala relatată mai sus. Pentru că nu e suficient!

Dacă cumva unii, în urma acestui procedeu, au rămas cu o impresie greșită despre obiectul cu pricina? E bine, de aceea, ca în primele zile, la primele ore ale obiectului respectiv, în colaborare cu profesorul de specialitate, cu unii elevi de la clasele imediat superioare să vă propuneți cunoașterea obiectului cel nou o discuție — dezbatere, o întîlnire cu un specialist din industria de profil (chimist, fizician, biolog etc.), o proiecție de filme ori diapozitive, niște demonstrații practice etc.

O materie nouă e o fereastră nouă spre lume: deschideți-o la vreme!

Semaforul să înceapă imediat și să «clipească», mai ales cu verdele!

Se cunoaște din experiența anilor trecuți că la Semafor (atît la «Aplauze pentru... cît și la «Ghimpele») primele apariții sînt întîrziate (după ce s-au acumulat cîteva note slabe în dreptul respectivului) și de regulă critice. În general — și din păcate — Semaforul e interpretat ca un remediu sever, ca un leac tare. Replica noastră este, desigur, lesne de bănuit: Semaforul să intre în acțiune imediat pentru a nu lăsa ca efectele, adunîndu-se crescînd, cauzele să treacă pe planul doi sau chiar să dispară din atenția noastră.

De ce cu verdele?

Dacă acționăm de la început în cadrul detașamentului, vom fi atenți cu răspunsurile date la ore, nu vom aștepta notele. Și atunci, în cazurile în care se observă o întîrziere a adaptării la munca școlară intervenim cu o vorbă, un sfat, un sprijin direct și prompt: în cazurile în care remarcăm răspunsuri frumoase (mai ales de la elevi neobișnuiți cu performanța) le spunem și lor o vorbă bună. Dar s-o spunem acolo, la Semafor! Pentru că fapta bună se poate încuraja mai eficace prin lauda la timp, decît se poate să îndrepte răul printr-o critică aspră, fie ea și la timp. Deprinși să vadă de la început că Semaforul este, în primul rînd, prietenul eforturilor frumoase, prin acest fapt, doar vor fi influențați și cei care, la început, nu se prea angajează în muncă.

Credem că este suficient să avem în vedere, în această etapă a muncii școlare — ca și, în general, în orice activitate — cîteva idei (principii), dar pe care să le aplicăm **consecutiv** *și* **diversificat** *(după clasă, după caz).*

Voi puteți găsi, desigur, noi procedee pentru a asigura un debut bun în acest nou asalt al cataloagelor (unii, desigur, au sistemele lor de acțiune): importantă este însă **convingerea că începutul unui nou an de muncă școlară are o importanță specială** *pentru că el prezintă dificultăți speciale. Asigurați-vă, deci, accesul la* **«Banca de Onoare»**, *din start.*

Pentru că adevărata autodepășire nu-i o problemă de campanie, ci o preocupare permanentă, o trăsătură de caracter.

Ilie Traian

INIȚIATIVA PIONIEREASCĂ ÎN ACȚIUNE

„BANCA DE ONOARE“

Reporter și fotoreporter ne-am aflat zilele acestea printre noii noștri prieteni, pionierii Școlii generale nr. 112 din Capitală, pentru a prinde la timp momentul lansării acțiunii «Banca de onoare», momentul startului. Încă de la sfîrșitul anului trecut, copiii de la această școală ne-au mărturisit dorința și voința lor de a iniția și în unitatea lor «Banca de onoare». Înseși rezultatele obținute atunci alcătuiau un argument convingător că șansele de a aduce în școală mîndrul însemn al autodepășirii sînt promițătoare. De altfel, știm cu toții că orice copil dispune, virtual, de capacitatea de a se autodepăși, după cum în orice școală există posibilități de declanșare și susținere a acțiunii autodepășirii. Să ne reîntoarcem la noii noștri prieteni: ei au obținut succese notabile în funcționarea cercurilor de electrotehnică, în participarea la olimpiadele pe materii (îndeosebi la matematică, fizică și chimie), în îndeplinirea și depășirea angajamentului la muncă patriotică. Sînt cîteva rezultate din cele remarcabile în școală, care garantează că în pasionantul atelier, un atelier de caractere, cum a fost supranumită acțiunea «Banca de onoare», copiii pot să realizeze, în viitor, lucruri și mai bune ca pînă acum. Cum a luat startul acțiunea la această școală? Comandamentul unității de pionieri (foto 1), studiind documentele Forumului Național al Pionierilor 1981 și analizînd situația din propria unitate, a considerat că în acest an școlar inițierea acțiunii «Banca de onoare» capătă un rol deosebit. În vederea dinamizării activității pionierești în școală, a acționării cu mai multă hotărîre pentru îmbunătățirea rezultatelor la învățătură și la disciplină, în diminuarea mediocrității — «Banca de onoare» își va avea rolul său influent. O convorbire de lucru pe care au avut-o pionierii cu conducerea școlii a stabilit că o condiție esențială a izbînzilor în muncă este foarte buna organizare, astfel că încă din prima zi de deschidere a anului școlar, sub egida ceremonialului pionieresc, totul să decurgă ordonat și energic. Un alt moment la care participăm este studierea cu atenție a regulamentului acțiunii «Banca de onoare» (foto 2), după cum și popularizarea acestei acțiuni (foto 3) la Semaforul școlii (o gazetă, constatăm, atractivă, cu grafică frumoasă și laborios redactată). Surprinzînd deci momentele mari ale organizării și popularizării pe unitate, am căutat să facem cunoștință de aproape cu protagoniștii «Băncii de onoare» care, după cum am văzut, au oferit, cavalerește, primul loc în fața obiectivului fotografic, fetelor (așa cum se știe, totdeauna colege foarte harnice, active, conștiincioase).

Gabriela Vonsovici, din clasa a VIII-a E, dorește ca însemnul «Banca de onoare» să poposească mai întîi pe pupitrul Cristinei T., Gabrielei P., al lui Gheorghe D. precum și a altor colegi care «pot să învețe, dar nu vor să se străduiască îndeajuns...» De ce? Colega ei, **Daniela Vică**, ne spune: «Pentru că acești elevi nu și-au impus să învețe cu consecvență și perseverență întotdeauna, nu sînt destul de atenți la ore, iar uneori lipsesc de la lecții...» Dorința interlocutoarelor noastre este ca cei ce se complac în mediocritate să fie primii care «s-o rupă cu trecutul» și să cîștige distincția.

Anca Pîrvan are o idee și ideea se

1

2

3

APLAUZE
STIRI SPORTIVE

Trei frați

I-am întîlnit într-o tabără pionierească, la Sinaia. Veniseră, după cum am aflat, din satul prahovean Dițești. Părinții lor, Constantin și Maria Andronescu, sînt muncitori la I.U.M. Filipeștii de Pădure. Strungar, tatăl; lăcătuș, mama. Drept care și ei, adică Marian (în clasa a IV-a), Iulian (în clasa a VI-a) și Daniel (în clasa a VII-a), iubesc munca și doresc, încă de pe acum, să îmbrățișeze meseriile părinților, să ajungă meșteri destoinici în centrul minier al Filipeștilor de Pădure.

Cînd i-am cunoscut trăiau din plin bucuriile binemeritate ale vacanței. Binemeritate, pentru că toți trei sînt elevi cu note bune în catalog și cu o frumoasă participare la activitatea pionierească. Directorul taberei. profesorul Octavian Balteanu, mi-a recomandat în Daniel Andronescu un valoros șahist și un înzestrat acordeonist, tustrei frații alcătuind un grup vocal evidențiat la concursul de muzică populară.

...Băieți modești, simpatici, se vedea limpede că fuseseră îndrăgiți și de colegi, și de profesorii din tabără. În ceea ce îi privește, erau încîntați de drumețiile pe cărări de munte, de întreg programul zilelor petrecute la Sinaia. Dar și-au mărturisit, totodată, și dorul de acasă, de satul lor. Unde, cum spune un cîntec popular pe care și ei îl cîntau foarte frumos, ești «cu ai tăi».

CORNELIU ȘERBAN

AM CUNOSCUT COPII CUTEZĂTORI

MEDITAȚIE DESPRE CURAJ

de ILIE TĂNĂSACHE

Un fapt petrecut la Dîrvari, comuna Ciorogîrla, județul Giurgiu, aduce în prim-planul rîndurilor de față meditația asupra unei calități omenești fundamentale — curajul. Un copil a căzut într-un puț, oamenii mari nu aveau cum să ajungă la el să-l salveze și atunci...

Atunci, pionierul **Petre Constantin George** n-a ezitat să săvîrșească el acest act de curaj, învingîndu-și ca un bărbat în toată firea orice sentiment de teamă.

Fapta binemerită cele mai alese cuvinte de prețuire, de laudă. Cu atît mai mult cu cît ea se adaugă la o salbă nesfîrșită de fapte asemănătoare ai căror eroi sînt purtătorii cravatelor roșii cu tricolor.

Anticii ne spun că «norocul îi ajută pe cei curajoși». Dar în fapte ca aceea mai sus înfățișată, să fie vorba oare de noroc? Se-nțelege că nu. Curajoșii ce se formează ca oameni sub ochii noștri au drept autentic dascăl însăși epoca în care trăiesc. Este o epocă de nedezmințit curaj, ce croiește noi drumuri în istorie. A înlocui o societate nedreaptă, cu una mai bună și mai dreaptă, e un act de curaj. A zăgăzui rîurile, a le pune să producă lumină — e un act de curaj. A primeni orașele, a construi orașe, cetăți ale chimiei, siderurgiei, a pătrunde adînc în microcosmosul celulelor — e un act de curaj. E un act de curaj să elaborezi programe ale dezvoltării pînă spre pragurile anului 2000 și mai departe. E un act de curaj, comunist, să cutezi a înfăptui lucruri care nu și le-a mai propus nici o generație, să cutezi a gîndi viitorul. Și totul, repetăm, în numele omului acestui pămînt, cu nume de cîntec de dor — România.

Fapta pionierului din Dîrvari, din epoca noastră, atît de generoasă în curaj, își trage seva. Ca atîtea mii și mii de fapte pionierești care, parafrazîndu-i pe antici, «își pun ei curajul în slujba norocului».

* * *

---

a autodepășirii, în noul an școlar

materializează tot printr-o inițiativă; în detașamentul lor există și colegi care au demonstrat, încă din anul trecut, că pot să se autodepășească. Sînt pionierele Eugenia Neamțu, Sorina Drăjneanu, Mihaela Popa, care au ajuns printr-un efort meritoriu, de la note modeste la medii mari. Pe aceste colege, pionierii din detașament le consideră încă de pe acum, virtuale deținătoare ale distinctiei «Banca de onoare». Inițiativa deci: din prima zi de școală ele au fost felicitate și li s-a urat succes în participarea la această acțiune.

În imagine (foto 4) vă zîmbesc din rîndul participanților la acțiune două pioniere, care sînt considerate de colegi candidate cu succes la distincția «Banca de onoare». Se numesc Ingrid Cioba și Luminița Bugeac. Citâm declarația ce ne-a făcut-o Ingrid (este fetița cu fundițe, din imagine): «Doresc să mă autodepășesc, să am succese mai mari decît în anul trecut, aș dori ca aceste eforturi să dea roade frumoase, iar aceste roade să fie numai notele de 10. Dacă o să iau un 9, o să caut să-l îndrept.» Măcar ultima vorbă pe care o reținem, ne-o dezvăluie pe Ingrid năzuind la perfecțiune. Luminița, a doua candidată, a venit dintr-o clasă, unde era calificată ca o elevă bună, în altă clasă, unde nivelul general la învățătură era mult mai ridicat, nu s-a descurajat, însă, nu a dat înapoi; și a reușit să se autodepășească, ridicîndu-se la cerințele colectivului din care face parte.

...Și **Liana Bădiță** (clasa a VII-a B), **Rodica Dogaru** (dintr-a VII-a A) și alții ne-au vorbit despre voința lor de a se autodepăși, dar fiindcă rezultatele pe care le obțin sînt — vorba Gabrielei — «destul de bune» (de la 9,50 în sus), preocuparea intensă, grija ce o au se îndreaptă mereu spre colegii care sînt isteți, dar... comozi. Portretul moral al elevului cu adevărat bun este acesta, și de aceea ne cîștigă întotdeauna simpatia: el dorește ca toată clasa să fie la înălțime, toți colegii să fie buni și foarte buni.

Ne-am luat rămas bun de la cutezătorii Școlii generale nr 112, așteptînd ca toți colegii lor din grupe și detașamente, spre care s-a îndreptat gîndul încrezător al inițiatorilor «Banca de onoare» să demonstreze că nu înșeală așteptările, că se vor autodepăși, că vor fi primii cîștigători ai distincției «Banca de onoare». Le urăm succes!

Margareta Micu
Foto: **Constantin Popescu**

4

Rodica: Încă din anul trecut, grupa noastră a reușit să crească și vrem cu toții să creștem și mai mult.

Anca: Contează foarte mult să ai un ideal. Eu vreau să ajung învățătoare, să urmez meseria mamei mele.

Liana: Prin această distincție vom izbuti să învățăm mai mult, mai bine.

Gabriela: Cînd ești elev foarte bun, n-ai voie să scazi.

EXPO START spre viitor

1981

CONCURSUL
de creație tehnico- științifică al pionierilor și școlarilor
LA ORA BILANȚURILOR

14 ani... Atîția împlinește în această toamnă concursul republican de creație tehnică al pionierilor și școlarilor. **Lansată din inițiativa redacției noastre, în primul an de viață al revistei «Cutezătorii»**, întrecerea talentelor tehnice din rîndul elevilor s-a dezvoltat impetuos, cuprinzînd mii și apoi zeci de mii de copii în fiecare an, pînă astăzi, cînd, antrenînd sute de mii de pionieri, s-a transformat într-o acțiune de masă. Legat prin mii de fire de resorturile educative ale Organizației Pionierilor, Concursul **«Start spre viitor»** a devenit una dintre activitățile ei definitorii. Cu greu s-ar mai putea în prezent imagina mișcarea pionierească fără fluxul continuu al ideilor tehnice originale, al proiectelor de viitor pline de fantezie, toate respirînd același aer optimist, constructiv și temerar, specific generațiilor tinere, pentru care cuvîntul imposibil pare, treptat, să-și piardă sensul.

Preocupările de ordin tehnic ale pionierilor se află într-o profundă consonanță cu elanul constructiv și înnoitor care însuflețește țara întreagă și care aduce o vibrație înaltă în fiecare cămin, în fiecare familie. Învățînd de la părinți, de la societate că a trăi înseamnă a crea, a făuri bunuri materiale, idei și frumusețe, copiii României socialiste iau de timpuriu un fericit «Start spre viitor». Suplinind prin entuziasm și sinceritate ceea ce deocamdată le mai lipsește ca forță, ei se înscriu în frontul general al celor care prefac țara însăși, turnînd-o în tipare noi, grandioase și totodată umane, demne de epoca în care trăim și de visul mereu mai aproape al comunismului împlinit.

Există la casele pionierilor și șoimilor patriei din toată țara săli de lucru în care se intră cu emoție și respect. În aceste adevărate laboratoare ale gîndirii tehnice pionierești au fost elaborate nu o dată lucrări care au stîrnit admirația specialiștilor la marile finale ale Concursului «Start spre viitor». O atestă nelipsita vitrină cu trofee, în care multe zeci de medalii și diplome perpetuează numele celor a căror fantezie, inteligență și efort s-au materializat în creații memorabile.

Dar mai există și ateliere modeste, în care activitatea competițională în domeniul creației tehnice a luat avînt abia de curînd. Unele au izbutit în scurtă vreme să iasă din anonimat, altele încă nu au fost «descoperite».

Tuturora le oferă o șansă egală cadrul generos al cursului «Start spre viitor». În standurile expozimanente de la București — permanentă, dar nă fiecare ediție a concursului — poți vedea ră produse ale marilor «firme», consacrate prin șiruri lungi de succese, cu cele tinere, dornice să se afirme în competiția talentului și a inteligenței aplicate la comandamentele revoluției tehnico-științifice în curs.

O IMAGINE CONCENTRATĂ A PIONIERIEI

O vizită la expoziția republicană a lucrărilor premiate la concursul «Start spre viitor» și la mai tînărul ei însoțitor «Atelier 2000» echivalează cu un periplu prin toate colțurile țării. În cîteva ore poți trece de la Constanța la Oradea și de la Suceava la Drobeta-Turnu Severin. Dar nu ca într-un zbor cu avionul, în care distanța amestecă totul într-un văl alburiu de ceață. Aici, în expoziție, se vede, într-o imagine concentrată, esența, ceea ce au mai bun copiii care au îndrăgit uneltele creației tehnice: cît suflet au investit în această activitate definitorie pentru epoca noastră, cît efort au depus, cîtă perseverență și încăpățînare de a reuși au trebuit să dovedească pentru a obține în final rezultatul dorit — un produs demn să figureze în expoziția reprezentativă a pionieriei și să concureze la un premiu.

Vizitatorii poartă în majoritate cravate roșii cu tricolor. Ei contemplă lucrările expuse, citesc explicațiile, răsfoiesc uneori dosarele însoțitoare, dornici să înțeleagă valoarea construcțiilor, utilitatea lor. O fac plini de respect pentru cei care le-au creat. Uneori îi întîlnești însă printre acești copii chiar pe autorii unor lucrări. Și atunci ai surpriza să observi că și ei își privesc lucrările cu același respect. Surprinzător? Defel. Prezentate sub emblema expoziției republicane, aureolate de o lumină nouă, a consacrării, lucrările lor sînt altele. Ele par să aibă acum o existență autonomă, aceea pe care o conferă valoarea recunoscută.

MATERIA PRIMĂ A ENTUZIASMULUI

După cum se știe, ediția din acest an a concursurilor «Start spre viitor» și «Atelier 2000» a fost dedicată marii aniversări a Partidului Comunist Român, celor 60 de ani de luptă a comuniștilor în fruntea celor mai înaintate forțe ale poporului român pentru libertate, demnitate națională, pentru socialism.

Parcurgem vasta expoziție care înfățișează publicului cele mai bune lucrări prezentate la cele două concursuri. Căutăm să descoperim cum se reflectă în aceste mașinării miniaturale și machete generoasa intenție jubiliară. Nu ne este greu s-o identificăm. Într-adevăr, cum ar fi putut s-o materializeze altfel decît aliniindu-se marilor comandamente ale timpului nostru, direcțiilor stabilite de partid ca prioritare pentru lumea mare a țării întregi.

Privesc cele două mari premii colective: **Centrala helio-eoliană** a pionierilor din Pitești și **Centrala electrică solară construită** la Reghin. Alături — **Centrala electrică eoliană** elaborată la Tg. Jiu, **Unitatea de locuit cu surse proprii de energie** proiectată la Craiova, **Panoul solar portabil** imaginat la Tulcea, **Casa solară** de la Moreni, **Dușul cu panou solar** de la Luduș, **Dispozitivul pentru raționalizarea consumului de energie electrică** de la Tg. Ocna. În expoziție sînt de două ori pe atîtea lucrări remarcabile — de altfel, distinse cu premii și mențiuni — care oferă soluții viabile problemelor producerii energiei și consumului ei rațional. Ce exprimă ele dacă nu preocuparea tinerilor cetățeni cu cravată pionierească pentru o problemă vitală a țării, la rezolvarea căreia partidul mobilizează toate energiile? Ce gînd conțin sub carcasele lor de metal mașinile și aparatura care ar putea să ocupe oricînd un loc într-una din unitățile noastre industriale, aliniindu-se cu drepturi egale activității productive ale acesteia, dacă nu nerăbdarea autorilor de a se înrola în marea oștire a muncii? Ce mesaj cuprinde seria impunătoare de aparate didactice din expoziție dacă nu dorința de a sluji unui învățămînt modern, elevat, legat structural de producție și cercetare, așa cum o cere partidul? Dar uimitoarele proiecte prezentate în machetă la «Atelier 2000» nu materializează oare, într-o viziune originală, obiective avute în vedere de întreaga dezvoltare a României socialiste, de perspectivele ei, așa cum reies din Programul partidului?

Glorioasa aniversare din acest an — șase decenii de la făurirea P.C.R. — se regăsește în tot ce este mai valoros în creația tehnică pionierească.

1
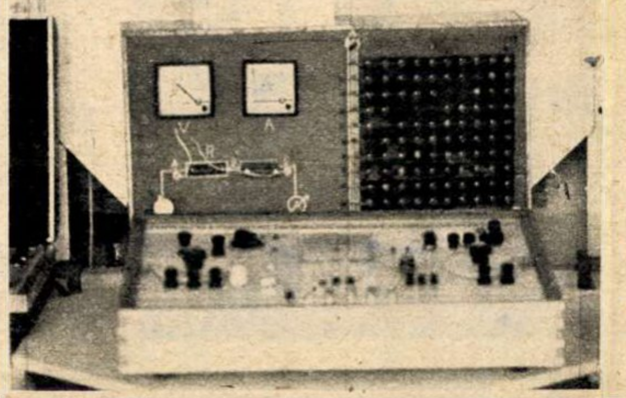

2
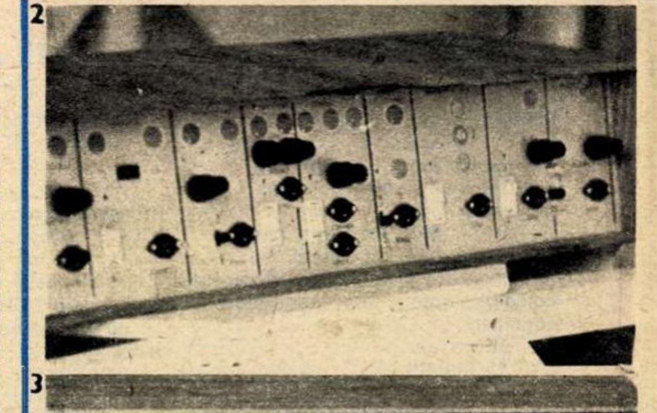

3

YO5 KHI
VOL
CW
MA
ARF
TUNER

4

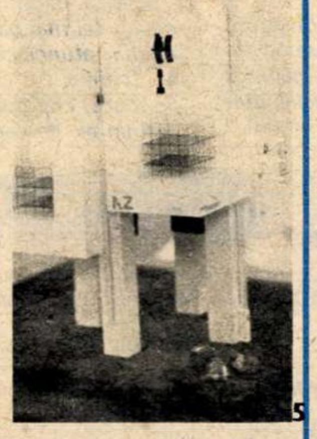
5

1) **Aparat didactic pentru determinarea relației curent-tensiune pe o porțiune de circuit (C.P.Ș.P. Hunedoara).**
2) **Complex de automatizări (Șc. gen. nr. 6, Suceava).**
3) **Radioreceptor pentru trafic 144—146 MHz (C.P.Ș.P. Blaj).**
4) **Orgă de lumini — radio (C.C.P.Ș.P.).**
5) **Casa pionierilor și șoimilor patriei în anul 2000 (C.P.Ș.P. Slobozia).**
6) **Centrală electrică helio-eoliană — Marele premiu colectiv (C.P.Ș.P. Pitești).**
7) **Centrală electrică solară — Marele premiu colectiv (C.P.Ș.P. Reghin).**

GATA PENTRU INDUSTRIILE DE MÎINE!

Pentru prima oară în lunga existență a concursului «Start spre viitor», **Marele premiu individual a fost cucerit de o fată.** Este Elena Lixandru din Buftea. Lucrarea ei se intitulează **Metodă și dispozitiv pentru măsurarea suprafețelor** și are șanse ca, analizată la Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci... Dar să nu anticipăm. Dincolo de caracterul de noutate al lucrării, dincolo de locul ei în galeria — atît de bogată — a construcțiilor menite să servească agriculturii socialiste, semnificația premiului obținut este și aceea că, la cel mai înalt nivel, consacră aportul fetelor la activitatea tehnică pionierească. Prezență vie încă de la primele ediții ale concursului, fetele și-au afirmat cu mereu mai multă forță calitățile specifice — inteligență, atenție, migală, răbdare, acuratețe a execuției. În condițiile tehnicilor moderne, mereu mai fragile, mai sensibile, asemenea însușiri devin de neprețuit. Electronica fină, producția memoriilor de calculator, nenumărate zone ale tehnologiilor de vîrf reclamă muncitori care să numere printre calitățile lor nu numai o bună pregătire teoretică, o calificare superioară și multă agilitate, dar și delicatețe. Industria de mîine așteaptă degetele subțiri și atente ale muncitoarelor care se formează astăzi în laboratoarele concursului «Start spre viitor».

*

În expoziție sînt prezente sute de lucrări. **Numai cele distinse cu premii și mențiuni sînt în număr de 145!** Tentația de a le enumera este mare, dar ea trebuie să cedeze în fața celei de a desprinde cîteva semnificații generale. De altfel, lista completă a lucrărilor premiate va apărea în numerele viitoare ale revistei «Start spre viitor».

Ne despărțim de lucrările din expoziția republicană a actualei ediții a concursului «Start spre viitor» și «Atelier 2000» cu nerăbdarea de a-i vedea, peste cîțiva ani, la lucru, în fabrici și uzine, la planșa proiectantului, pe cei a căror cunoștință am făcut-o aici. Sîntem convinși că, peste ani, vom recunoaște, pe cartea de vizită a unor specialiști de renume, a unor inovatori binecunoscuți, pe brevetele unor inventatori de prestigiu, nume de care am auzit întîia oară astăzi și vom recunoaște în realizările maturității lor spiritul cutezător, aspirația creatoare și setea de nou deprinse în atelierele pionieriei și care le saturează, ca un ozon sănătos.

Horia Aramă

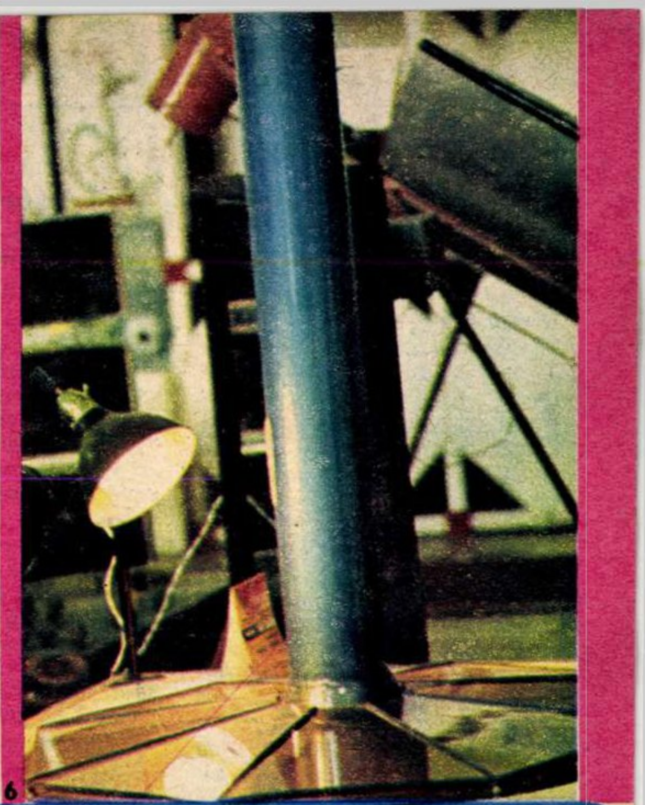
6

Vizitînd expoziția «Start spre viitor», dublată în acest an de «Atelier 2000», se remarcă în primul rînd marea varietate a lucrărilor: participanți din întreaga țară au realizat mașini agricole și jucării, panouri decorative și aparatură electronică, machete și dispozitive de lucru.

Se îmbină în aceste lucrări fantezia, îndrăzneala unor soluții demne de mileniul viitor cu simțul practic, cu necesitatea ca ele să fie imediat aplicabile. Astfel, pionierii de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Buzău au imaginat un **Complex școlar al viitorului** *în care linia arhitectonică și materialele de construcție moderne sînt asociate cu utilizarea energiei solare ca sursă calorică și de electricitate. Aceeași energie este captată și de cîteva tipuri de panouri și baterii solare expuse (Moreni, Reghin etc.), destinate a fi deja utilizate.*

De altfel, o altă caracteristică a acestei expoziții este marele interes pentru noile surse de energie — nu numai cea solară, ci și energia valurilor sau cea eoliană (sînt expuse cîteva centrale eoliene, dintre care se remarcă cea a pionierilor din Tg. Jiu).

Prin lucrările lor, pionierii caută să răspundă și altor cerințe ale economiei naționale: mecanizarea **(Coasă mecanică în doi timpi, Mașină de spălat legume)** *și automatizarea proceselor de muncă* **(Manipulator electronic, Complex pentru menținerea mediului în sere, Tester auto)**, *economisirea de materiale* **(Dispozitiv de măsurare a suprafețelor)**, *protecția muncii* **(Dispozitiv de protecție pentru strunguri)** *etc.*

În rezolvarea temelor propuse se vădește o continuă preocupare pentru cele mai noi soluții tehnice **(Iluminarea metroului bucureștean cu ajutorul radiației solare, Submarin giroscopic)**, *dorința de realizare a unor lucrări dificile în ceea ce privește proiectarea sau execuția* **(Aparatură radio complexă, Navă de epocă)**, *dar și inventivitate.* **În acest sens au fost selecționate cîteva lucrări cu un grad ridicat de originalitate, lucrări din domeniul aparatelor de măsură și al jucăriilor, pentru care urmează să se solicite brevet de invenție.**

Realizînd mașini și aparate sau ingenioase jucării distractive, pionierii care au luat «startul spre viitor» în 1981 și au lucrat în «atelierul anului 2000» s-au dovedit pasionați creatori de util și frumos.

ING. DOINA MANICATIDE
Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci

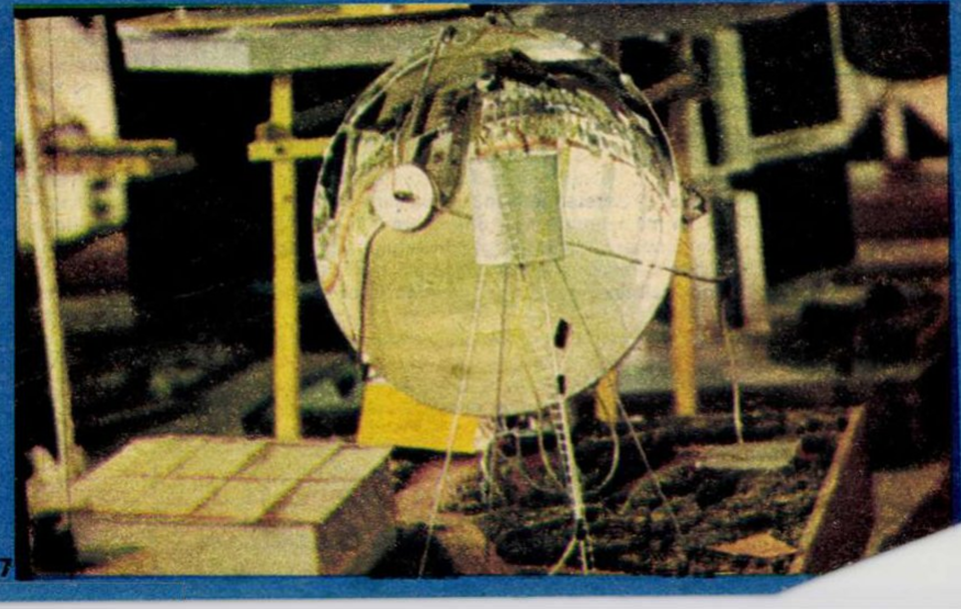
7

Numai un pic de septembrie

Schiţă de
CLEOPATRA LORINŢIU

Vi se întîmplă, cîteodată, ca în miezul verii, cînd e o căldură de-ţi vine să faci cîteva băi pe minut şi să bei două-trei pepsi-cola de la gheaţă în aceeaşi unitate de măsură a timpului, să doriţi să ningă? Să ningă puternic, totul să fie alb şi să fie gheţuş şi să aveţi nasurile roşii, roşii şi picioarele bocnă de frig?

Ei bine, mie mi se întîmplă. Şi asta încă n-ar fi nimic. Dar atunci cînd, în sfîrşit, ajung la bunici, la ţară, cînd nu mai sună telefonul şi n-o mai aud nici pe tanti Mia de la VII strigînd-o pe scumpa ei fiică: «Antinolia, nu te urca pe bicicletă! Antinolia să nu cazi! Antinolia, ai grijă cum traversezi strada!» (Mă rog, o mie de sfaturi pentru bunătatea de Antinolia). Deci, cînd, în sfîrşit, am scăpat de tramvaiele 3; 4 şi 8 care opresc în faţa blocului la stop cînd, mă rog, am ajuns în mijlocul naturii, la raţe şi la curci, la pîine caldă, aburindă, abia scoasă din cuptor, la grădina din care pot eu însumi să culeg castraveţi şi să scot cartofii din cuiburi, ei bine, atunci mi se face un dor de ascensorul nostru drag, de dragele mele tramvaie pe care le urmăresc de sus, din balcon, de meciurile de fotbal interscări!!!

Aţi mai pomenit aşa ceva? Iarna să visezi cireşe, toamna să doresti ghiocei, iar primăvara să vrei must? E normal ce mi se întîmplă mie? Nu ştiu ce să mai zic, dragi prieteni. Nu mai pricep nimic.

Cînd am a doua zi lucrare scrisă la aritmetică şi pe masă mă pîndeşte un roi de probleme mai agresiv decît un roi de lăcuste, o, cît mi-aş dori să-mi iau acuarelele şi blocul şi să pictez a nu ştiu cîta oară părculeţul din faţa blocului unde jucam şotron pe cînd eram doar un pici într-a patra... (Acum sînt în clasa a cincea!)

Şi în vară, pe cînd mă întorceam cu tata de la serbarea de sfîrşit de an şcolar cu «Punguţa cu doi bani» sub braţ fiindcă luasem doar menţiune, ah! ce n-aş fi dat să fie septembrie, s-o iau de la capăt, să le arăt colegilor de clasă de ce sînt eu în stare, să rămînă tovarăşa pur şi simplu uimită de răspunsurile mele şi să zică; «Bravo, Costele, felicitări! Văd că te-ai pus serios pe treabă».

Aş!... A doua zi era prima zi de vacanţă, iar eu stăteam mofluz lîngă bicicleta mea Pegas cu claxon, care avea bolnav un ventil şi-mi transmitea într-un mod ciudat starea ei de tristeţe.

Ce credeţi că s-a întîmplat cînd a venit septembrie? Am cules prima castană şi prima frunză gălbuie cu o amărăciune nemaipomenită. Acum să mă fi întrebat cineva ce planuri de vacanţă am! E-he-he!!! Cîte-aş fi avut de spus!

A! Nu că nu mi-ar place luna septembrie. Pun pariu cu oricine pe trei fotografii cu automobile şi pe trei bile de oţel că e luna cea mai frumoasă din tot anul!!!

Întîi, că la început de septembrie mai este încă un pic de vară, poţi să te scalzi, să faci plajă şi dacă se-ntîmplă să fii la mare, e o adevărată minunăţie!!!

Apoi s-au copt strugurii! Strugurii aceia mari şi cărnoşi (pe care sclifosita de Steluţa, vară-mea, îi mănîncă fără pieliţă!) şi nucile, piersicile, merele şi perele! Ce să mai vorbim!

Apoi vine 15! Cîte planuri, ce minunat este atunci cînd scrii prima compunere: «Cum mi-am petrecut vacanţa de vară» şi povesteşti în recreaţii fel de fel de peripeţii de la mare petrecute demult, în august...

După aceea e ziua mea. Evenimentul nici nu mai are nevoie de comentarii. Cînd te trezeşti dimineaţa cu un trenuleţ electric în pat, aşa ca picat din senin şi-apoi în toate celelalte zile ale anului cînd te scoli dimineaţa cauţi bine, temeinic pe pat şi sub pat, doar-doar s-o mai fi rătăcit vreun trenuleţ electric pe acolo. Cînd sufli în lumînările de pe tortul cu frişcă pe care scrie «La mulţi ani, Costel!»...

Cînd tata îţi zice: «Ei, acum eşti mare. Putem juca un fotbal împreună, jos în curte». Şi tu sari să iei mingea din balcon şi acolo găseşti o minunăţie de minge, nou-nouţă, cu eticheta proaspătă de la Romarta copiilor!

Uite-aşa. Ăsta este septembrie. Poţi să nu-l regreţi şi să nu-l pomeneşti tot timpul anului?

Aşa că m-am gîndit şi iar m-am gîndit, cel mai bine ar fi ca în timpul anului, atunci cînd vrei, să poţi să iei, (cum ai lua cu linguriţa un strop de frişcă) cîte puţin septembrie. Numai un pic de septembrie.

ROMAN FOILETON

TEMERARUL

14

de HARALAMB ZINCĂ

Într-adevăr, von Kraus îl ascultă cu ochii închişi, dînd scurt din cap. Nu-l pierd din priviri şi numai după ce generalul a redeschis ochii îndreptîndu-i spre mine, îmi dau seama că o primă bătălie am cîştigat-o. Eu însă, în aşteptarea sentinţei, sînt la fel de încordat.

Fereastra barăcii a fost închisă. Împuşcăturile dinspre şosea le aud venind de departe.

— Domnule locotenent Grolmann, sînteţi liber!

Muşchii mi se destind, cămaşa mi s-a lipit de spinare. Pocnesc din călcîie şi duc mîna automat la cozorocul chipiului.

— Locotenente, mi se adresează generalul Gerstenberg în momentul următor, mi s-a raportat că dumneata ştii româneşte..

— Este exact, domnule general.

— Cît de bine ştii?

— Precum germana!

Gerstenberg s-a oprit la un pas de mine şi mi se uită în ochi, de parcă şi-ar fi propus să mă hipnotizeze. Iarăşi mă încordez. De ce se uită aşa la mine? Ce vrea? M-a mirosit cumva? Fac un efort să nu mă las doborît de căutătura lui bănuitoare.

Deodată, afişînd un surîs enigmatic, îmi zice:

— Locotenente, am pentru dumneata o treabă... Urmează-mă!

«Hait! exclam în sinea mea. Am sfeclit-o! M-au mirosit şi acum urmăreşte să-mi întindă o capcană...» Salută. I se răspunde. Aghiotantul se repede să-i deschidă uşa. Gerstenberg iese, eu după el, aghiotantul după mine.

La uşă, ca şi cum ar fi ştiut că Gerstenberg mă va lua şi pe mine cu dînsul, căpitanul care mi-a luat arma mă aşteaptă. Mi-o înapoiază sub ochii oarecum miraţi ai generalului. Ieşim în beznă. Răcoarea pădurii e binefăcătoare. Lupta s-a potolit. Cînd şi cînd, cîte o rafală de armă automată perforează tăcerea nopţii. Aghiotantul aleargă înaintea şefului său luminîndu-i poteca asfaltată cu o lanternă puternică.

Pe unde o fi şoferul meu? Ce i s-o fi întîmplat? Cine ştie ce curs o să mai ia acum destinul meu.

Poteca de ciment se îngustează. «Aşa cum sînt eu îmbrăcat, gîndesc, şi în starea de alertă a nemţilor, ce-aş mai fi zburdat printre ei, fără să fiu întrebat cine sînt şi ce caut».

— Bitte, achtung, Herr General!*

Aghiotantul s-a oprit. Lumina lanternei smulge întunericului cîteva trepte de ciment. Gerstenberg le coboară. Cînd încep şi eu să le cobor, desluşesc, umbrele unor sentinele.

Nu mai e nevoie de lanternă. Îi ia locul un bec albastru, de camuflaj, îmbrăcat într-o apărătoare de sîrmă, fixat deasupra unei uşi grele, de fier. Înţeleg

ROMAN FOILETON

că Gerstenberg mă conduce într-unul din bunkerele Waldlager-ului. Ce l-a apucat? M-aş întoarce spre aghiotant să-mi exprim nedumerirea, dar după asta prea bine nu mi-ar fi.

Un ostaş înarmat a apăsat, probabil, pe un buton ascuns, căci în momentul în care am trecut pe lîngă el, s-a deschis uşa grea, ca a unui seif imens. Gerstenberg îmi aruncă peste umăr o privire şi-mi face semn să-l urmez.

Trag aer în piept şi trec pragul bunkerului. Ar fi trebuit să iau o piatră în gură. Oho, dacă ar şti căpitanul Pan Demetriad cine mi-e amfitrion!

Culoar luminat puternic. Uşi de lemn în dreapta şi în stînga. Santinele din cinci în cinci metri... Rînd pe rînd, la vederea lui Gerstenberg, iau poziţie de drepţi... Încolo, linişte, nici un zgomot... Număr în gînd uşile, aşa, pentru orice eventualitate, considerînd că fiecare uşă înseamnă ceva... Abia cea de a douăsprezecea uşă din stînga l-a interesat pe generalul Gerstenberg, a deschis-o cu un deget familiar. Intru şi mimez o ezitare. De fapt, nejustificată. Aghiotantul însă, venit din urmă mă încurajează. Îl ascult... Nimeresc într-o sală dreptunghiulară, de vreo patruzeci de metri pătraţi, a cărei dotare militară mă uimeşte. M-aş opri locului, dar aş săvîrşi un gest necugetat. Reţin din mers ceva asemănător cu o vitrină de dimensiuni neobişnuite, luminată pe toată suprafaţa, pe care este cartografiat spaţiul României împărţit în careuri egale. Am atîtea cunoştinţe militare încît să înţeleg că am de-a face cu harta aeriană a ţării... Mai apuc să zăresc cîteva tinere germane în uniforma Luftwaffe, stînd în faţa unor tablouri de comandă, cu căşti la urechi...

Ajungem într-un birou spaţios, mobilat cu cîteva fotolii, cu o masă de şedinţă. De la masa de lucru se ridică milităros şi respectuos un colonel, îmbătrînit de timpuriu şi a cărui mutră, dominată de un nas uşor pocnit, cu siguranţă, de o directă puternică, mi-e cunoscută. Un beculeţ de alarmă mi se aprinde în minte... Trebuie neapărat să-mi amintesc de unde-l cunosc, unde l-am mai întîlnit.

Gerstenberg se aşază ostenit în fotoliu, îşi lasă chipiul pe masa din apropiere. Îi face colonelului semn să-şi reia locul, spunîndu-i în germană:

— Dragă Wili, dumnealui e locotenentul Kurt... Se opreşte, îşi întoarce ochii spre mine întrebători.

Pricep că mi-a uitat numele, pocnesc din călcîie şi mă recomand:

— Locotenent Kurt Grolmann!

— Şezi! îmi ordonă generalul.

Mă aşez într-unul din fotolii, mai lîngă uşă, într-o poziţie care să nu-i permită colonelului să mă studieze chiar din faţă. Nu ştiu de ce a uitat să-şi rostească numele. În spatele său atîrnă pe perete harta militară a Balcanilor.

Gerstenberg, întorcîndu-şi capul în direcţia colonelului, îşi reia fraza de unde a întrerupt-o:

— Dragă Wili, locotenentul Kurt Grolmann, cît îl vezi de german, nu-i decît un spion român...

Îngheţ, în timp ce Generalul Gerstenberg izbucneşte într-un hohot de rîs.

(va urma)

---

* *Vă rog să fiţi atent, domnule general!*

COPIII, TÎNĂRA GENERAȚIE, SPUN CATEGORIC NU AVENTUROASEI CURSE A ÎNARMĂRILOR!

După cum se știe, în lume se desfășoară o acerbă cursă a înarmărilor materializată prin crearea și fabricarea de arme tot mai sofisticate, tot mai distrugătoare. Între aceste noi arme se includ și rachetele americane «Cruise», «Pershing II», precum și bomba cu neutroni. Decizia Statelor Unite de a le produce și prolifera, de a le instala la bazele lor din Europa occidentală a stîrnit un puternic val de protest din partea popoarelor, a tinerilor, chiar a copiilor din țările vest-europene, în care ar urma să fie aduse. În prezent, continentul pe care trăim se prezintă ca un adevărat butoi de pulbere. Deosebit de afectați de această situație sînt copiii care-și văd, astfel, viitorul tot mai nesigur, tot mai întunecat. La o recentă demonstrație desfășurată la Stuttgart, copiii vest-germani au spus un **Nu** categoric hotărîrii S.U.A. de a produce bomba cu neutroni. Ei vor să le fie ferită copilăria de amenințarea războiului, dar cercurile reacționare occidentale nu țin cont de o asemenea opțiune legitimă și continuă să facă totul pentru ca încordarea să crească tot mai mult în Europa, în lume. Pe lîngă producerea armelor amintite, continuă să se înmulțească numărul submarinelor nucleare purtătoare de rachete, a portavioanelor, a tancurilor tot mai modernizate a unor avioane de luptă din ce în ce mai «eficace», a armelor de tot felul. Sporesc continuu efectivele militare.

În cele ce urmează vom prezenta un caz dramatic produs recent pe portavionul american «Nimitz». În cursul unui exercițiu militar de noapte s-a întîmplat un grav accident, care a costat viața mai multor tineri care, fără a se ține seama de voința lor, sînt împinși în pregătirile aventuriste de război ale cercurilor militariste, reacționare din Occident.

Drama de pe „Nimitz“

Marea de un albastru odihnitor este deosebit de calmă. Portavionul american «Nimitz» înaintează cu viteză mică.

Și iată că într-o noapte, la un exercițiu de zbor, i-a venit rîndul să aterizeze unui aparat de tipul «EA-6B Prowler». Viteza cu care se apropia era de peste 200 kilometri pe oră. Ofițerul de bord care răspundea de efectuarea aterizărilor a constatat executarea de către pilot a unei manevre de apropiere care nu indica realizarea unei aterizări sigure. El a comunicat cu disperare pilotului prin radio să renunțe să se mai apropie de portavion și să facă ulterior o nouă încercare de aterizare. Însă eforturile lui au fost zadarnice. Aparatul a atins puntea și, spre groaza întipărită pe chipurile membrilor echipajului, avionul a luat-o spre dreapta, a tăiat pur și simplu coada unui elicopter parcat, a plonjat printr-un grup de avioane cu reacție și s-a ciocnit, în final, de un grup de avioane de vînătoare. aflate lîngă proră, după care a explodat. S-a înălțat o vîlvătaie înaltă de peste 15 metri. Au urmat apoi, explozii în lanț ale muniției avioanelor implicate în coliziune. Adevărate șrapnele vîjîiau pe punte în toate direcțiile. Pompierilor le-au trebuit 70 de minute de luptă acerbă pentru a stinge incendiul. Bilanțul acestui accident. 14 morți, între care cei trei membri ai echipajului avionului «Prowler», complet carbonizați, 48 de răniți.

În urma morții celor 14 oameni, mai mulți copii au rămas fără tații lor. Acești copii continuă să se întrebe: De ce a trebuit să se producă această dramă?

TUDOR PRELIPCEANU

U.S. BASES
NO to NEUTRON BOMB
AUSTRALIAN
COMMITTEE

Peste 800 000 de cetățeni vest-germani și-au pus semnătura pe un Apel prin care se cere guvernului R.F.G. să interzică staționarea de arme nucleare pe teritoriul țării.

În Australia, la Sydney, a fost organizată o acțiune prin care muncitorii australieni și-au exprimat protestul împotriva deciziei S.U.A. de a se trece la producerea bombei cu neutroni. Peste un milion de cetățeni australieni au semnat apelurile pentru pace și apărare a independenței popoarelor lumii.

Această sculptură, intitulată «Fetița cu iepurașul de sticlă» a fost dezvelită în localitatea japoneză Nionmiya în preajma comemorării, la 6 august, a tragicului eveniment în care și-au pierdut viața mii de oameni: bombardamentul atomic de la Hiroșima. Ea simbolizează dorința de pace și înțelegere între popoare.

CU OCHI ȘI GÎND DE COPIL

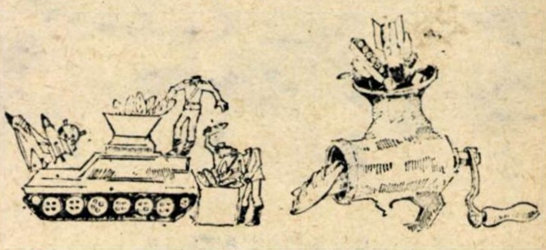

Privind cu matură înțelegere pericolele cursei înarmărilor, pioniera **Rusu Mihaela**, din clasa a VII-a, Liceul «C. Negruzzi» din Iași, împreună cu fratele ei **Rusu Gabriel**, din clasa a IX-a au realizat aceste desene pe care le-au intitulat «Monstrul care devorează... și alternativa rațională».

Limbajul cifrelor

● În fiecare minut se risipesc în lume pentru înarmări un milion de dolari. În aceeași lume:

● 500 de milioane de oameni suferă grav de foame.

● 800 de milioane sînt analfabeți.

● 1 500 de milioane sînt lipsiți de asistență medicală, în timp ce 750 000 de oameni cad secerați de boli cauzate de insalubritatea apei.

● 250 de milioane de copii sub vîrsta de 14 ani nu pot merge la școală.

● Numai cu echivalentul sumelor ce se irosesc pentru construirea a două submarine cu propulsie nucleară de tipul «Trident» s-ar putea construi școli în care ar putea fi cuprinși 100 de milioane de copii din țările în curs de dezvoltare.

● Construirea unui portavion înghite echivalentul în bani al alimentelor necesare pentru două milioane de copii pînă în anul 2000.

● Cu prețul unui nou tip de rachetă intercontinentală ar putea fi asigurată hrana pentru 50 de milioane de copii subalimentați sau construirea a 65 000 de dispensare medicale.

● Sumele cheltuite, în lume, pentru înarmări, în mai puțin de o zi, ar fi suficiente pentru vaccinarea tuturor copiilor planetei împotriva bolilor contagioase.

● Reducerea numai cu 1 la sută a bugetelor militare mondiale ar elibera fonduri cu care s-ar putea lichida foametea pe glob.

„MERIDIANELE PRIETENIEI - UNICEF"

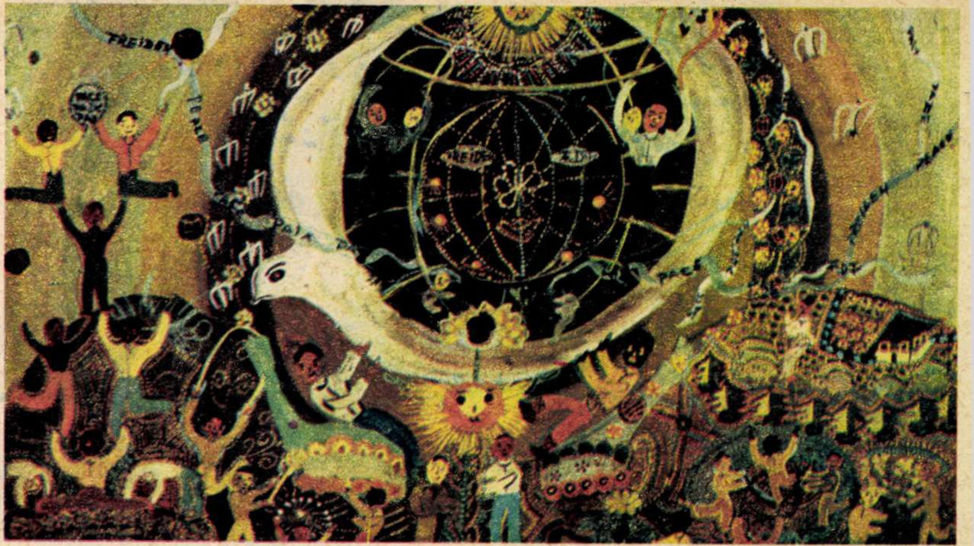

Desen:
Dorina Ilinca,
cl. a VIII-a, Șc. gen.
Albești de Argeș, jud. Argeș

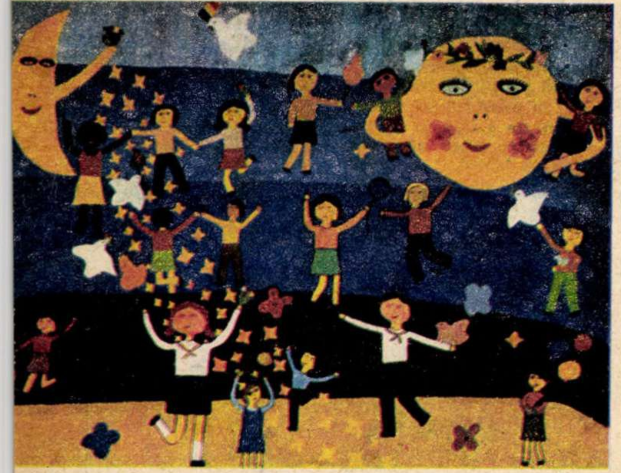

Desen:
Mădălina Zamfir,
Șc. gen. nr. 11,
Buzău

Oameni ai acestui pămînt!

Oameni ai acestui pămînt!
Nu spulberați visele copilăriei,
Nu ucideți porumbeii albi,
Lăsați totul să fie vesel și pur.

Oameni ai acestui pămînt!
Nu lăsați copiii să ude pămîntul
cu lacrimi,
Nu întunecați visul copiilor,
Lăsați totul să fie vesel și pur.

Oameni ai acestui pămînt!
Nu lăsați disperarea să intre-n
sufletul copiilor,
Nu lăsați cerul să se-nnoureze,
Lăsați totul să fie vesel și pur.

Oameni ai acestui pămînt!
Nu transformați Pămîntul
în cenușă,
Nu distrugeți zîmbetul gingaș
al copilăriei,
Lăsați totul să fie vesel și pur.

Oameni ai acestui pămînt!
Lăsați cîmpia să-nverzească-n
pace,
Lăsați soarele s-arunce raze
aurii,
Lăsați totul să fie vesel și pur.

Elvira Artic
Școala generală nr. 4, Buzău

Un glas de copil

Un glas de copil s-a auzit...
El a șoptit: «Mi-e foame!»
Dar glasul războiului a acoperit
Glasul copilului
Ce șoptea...
Ah, tiranilor,
De-aș putea
M-aș preface într-o flamură albă
Și aș acoperi acest război!
De ce să vă închideți în voi
De ce să vă omorîți fiii
De ce să-i învățați să urască?
Copilul e un soare —
Nimeni să nu-i tulbure
strălucirea cu armele
Razele lunii picură argint
Peste ochii care plîng...
Nu plîngeți, copii!
Cu brațele noastre să făurim
o lume din flori de măslin!
Copii, știți că în visul meu,
voi umblați pe flori de măslin?
Și flamura păcii
o înfigem cu toții
în mijlocul lumii?
Și dacă porumbelul meu
ar fi oprit din drum
de mîna neagră a războiului,
Copiii de-aici, din România,
vor trimite alți porumbei
Pînă cînd unul din ei va ajunge
pînă la voi.

Deltiu Monica
cl. a VII-a, Școala generală nr. 22,
București

Desen: **Florentina Bogzeanu,** cl. a VI-a, Șc. gen. nr. 11, Buzău

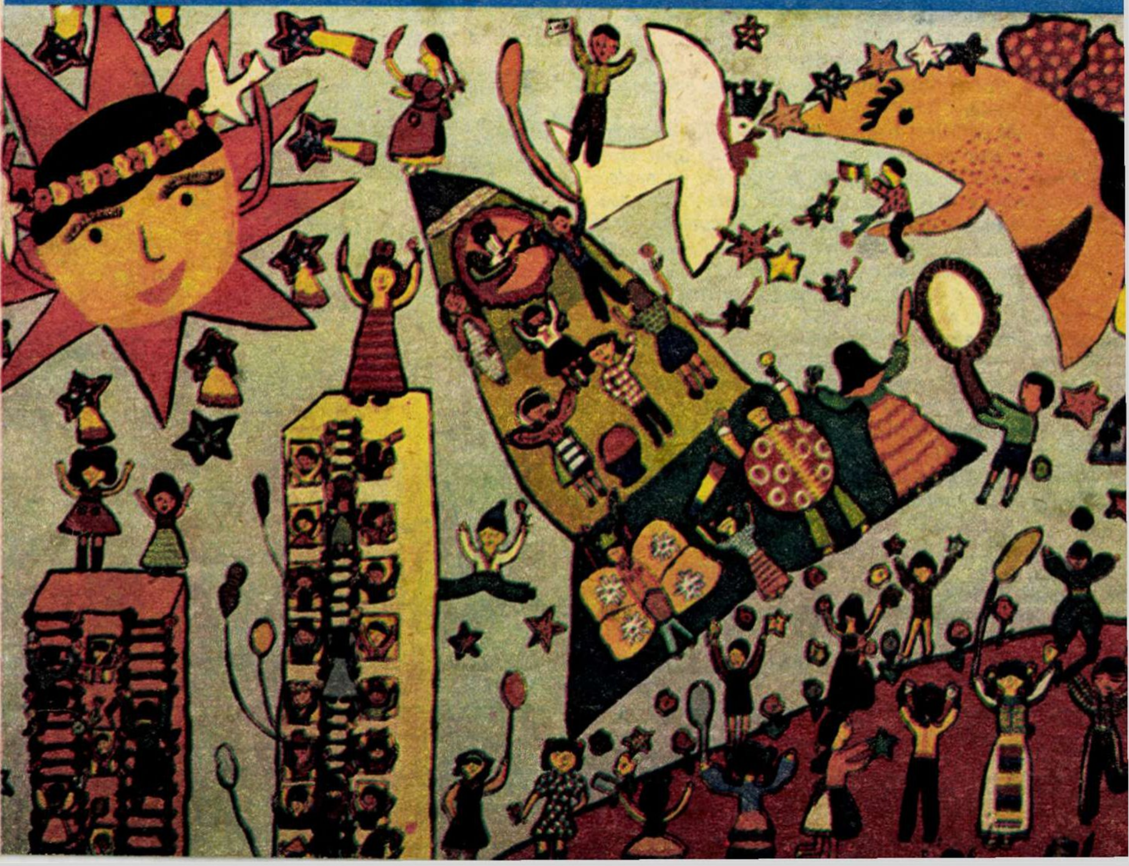

REZULTATELE CONCURSULUI

În urma jurizării lucrărilor sosite la concursul **«MERIDIANELE PRIETENIEI — UNICEF»** au fost atribuite următoarele premii:

Secțiunea «Note de călătorie, file de jurnal, povestiri, însemnări și articole»:

PREMIUL I (o geantă-reporter și un stilou): **Elena Simona Bănică,** Liceul «Frații Buzești» — Craiova.

PREMIUL II (o trusă stilou și pix): **Daniela Zeca,** Școala generală nr. 2, Boldești — Scăeni, județul Prahova.

PREMIUL III (un stilou): **Ana Simona Ursu,** Școala generală nr. 16, Cluj-Napoca; **Elvira Artic,** Școala generală nr. 4, Buzău.

Mențiuni (cîte un Almanah «Cutezătorii» 1982): **Isabela Felicia Istrate,** Șc. gen. nr. 4, Tulcea; **Liliana Cristina Turturică,** Șc. gen. nr. 12, Craiova; **Anișoara Călin,** Șc. gen. Peretu, Teleorman; **Corina Mesaroș,** Șc. gen. nr. 5, Zalău, Sălaj; **Daniela Szabo,** Șc. gen. nr. 21, Timișoara, Timiș; **Aurelia Sînpetru,** Șc. gen. Glodeanu Sărat, Buzău; **Simona Cotuț,** Șc. gen. nr. 134, București, **Monica Melinte,** Șc. gen. nr. 2, Gura Humorului, Suceava.

Secțiunea Desen:

PREMIUL I: (o trusă de pictură) **Corina Tuță,** Șc. gen. Albeștii de Argeș, jud. Argeș.

PREMIUL II: (o trusă de guașă) **Florentina Bogzeanu,** Șc. gen. nr. 11, Buzău.

Premiul III: (o trusă acuarele și creioane colorate) **Mihaela Baran,** Șc. gen. nr. 25, Timișoara.

Mențiuni: (cîte un Almanah «Cutezătorii» 1982) **Andrei Cătălin, Vasilica Chirciu,** Șc. gen. Giurcani, Vaslui; **Virginia Marina,** Șc. gen. Albeștii de Argeș, jud. Argeș; **Mihaela Cucu,** Casa pionierilor și șoimilor patriei, Bacău; **Valentin Plugaru, Doru Marin, Angela Cristea,** Șc. gen. nr. 3, Bîrlad; **Luminita Nedelcu, Cristina Giurea,** Casa pionierilor și șoimilor patriei Urziceni, Ialomița; **Alina Lungu, Mădălina Zamfir,** Șc. gen. nr. 11, Buzău; **Daniel Crăciun,** Șc. gen. nr. 150, București; **Lăcrămioara Cobziuc,** Casa pionierilor si soimilor patriei, Suceava; **Dorina Mureșan,** Șc. gen. Micula, Satu-Mare; **Monica Deltiu,** Șc. gen. nr. 22, București.

Au mai fost atribuite participanților la ambele secțiuni sute de diplome «CUTEZĂTORII».

UN MILION DE PRIETENI

Cel mai bun din 40...

Foarte bine se potrivește cu aceste zile de început de an școlar întrebarea pe care mi-o pune în scrisoarea ei Silvia Cristez, de la Șc. gen. nr. 22 din Brăila: **«Ce înseamnă un detașament strîns unit?»**

Eu cred că Silvia știe prea bine (e în clasa a opta!) dar vrea să sublinieze, cu modestul nostru ajutor, însemnătatea acestui subiect.

Pe scurt, membrii unui «detașament strîns unit» se ghidează după principiul **toți pentru unul și unul pentru toți** — de acord, Silvia?

Asta înseamnă că detașamentul se simte răspunzător pentru felul în care învață, se comportă, muncește și trăiește fiecare pionier, și în același timp, fiecare pionier face totul pentru onoarea detașamentului — am dreptate, Silvia?

Se înțelege, deci, că într-un astfel de detașament nu există unii colegi «privilegiați» și alții neluați în seamă, ci **absolut toti se bucură de stima și încrederea tuturor** — așa e, Silvia?

Înfumurarea, egoismul, vorba răstită, chiulul și lenea sînt respinse prompt și cu hotărîre într-un astfel de detașament; în cazul cînd cineva dă semne de rămînere în urmă, îl ajutăm fără să așteptăm alte complicații; ne interesează nu numai modul în care colegii își îndeplinesc îndatoririle, ci și felul lor de viață, aspirațiile lor, bucuriile lor, străduindu-ne să-i facem să se simtă dornici de a fi mereu mai buni — da, Silvia?

...Pînă aici, toate bune — însă corespondenta noastră se referă și la detașamentul ei care, **fiind considerat cel mai bun din școală**, (unde sînt peste 40 de detașamente!) avea totuși anul trecut în rîndurile sale **«unii colegi cu o situație mai puțin bună la învățătură, pe care n-am reușit încă să-i ajutăm spre a deveni foarte buni. În acest caz, mai putem vorbi de un detașament unit?»**

Eu aș putea spune că da! Coeziunea unui detașament — și, în general, a oricărui colectiv — este mereu în curs de desăvîrșire. Detașamentul tău (cel mai bun din 40...) mai are și el de lucru! Cea mai bună dovadă a meritelor sale este însăși discuția pe care ai inițiat-o scriindu-ne. Prin această scrisoare, te dovedești o fidelă exponentă a **efortului de gîndire, de căutare, de perfecționare** al întregului detașament. Mă înșel, Silvia? Aștept noi vești din partea detașamentului vostru.

Ovidiu Zotta

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mentiunea «Un milion de prieteni».

CRIPTOGRAFIE DE ORIENTARE

(4, 6, 2, 6)

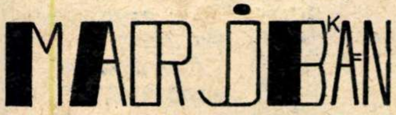

Dezlegare: DUPĂ MARCAJ LA CABANE

Început de an școlar

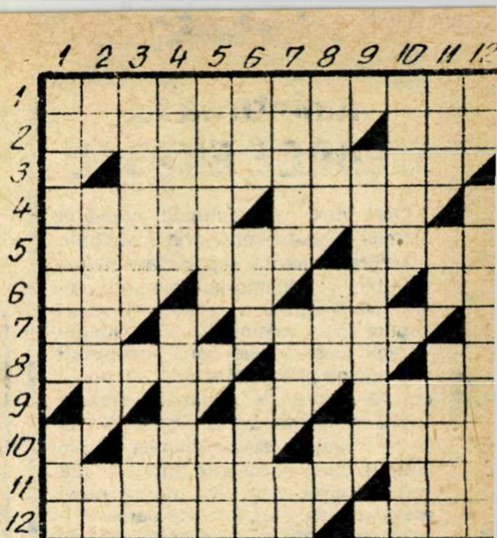

ORIZONTAL: 1) Specialist într-o știință exactă. 2) Privitor la structura unui organ sau a unei ființe. La intrarea sau ieșirea din clasă. 3) Autorul schiței «Lanțul slăbiciunilor». 4) Scrie la tablă. În laminor! 5) Reli pe numele ei adevărat! Sticla folosită la confecționarea unor obiecte aflate în dotarea laboratorului de fizică sau chimie. 6) Sur. Perioadă de studiu formată din trimestre. Faur Nedelcu. Pană de despicat lemne. 7) Simbolul sodiului. Etapă ulterioară pentru care sînt pregătiți elevii în școală. 8) Os al bazinului. Semnul înmulțirii. Articol posesiv sau genitival. 9) Barbu Nicoleta. Potrivirea sunetelor finale din două sau mai multe versuri. 10) Cu purtări alese (fem.). Căzut la examen. 11) Poetul nostru național (1850—1889), care, din 1875, timp de un an, a fost revizor școlar al județelor Iași și Vaslui. Apreciat autoturism de teren românesc. 12) Autorul cîntecului «La Casa pionierilor». Program școlar.

VERTICAL: 1) Compozitor italian care, scos din fire de modul cum interpreta un flașnetar celebrul «Intermezzo» din opera sa «Cavaleria Rusticana», i-a smuls manivela din mînă, învîrtind-o în ritmul indicat. A doua zi l-a reîntîlnit purtînd pe piept o pancartă pe care scria că este elevul său. Sîrguință. 2) Cei de studiu sînt cei mai frumoși (sing.). Sătească. Începe meditația. 3) La tablă nu e de aur (pl.). Cei atenți nu-l pierd în timpul lecției. 4) Vîrstă. Pentru elevii interni. 5) Cuprinde normele de conviețuire și de comportare ale oamenilor în societate. Promontoriu în toponimia norvegiană. 6) Trei din gamă! Învățător (abr.). Face parte din uniforma pionierească. 7) Suplinește... tabla! Atom încărcat cu electricitate. Plus. 8) În acest loc (pop.). Călăuză. La pupitru! 9) Scrierile marelui povestitor Ion Creangă, în care găsim și o prezentare fidelă a învățămîntului din acel timp. 10) O lună din vacanța mare. Simbol al cutezanței omenești. 11) Academia de științe economice (abr.). Nu e dulce! 12) În penar! Caiet de notițe.

DICȚIONAR: LAMI, NES, AMA.

CALEIDOSCOP

Aterizare cu laser. *O recentă invenție românească este sistemul de dirijare automată a aterizării aeronavelor cu ajutorul laserului. Autor: ing. Lucian Popescu. În condiții de lipsă de vizibilitate, o aparatură plasată pe sol emite trei planuri de raze laser în registrul infraroșu, marcînd direcția și panta de aterizare optime. Aparatul de la bordul avionului decodează semnalele și dirijează pe baza lor comenzile avionului (pilotul automat). În curînd, noaptea și ceața vor înceta să mai stînjenească zborurile avioanelor.*

●

Și totuși... apă! *După nenumărate variante, ipoteza prezenței pe Marte a apei se bucură iarăși de atenție. În prezent unii specialiști socotesc că apa s-ar putea găsi pe alocuri în subsolul planetei sub formă de gheață sau apă freatică. La baza acestor supoziții stau observațiile unor astronomi care declară că ar fi depistat evaporări de apă în anumite zone ale lui Marte.*

●

Cele mai iuți. *Campionii de viteză în lumea animală sînt păsările. Se consideră că lăstunul zboară cu pînă la 200 km/h, iar atunci cînd se lasă în picaj asupra prăzii, șoimul pelerin atinge 300 km/h. Dintre animalele marine, campionii nevertebratelor sînt sepiile, iar cei ai vertebratelor — peștii spadă (record: 90 km/h) și rechinul pelerin (performanță: 100 km/h).*

Dezlegarea jocului din numărul 38: *Cea mai costisitoare dintre risipe este pierderea de timp.*

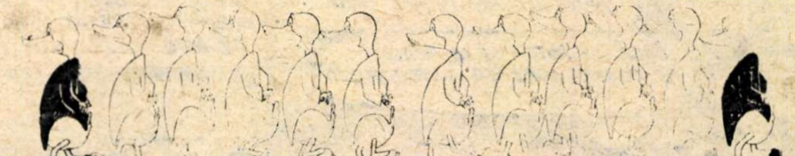

„Cutezătorii" vă recomandă

Printre cele mai cunoscute din țară, Cineclubul pionieresc «Cutezătorii» de la Cîmpulung Moldovenesc, se bucură de prețuirea tuturor prietenilor celei de-a șaptea arte. Experiența vastă a animatorilor acestui cineclub, distins în repetate rînduri cu premii de mărimea întîi pentru peliculele prezentate, a permis alcătuirea unei interesante lucrări metodice, ea însăși premiată în acest an: «Viitorul cineaștilor pionieri» **de I. Filipciuc și Gh. Toxin. De mare interes teoretic și practic pentru tinerii cineaști amatori, lucrarea prezintă și un caracter de schimb de experiență, prin faptul că analizează cu precădere, cum e și firesc, experiența cineclubului respectiv. Deosebit de interesantă este povestea genezei cîtorva dintre filmele cîmpulungene relatată chiar de pionieri. La fel, paginile dedicate compunerii filmelor de animație și receptării lor de către spectatorul-copil. Aceasta ne-a și determinat să ilustrăm rîndurile de față prin seria de desene care detaliază — cu cîtă migală! — mersul într-unul din cele mai nostime producții ale micului studio pionieresc.**

Lucrarea, editată la Suceava, este un ajutor prețios pentru toți cei care vor să-și consacre timpul liber artei cinematografului, cu atîta rezonanță în epoca noastră.

CLUBUL Logicienilor

Rezolvarea problemei din numărul 38

Procedăm prin încercări.

O soluție este $x=2$, $y=1$, deoarece $2^1-1^2=2-1=1$. O altă soluție este $x=3$, $y=2$, avînd $3^2-2^3=9-8=1$. Se pare că alte soluții nu există. Dar problema se poate generaliza, înlocuind pe 1 cu alt număr natural. Dacă obțineți unele rezultate, comunicați-ne.

Rezolvarea problemei din numărul 36

Să notăm cu ABCD vîrfurile unei fețe a cubului, urmărind laturile în sensul în care se mișcă acele unui ceasornic. În modul acesta am parcurs jumătate din vîrfurile cubului. Apoi, din D, urmăm muchea ce ne duce în vîrful E, de pe fața opusă a cubului (opusă feței ABCD). Tot în sensul acelor unui ceasornic — dar și în sens contrar (denumit și sens trigonometric) — trecem prin vîrfurile EFGH de pe fața respectivă. Am găsit astfel două soluții ale problemei date. Dar cîte soluții există în total?

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor responsabil de număr:
MARGARETA MICU

Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

Index 41633

12 PAGINI, 1 LEU

Amintirea lui GEORGE ENESCU

Oare cum s-a petrecut copilăria marelui Enescu sortit prin înzestrare și putere de muncă, și prin clarviziunea părinților și educatorilor, geniului, nemuririi? Biografii se străduie să descopere firul continuator de-a lungul întregii vieți, fir ale cărui începuturi se leagă de primii ani ai vieții, de primii ani de studiu, de minunata vîrstă a copilăriei. Primii ani ai vieții — primii ani de studiu... Iată ce spunea marele George Enescu despre muncă: «Eu lucrez mereu, viața fără muncă nu-și are rațiunea». Sau, într-altă parte: «Tinerei generații îi recomand muncă, cinste și altruism și aș mai adăuga și modestie, cît mai multă modestie».

Muncă, însă muncă cu folos, muncă bine condusă, bine îndrumată. Dar să ne întoarcem pe firul timpului. Cu ocazia unei călătorii la băile Bălțătești, micul Enescu, în vîrstă de numai 3 ani are revelația întîlnirii cu muzica, iar aceasta va lua pentru el forma unui taraf de lăutari. Oare aici s-au pus, inconștient, temeliile nemuritoarei **Sonate în caracter popular românesc** în ale cărei pagini răsună deslușit, în partea a doua, sunetele țambalului căruia parcă îi răspunde, în partea a treia, cîntecul plin de umor și veselia, plin de sevă și de chef al lăutarului scripcar?

Peste numai 5 ani, tînărul, acum ucenicind la Viena, scrie: «Profesorul meu este foarte mulțămit de mine». Dar «mulțămirea» nu este numai a profesorului, ea este și a elevului, și a părinților elevului, și a intelectualilor români care văd, ridicîndu-se dintr-un popor atît de înzestrat pentru muzică, cu prospețime și fără putință de contestare, «Un Mozart român». Așa se intitulează articolul elogios tipărit în ziarul vienez **Rumänischer Lloyd**, imediat reprodus în țară în **Gazeta Transilvaniei:** «În cercurile muzicale din Viena se vorbește acum mult despre băiatul de 9 ani George Enescu... și e probabil că în curînd îl vom vedea ca artist de primul grad pe tărîmul muzicii». Și iată că «probabilul» s-a adeverit, prevestirile creatoare ale copilăriei și ale tinereții s-au împlinit, încît astăzi vorbim, la împlinirea a o sută de ani de la nașterea celui mai mare muzician al românilor, de un artist care a fost «cinci într-unul: compozitor, violonist, pianist, dirijor și pedagog». Imaginile vieții la țară, imaginile din natură, de vis și înserare sau imaginile de joc, de petrecere din copilărie **(Ștrengari zburdînd în aer liber, Dansuri țărănești)** au fost, fără îndoială, pentru cel ce va deveni Luceafărul muzicii românești, un rezervor primind și înmagazinînd din toate părțile ceea ce, la maturitate — se vede clar — va răspîndi cu atîta dărnicie. Pentru că trăind și învățînd departe de țară și de părinți de mic copil, lucrînd și iarăși lucrînd, scriind sau repetînd la vioară, din zori și pînă seara, Enescu a purtat cu el imaginea locurilor natale, dorul de țară și tot ceea ce s-a gravat pe retina sa, se va recunoaște încă de la primele lucrări. Este acel nesfîrșit sentiment, atît de românesc, al dorului, acea negrăită adiere a lumii satului, a lumii nopților de vară din nordul Moldovei, care face din amintirea lui George Enescu una din cele mai prețuite, mai dragi amintiri ale românilor.

VIOREL CREȚU

GEORGE ENESCU

Scenariu: **George Chirilă**
Desene: **Elena și Ion Mihăescu**

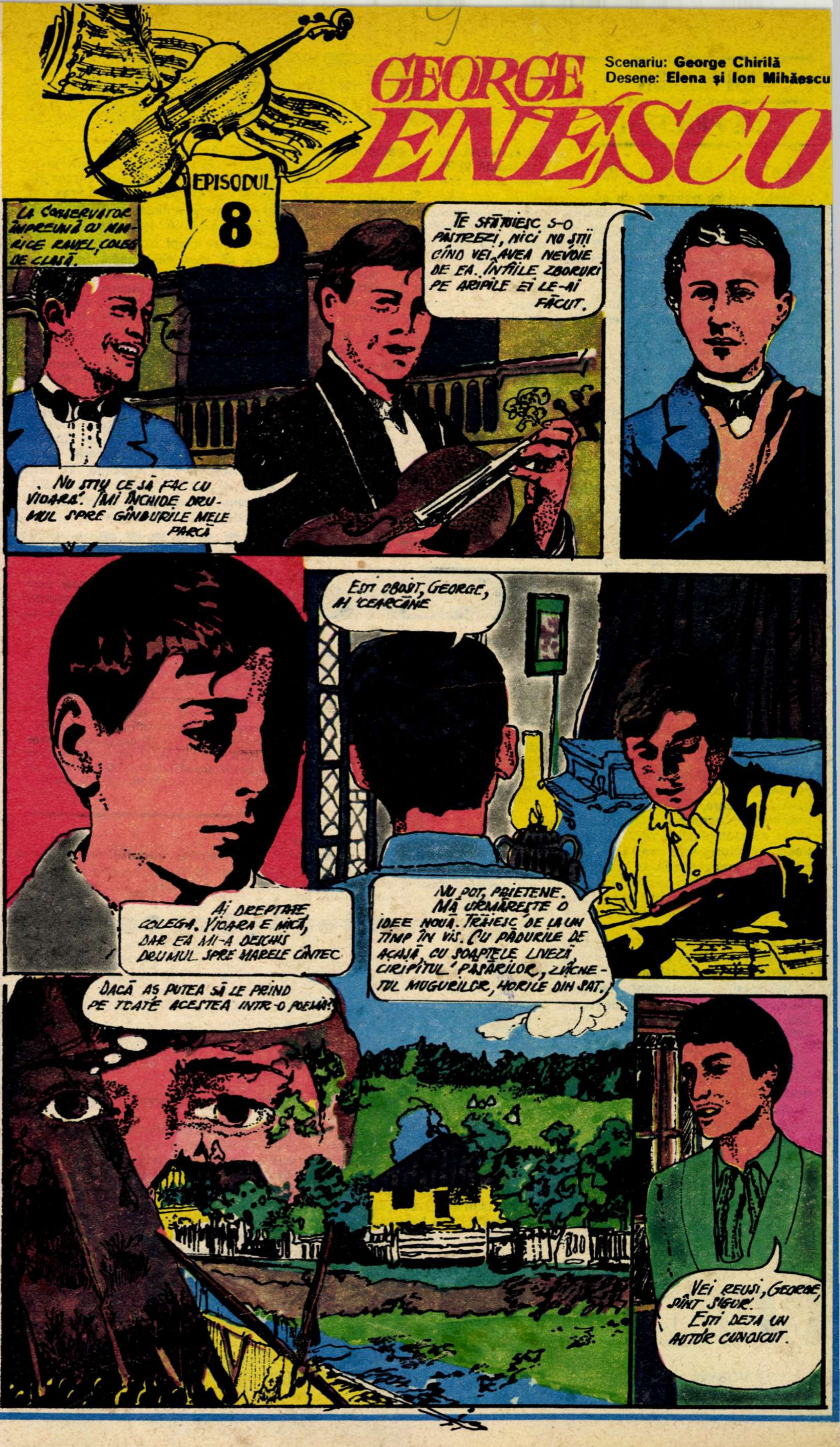
EPISODUL 8
LA CONSERVATOR ÎMPREUNĂ CU MAURICE RAVEL, COLEG DE CLASĂ.
TE SFĂTUIESC S-O PĂSTREZI, NICI NU ȘTII CÎND VEI AVEA NEVOIE DE EA. ÎNTÎILE ZBORURI PE ARIPILE EI LE-AI FĂCUT.
NU ȘTIU CE SĂ FAC CU VIOARA. ÎMI ÎNCHIDE DRUMUL SPRE GÎNDURILE MELE PARCĂ
EȘTI OBOSIT, GEORGE, AI CEARCĂNE
AI DREPTATE COLEGA. VIOARA E MICĂ, DAR EA MI-A DESCHIS DRUMUL SPRE MARELE CÎNTEC
NU POT, PRIETENE. MĂ URMĂREȘTE O IDEE NOUĂ. TRĂIESC DE LA UN TIMP ÎN VIS. CU PĂDURILE DE ACASĂ, CU ȘOAPTELE LIVEZII, CIRIPITUL PĂSĂRILOR, ZĂCNETUL MUGURILOR, HORILE DIN SAT.
DACĂ AȘ PUTEA SĂ LE PRIND PE TOATE ACESTEA ÎNTR-O POEMĂ?
VEI REUȘI, GEORGE, SÎNT SIGUR. EȘTI DEJA UN AUTOR CUNOSCUT.

ÎNDEPLININD HOTĂRÎRILE FORUMULUI NAȚIONAL AL PIONIERILOR '81 NE ÎNDEPLINIM PROPRIILE ANGAJAMENTE FAȚĂ DE PATRIE, FAȚĂ DE PARTID!

Cutezătorii
REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
40
JOI, 1 OCTOMBRIE 1981,
ANUL XV (NR. 731)

În sălile de curs, ateliere și laboratoare...

În pregătirea și desfășurarea alegerilor pionierești...

Foto: Grigore Prepeliță

Pe ogoare, în livezi și grădini...

Fiecare dintre noi să fie un exemplu de dăruire patriotică, revoluționară!